

"ESSENTIALLY" ABOVE & BEYOND!

BS"D • Vo. 2 | Issue 40 | No. 89 • MONSEY: Candle Lighting - 8:14 • Shabbos Ends - 9:44 (72 min past shkiah) • July 4, 2020 • 12 Tamuz, 5780

רס התורה

DIVREI TORAH FREELY PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

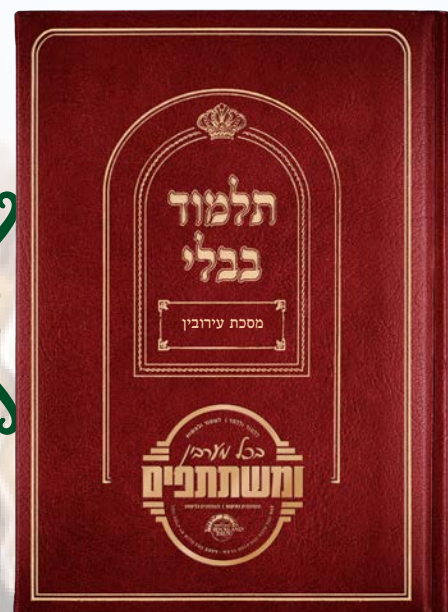
GET A SEFER ON US!

LOOK OUT FOR YOUR MAILING!

- SEE CENTER FOR MORE INFO -

PARSHAS **CHUKAS-BALAK**

NEXT WEEK!
SHABBOS
ERUV
07.11.20
פרשת פנחס

ANFEI EREZ • TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM • MIZMOR L'DOVID • PENINIM • PARSHA PSHETEL • RAV BRAZIL • MY TORAH TODAY

ENGLISH
DIVREI TORAH

WWW.DRYVEUP.COM/ERUV

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR \$360

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opportunity to sponsor weekly Divrei Torah. The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, l'eiluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

CHOOSE A DVAR TORAH TO SPONSOR
CONTACT US WITH A PARSHA AND OPTIONAL MESSAGE

\$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

\$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

\$100 (MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

\$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

\$72

Sichat Hashavua Hitkashrut & Likutay Torah
125 WEEKLY*
(Hebrew / English)

\$54

Oneg Shabbos
50 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English)

\$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)

*CONTACT INFO@

*AMOUNT DISTRIBUTED

WE ARE YOUR
ONE-STOP-SHOP
TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR
MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING

DESIGN

PRINT

MAIL

פרשת חקת-בלק

י"ב תמוז תש"פ VOL. 1 / ISSUE 43

The events taking place in our world today offer us a fascinating window into man's **הנפש**. Understanding our aptitude, and armed with the knowledge of somehow dealing with ourselves and applying self-discipline, are necessary for any human being to develop nobility of character; even for non-Jews, and certainly for us, to become the nation we were created to be.

The Ibn Ezra (Shemos 31:18), using his sometimes unforgiving displeasure for ideas he cannot accept, writes: "ריקי מוח יתמהו" – empty minded people wonder why Moshe had to remain on Har Sinai for forty days and forty nights – assuming that Moshe could "get" all the Mitzvos in a much shorter time. The words that he uses to explain this are so, so worthy of our own dusting off the Mikraos Gedolos Shemos and learning it on our own. (You will thank me.) The gist of what he says is – we, as a nation, could be atop of Har Sinai for many YEARS, and we would only understand one thousandth of **המצוות** – because we think it's all actions, **מעשי המצוות** and belief. Chazal taught us that **אין לראות את השם**, Hashem wants us to feel it in our hearts, what serving Hashem is all about, which will lead us to **אהבת השם**. Then, the Ibn Ezra teaches us the secret of all secrets: **לא ידע נפשו ונשמתו** – you cannot know Hashem UNLESS you know your own soul and the body it's housed in. **כי כל מי שלא ידע מהות נפשו, חכמות מה לו** – if you don't know YOURSELF, what good is your knowledge? What a powerful and frightening insight! We all must realize that greatness and defeat are within arm's reach for all of us.

How telling are the words of the Rambam (Deos 6:9) that teach us by **nature**, we are influenced by our friends and surroundings in how we think, and by **nature** we imitate them. Therefore, advises the Rambam, to stay away from **הרשעים ההולכים בחשך** those who walk in darkness and avoid their influence; and if you can't, become a hermit and go live in a cave by yourself. The Chazon Ish's answer to the Satmar Rav's question as to why we don't follow the Rambam is well known – he said the Yeshivos, the Batei Medrashim are our caves. But the Rambam says it is natural, almost unavoidable, to be influenced by our surroundings. How sad it is to be living in a country whose zeitgeist is to be angry, enraged with such ferocity at whatever the power might be. It is a **שנאה** that is taught by the so-called academia, relentlessly propped up by the media, and promoted by politicians who don't realize how transparent they make themselves. I don't believe any of us think that there is no money exchanging hands in all of this. And that makes the ridiculous and ludicrous seem right.

There is a Rashi (22:20) that had escaped my notice for many years. בלק is noted by Chazal as suffering from **חמדת הממון** – the worst form of corruption – to be bought with money to do something wrong. His first refusal is discarded and their new offer is too tempting. Hashem warns him that you're only going to be able to say what I tell you. Bilaam knows that was not what he was hired to do. So why is he going? "אמר" – maybe I'll persuade (trick, fool) Him to let me curse them, and He will consent. Can we imagine such self-deception, fueled by money? We should be able to.

How telling is the wording the Rambam uses; that all people, motivated by their own desires, their own Middos, their own character flaws are really **הרשעים ההולכים בחשך**, in absolute darkness. This could mean that

they live with what is right in front of them, never considering what can confront them in the future, obscured by the darkness of their faulty Middos. Their hatred obscures what they should see – what cities would look like if Chas V'Shalom there would be no fear of getting caught. Socialism is a fine idea – for someone who has no higher purpose to his bankrupt life – but it has never worked anywhere. Why should anyone want it here?

Here again the Parsha offers us a lesson. The Pasuk (22:21) says **ויחבש** and Bilaam saddled his own donkey in his eagerness. Rashi quotes a Chazal: **מכאן שהשנאה מקלקלת את השורה** – hatred disrupts the correct order – he could have had someone else saddle the donkey as he had two young men accompanying him. Chazal position this against Avraham's similar actions prior to the Akeidah – but Avraham beat you to it – **שהאבה מקלקלת את השורה** (Rashi Vayeira 22:13). We find two other times when people – who did not need to – saddled their own transportation. Yosef getting his chariot ready to greet his father (Vayigash 46:29), and Pharaoh (Beshalach 14:6) preparing his own chariot to chase Bnei Yisroel. Ahava and Sinaah do not do not deal with reality. They are immune from wisdom. They both result in a form of intoxication, steered by feelings that cannot be explained. A wise Jew once quipped that the definition of anti-Semitism is hating a Jew more than necessary. Jews really need their own article, however, rebelling against any authority is somewhat natural but also inspired by other sources. The written word – like "The Protocols of the Elders of Zion", a documented fabrication since 1903 – and "The International Jew: The World's Foremost Problem", published by Henry Ford in the twenties – made Jews the enemy. The media makes its own friends and its own enemies, and today, will publish whatever they want without even trying to check its accuracy. No matter, the damage is done – FAKE NEWS WORKS. There is a great Yiddish anecdote – they are filled with such wisdom and deep understanding of truth – about someone who was fighting with the Rav (surprise?). The Mechutzaf said: I'm going to spread in town that your daughter is marrying a Goy. The Rav said: But I don't even have a daughter! The Mechutzaf responded: **דאס וועסטו זאגען** – that is what you will say – but the story will still live on.

The hatred that Bilaam had was rivaled only by hatred of Moav. How many times did he try to curse us? How many **מזבחות** did he use? And after all that, he gave Moav the advice of how to defeat us without the **קללות**. Entice them, tear them down with **עריית** so that they will earn the **קללות** without me. This is a lesson in how far **שנאה** can drive someone so smitten by the curse of hatred. How many times do we try? We should use this lesson in how far our **אהבת השם** can take us – how many times do we need to try and not give up.

May we all be Zocheh to use our **אהבת השם** to its awesome strength and be Zocheh to see, as Pirkei D'R Eliezer (31) says the donkey of Avraham, Moshe and Bilaam will be the donkey that Moshiach will ride on (**זכר' יד'**). **והוא עני ורוכב על חמור**.

במהרה בימינו

המצפה לישועה

אמני דאברהם
חיים זאב איתן

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulun while rooted in the tents of Yissachar. B"H they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.

For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

טיב הקהילה

בס"ד
'ין לע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מודוהרה צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Chukas

5780

No.

521.420

טיב המערכת

באר חפרוה שרים – The well that officers dug

The Gemara asks (Sanhedrin 99b): 'What sort of person is considered an *apikoros* [one who declares himself free of Torah observance]? Rav Yosef said, "A case like those who say, 'Of what use to us are the Rabbis?'" That is, how do the Rabbis help us? Rashi there explains, 'They do not know that the world exists through them', that is, the Tzaddik gives and influences all of them in the merit of his good deeds, and whoever does not believe this, is an *apikoros*.

The Torah tells us (20:1-2), 'ויבאו בני ישראל מדבר צין... ותמת, ולא היה מים לעדה' – 'The Children of Israel arrived at the Wilderness of Tzin... Miriam died there... there was no water for the assembly.' We might ask, seemingly there are two things going on here, Miriam HaNeviah passed away and *Bnei Yisrael* did not have water to drink, what is the connection between the two events? Rashi explains, 'From here we see that the entire forty years that Israel was in the Wilderness they had the well through the merit of Miriam'. Apparently, all those forty years that *Bnei Yisrael* drank water in the Wilderness they did not know that it was in Miriam's merit. Only now when she passed away and suddenly the well stopped, then they understood retroactively that what they drank until now was in her merit.

We see something similar later in the parsha (21:17-18), 'אז ישיר ישראל את השירה הזאת... באר חפרוה שרים כרוה נדיבי' – 'Then Israel sang this song... the well that officers dug, nobles of the people hewed it, through a lawgiver, with their walking sticks'. Rashi explains, 'This is the well which 'officers' dug, that is, Moshe and Aharon. Nobles of the people hewed it – each and every *nasi*, when Israel would camp, would take his stick and pull it towards his banner and camp, and the waters of the well would run by way of that mark, and would come before the camping place of each tribe. Through a lawgiver – by the word of Moshe who is called 'a lawgiver'.

A person can live in this world forty years, or even 120 years, success can light up his face, he lacks nothing, and he does not know that all that he has is in the merit of a Tzaddik that he is connected to. Suddenly, everything can stop. What happened? Why is there no water? Perhaps we can call a plumber who will unplug the stone? This will not help! What, didn't you hear? Miriam HaNeviah passed away... that's it, alone, there is nothing that you can do. Even the *nasi* who drew the water with his staff and brought to his tribe, did this only through the Tzaddik. We must remember, in truth we do nothing, and all the success that we have is in the merit of the Tzaddikim, and whoever does not believe this, the Gemara calls him an *apikoros*.

- Tiv HaTorah - Chukas

טיב ההשגחה

'The secret of hashgacha pratis' – 'סוד השגחה הפרטית'

Moreinu HaRav shlita relates: "I very much wanted to spend Shabbos in Meron for my birthday, but because of my health condition, that I had a stent put in, the doctor did not give me permission to travel to Meron. The next week the doctor agreed to allow me to travel to Meron.

I went with the *rabbanit* for Shabbos and we even stayed until Sunday, I was very happy because Sunday was the date of my *bris* and the Chida says that the day of the *bris* is greater than the birthday because on this day we become Jews, and there is a special Tefillah for the day of the *bris*.

On a weekday, it is difficult for me to go up the steep road from my room to the cave, but when I am alone a car will generally stop and give me a ride up the mountain. However, when I am with the *Rebbetzin*, it is not nice to stop someone and ask for a ride for two people... so I went with her on foot, on the path of the Kohanim... the way was tiring and hard for me. I silently asked of the Creator of the World that He send me a ride to take me up the mountain.

Despite walking on the path of the Kohanim which is not the main road for cars, a large car stopped, and the driver offered us a ride to the cave above.

Happy, and good-hearted, we got out of the car and we praised the Creator for His kindness that never left us!!!

In the cave itself, I have a set learning in Zohar and other things. One of the things that I learn is Tehillim. Every time I take a different Tehillim with an explanation and I learn it in order and when I finish, I buy another Tehillim with another explanation and this is my way. On Shabbos I did not find a Tehillim. I finished all my other learning and I very much wanted to learn Tehillim. Right opposite me was a single volume of Sefer Tehillim, the one with the exact commentary that I was learning now... a volume that is not usually found at all!!!

I told the story to the man standing next to me in Meron and he responded: "What is so amazing? The Zohar writes that the whole world was not intended to serve except those who study the secret of the Torah, so are you surprised that every step of your way is accompanied with *hashgacha pratis*?! If it is not you who learns and teaches the secret of the Torah, then who?!"

I told him that it is true, I sense and see the *hashgacha* of Hashem in every detail, but the Ramban in Iyov writes that one who seeks Hashem and His *hashgacha* on him, then Hashem changes the whole direction towards the person to one of *hashgacha pratis*!!! That is, whoever seeks out and tells stories of *hashgacha* earns the privilege to change the direction to one of *hashgacha pratis*!!!

לטהר טמאים ולטמא טהורים
To purify the impure and to make impure the pure

The laws of purification [*tahara*] are a basic foundation of faith [*Emunah*], which leads those who are worthy to have complete faith in all matters of *avodas Hashem*. It demonstrates that we do all the mitzvos of Hashem without reason or thought, rather, only because Hashem commanded us in His Torah. Even those mitzvos that do give the reason, are not done through our understanding, but only because they are laws in the Torah.

תיקון המידות – Correcting the character

We know that the Torah is eternal. We find in every generation that the mitzvah of *taharah* is relevant even in our times. Therefore, the students of the Baal Shem Tov asked him how it is possible to fulfill the mitzvah of the *Parah Adumah* nowadays since because of our sins, we do not have the Bais HaMikdash and the ashes of the Red Cow have been nullified as well as the purification from corpse contamination. We crave for it to come and we seek something to fulfill a degree of *taharah* from the Torah, and how can we fulfill it?

The Baal Shem Tov replied: "Self-introspection [*cheshbon hanefesh*] and correcting the deeds fulfill the mitzvah of *taharah* in our times." He explained to them that it is a Torah law that the one involved in the waters of purification will purify the impure and will make impure the pure – that is, the pure ones who were involved in burning the cow and sprinkling the ashes of the waters of purification become *tamei* themselves. Yet the people who were *tamei* because of contact with a corpse become pure by being sprinkled on the third and seventh day. This is relevant to every person at all times when involved in self-introspection, and one contemplates his steps, and his actions pass before his eyes. He sees his actions until this day as being pure and complete, but now when he considers them, they seem to be tainted and impure. He realizes how much better his mitzvos and good deeds could have been. This is what is meant, he now makes **impure** the days that seemed to be **pure**. In contrast, when he corrects the deeds that were not upright then he causes the **purification** of the **impure** deeds.

קנאת סופרים – תרבה חכמה

Jealousy between scholars - Increases wisdom

Another thing that applies at all times is that after the person has already corrected his ways, still, there is always room to elevate and add on to the *avodas Hashem* and not to be satisfied with minimal amounts. We find that the cycle repeats itself. Even after he has purified the impure once, he can still consider his pure actions impure when he sees how far he is from the main goal of *avodas Hashem*, and all he has done so far is still not perfect *avodah*. On the other hand, if he purifies those actions that he sees as impure by correcting them, and he constantly reviews them to always improve on his *avodas Hashem*, the earlier actions are then improved by his later ones. There is an aspect of being minimal which is commendable and is praised by Chazal, and that is the mundane as it states (Avos 4:1): 'Who is rich? He who is happy with his lot.' He is happy with what he has, and he is not chasing after what he does not have. It is the opposite in regard to the spiritual. One must strive to go higher in attaining Torah, *avodah*, Tefillah, and doing mitzvos. Regarding these it states (Bava Basra 21a) 'Jealousy between scholars – increases wisdom'. As the Tzaddikim testified about themselves that the difference between their *avodah* from yesterday and their *avodah* from today like the difference between a Jew and a non-Jew.

הרחק משען רע – Distance from a bad neighbor

We learn from the laws of *tahara* that the environment has a strong influence on the person. This is learned from the fact that a person becomes *tamei* just by entering a tent with a corpse in it without even touching it. Just by being in the environs of a corpse he becomes *tamei* as it states (19:14) 'אדם כי ימות באהל כל הבא אל האהל וכל אשר באהל – יטמא' – 'If a man will die in a tent, anyone who enters the tent and all that is in the tent shall be *tamei*'. This hints how one must distance himself from a bad environment and from bad friends as their bad influence greatly affects a person. With every sin, they bring a person lower into the abyss, and since the wicked are called dead while they are alive, they are also compared to the tent containing a corpse which conveys *tumah* even with their airspace.

The other side of the coin is a good trait. We learn from the power of *tumah* a *kal v'chomer* how a good, pure atmosphere can influence a person to be closer to the Creator since he associates and connects with a good environment with good friends, people with *yiras Shamayim* who influence their surroundings. This person sets up good roots which attaches to purity.

The precedent for this was set in Yerushalayim as brought down in the Gemara (Sanhedrin 23a) 'The pure-minded men of Yerushalayim would conduct themselves as such: They would not enter to eat at a banquet unless they knew who would be dining with them.' That is, they were careful so that they would not be negatively influenced by colleagues who were not appropriate. They were so meticulous that they would not even sit at a banquet until they first checked who they were sitting with, so as not to be negatively influenced.

This is so important that R' Chaim Brim, one of the best students of the Chazon Ish once went to a Simcha and merited to be with the Chofetz Chaim – even though they did not see eye to eye – yet he wanted to be close to him and the influence elevated him.

שמירה בתוך שמירה – Guarding within guarding

Another thing we learn from the parsha of *tahara* is how careful one must be to set boundaries to guard and protect the senses of one's head – sight, hearing, and thought, which are affected by strange spirits which distract the person from increasing Torah and *yiras Shamayim*.

Tis is hinted at in the posuk (19:15) 'וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו – טמא הוא' – 'Any open vessel which has no cover fastened to it is *tamei*', that is, if there is no proper covering for a person's thoughts, rather, there are breaches where strange spirits and inappropriate thoughts can enter and contaminate a person with bad influences that reside outside and enter the head. Only if one stays exactly in his four *amos* of halacha and distances himself from anything that detracts his *yiras Shamayim* – then he will merit to be pure before Hashem.

The timing of this parsha reading is perfect. We must implant hope in our hearts that the Bais HaMikdash will be built speedily in our day and we should merit to be sprinkled with the Waters of Purification and to 'קרבת אלוקים לי טוב' – 'G-d's nearness is good for me' (Tehillim 73:28). The Vilna Gaon would say that he craved to live in the time of the Bais HaMikdash when a plain Jew would be a great man in our times. This is because the spirit of G-d wafted over them constantly and they always merited to be there the resting of the Shechina and cling to the Creator Yisbarach. So too, the saying in the Mishna should be fulfilled in us (Yoma 8:9) 'Praiseworthy are you Israel! Before Whom do you cleanse yourselves? Who cleanses you? Your Father in Heaven! As it said (Yechezkal 36:25) – 'וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם' – 'And I will sprinkle pure water upon you and you shall be cleansed' and it says (Yirmiyahu 17:13) – 'מקוה ישראל ה' – 'The mikveh of Israel is Hashem'. Just as a mikveh purifies the contaminated, so does HaKadosh Baruch Hu purify Israel.'

טיב הקהילה

יו"לע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מודוהרה צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

בס"ד

English Edition

Balak
5780

No.
522.421

טיב המערכת

מהו רצון השית? – What is the will of Hashem Yisbarach?

It is brought down in the Gemara (Avodah Zarah 55a): Ben Zuni asked Rebbe Akiva, "It is clear that there is no substance to idolatry, and yet we see that when a person is ill, he runs to a pagan temple and prays to an idol for his health?" Rebbe Akiva said to him, "What is comparable to? To an honest person who lived in a city. All the people in his city would deposit their articles with him for safekeeping without witnesses. But one person came and deposited his article with him with witnesses. One time the man forgot and deposited his article without witnesses. The custodian's wife said to him, 'Come, let us take this opportunity and deny that he ever left anything with us.' The honest man said to his wife, 'Just because this fool acted improperly, should we ruin our integrity?!' The same is true here, at the time when Hashem sends suffering upon a person, He makes it take an oath that it will not visit the person any earlier than on a specific day, at a specific time, and by the hand of a specific doctor, and through the use of a specific medicine. When the time comes for the suffering to leave, this person went to a pagan temple for relief. The suffering then says, 'By rights we should not leave the person now.' But then they reconsider and say, 'Just because this fool acted improperly, we should repudiate our oath?!'"

The holy Torah tells at length all the conversations between Balak and Balaam. The first time Balak sent messengers to get him but Hashem did not give him permission to go (22:5-12). When Balak sent him additional messengers, HaKadosh Baruch Hu agreed to let him go with them, but under one condition (22:20), 'אך את, דבר אשר אדבר אליך אותו תעשה' – 'but the thing that I shall speak to you, that is what you shall do'. We ask, can one *chas v'shalom* change the will of the Omnipresent? Definitely not! If so, how did HaKadosh Baruch Hu agree to let him go with them? 'Rav Nachman said: Audacity [*chutzpah*] prevails even against the will of Heaven. At first it is written (22:12) 'לא תלך עמהם' – 'Do not go with them' and at the end it is written (22:20) 'קום לך אתם' – 'Arise, go with them'. Rashi explains that he was helped because he was audacious when he told Balak's messengers 'Stay here overnight', since HaKadosh Baruch Hu at first told him 'Do not go' and then 'Go'.

A person can go on wicked ways and think that this is the will of Hashem, and it even might appear that Heaven agrees with him. But the truth is that this is not so, and his ways and deeds are the opposite of the will of Hashem. Our Rabbis have already taught us (Yoma 38b) 'If one comes to defile himself, an opening is provided for him', even the wicked Balaam who insisted on going on the evil path, received permission from Heaven. The Torah told us the chain of events to inform us that this was not the will of Hashem, rather, 'the way a person wants to go, they lead him'.

- Tiv HaTorah Balak

טיב ההשגחה

'Corrective action' – 'תיקון למעשה'

On Friday, I stay after *davening* to listen to a *shiur* on Nach given by Rav Spitzer who connects the *navi* to the parsha of the week and the situation of the nation. This time, Rav Spitzer concluded with a story that happened to his father when he served R' Chaim Zietchik, when millions of dollars of donated money went to *goyim* instead of places of Torah. He heard the story and all its details directly from the source. A man sitting in the *shiur* told the Rav that this exact story was just published in that week's Tiv Hakehila. I listened intently to hear the story from the source to compare the story from Rav Spitzer to the story printed in Tiv Hakehila.

I know that Rav Gamliel Rabinovich tries to tell the stories as they happened. Many times he tells a story in public and with *hashgacha pratis* about a son or grandson or about a person that the story happened to, and ultimately, the story is published for generations, therefore he is meticulous about its accuracy.

I heard the story and compared the details and I saw that a few important details were missing. I saw how much *hashgacha* was involved in this story, that just today I brought the sheets with me to this shul and someone had read it and mentioned that the story was in the sheet so I could update Moreinu HaRav shlita.

I called to update the Rav and from his perspective, he was very happy for the update of the particulars. I then called the editor of Tiv HaMasiyos so he could reprint the story with the missing details in both Tiv HaMasiyos and Tiv HaHashgacha to benefit the public.

כ.ה.

הפכת מספדי למחול לי

You have changed for me my lament into dancing

I moved the pile of blankets and bedding from the living room to a quiet back room to make room for all the people coming to be *menachem avel* during shiva.

A few seconds after I left the room, a thought flashed through me about the empty cart that was in the corner of the quiet room where I now piled the blankets.

I ran back to the room which was in the corner of the house, I checked in the cart and I started to search for a missing baby. I lifted up the pile of blankets and under it was the baby who was struggling to breathe.

Had HaKadosh Baruch Hu not placed the thought in my heart to check, I do not want to think what might have happened.

With thanks to Hashem for all His kindnesses.

ל.מ.

לא המדרש עיקר אלא המעשה
Study is not the main thing, rather practice

טיב הפרשה

The wicked Balaam stood ready and prepared to go and curse *Bnei Yisrael* with his evil eye and his haughty spirit. Balak's messengers were sent to bring him back from Pesor with an armed guard, but he told them to wait with him until morning, then he would go with them as one unit. However, on that night 'G-d came to Balaam and said, "Who are these men with you?"' (22:9). Rashi explains, G-d came to give him room to err with this question. Balaam said, "There are times when not everything is revealed before Him. His mind is not equal upon Him. I, too, will see a time in which I will be able to curse Israel and G-d will not understand what I am doing."

משגיא לגוים ויאבדם – He exalts nations and destroys them

This is how Balaam, the grandfather of impurity, thought about the Creator Yisbarach Who knows every thought of every person and He does and sustains every creature. But Balaam, in his great baseness, seemed to think that everything is not in the hands of the *Ribono shel Olam chas v'shalom*. He thought there were ways to get around being seen and hide from His warnings, therefore, Heaven gave him room to err.

This teaches us that when a person wants to stubbornly go on a bad path, not only does Heaven not hold him back, rather, it helps him stumble as it states by Adam HaRishon after he ate from the tree that he was commanded to not eat its fruit. But he did not hesitate, and he ate from it, therefore, 'ויקרא ה' – 'Hashem G-d called out to Adam and said to him, "Where are you?"' (Bereishis 3:9). Rashi explains, the Creator knew where he was, but He wanted to enter into a conversation with him, so that he should not be too startled to respond as he might have were He to punish him suddenly. And with Kayin, He said to him, "Where is Hevel your brother?" and so with Balaam, "Who are these men with you?" On the one hand, HaKadosh Baruch Hu gave him a way to return and even gave him an opening to do Teshuva, but he refused, and wanted to stubbornly go. Therefore, Heaven allowed to stumble so that he lose his World to Come in his lifetime and he is remembered for shame despite being a *navi* who saw G-dly visions. In regard to this it states (Iyov 12:23) 'משגיא לגוים ויאבדם' – 'He exalts nations and then destroys them' – that is, HaKadosh Baruch Hu puts madness in the hearts of the nations until they willingly want to destroy themselves.

הבא ליטמא פותחין לו

If one comes to defile himself, an opening is provided for him

After Balak sent more dignified messengers to Balaam than the ones before them since Balaam felt that they were not as dignified to go with him as befitting his stature. Therefore, these officers were sent to accompany him, but Balaam still refused to go with the excuse that even 'אם יתן לי בלק מלא ביתו – 'If Balak were to give me his houseful of silver and gold, I am unable to transgress the word of Hashem, my G-d, to do anything small or great' (22:18)

Seemingly, after uttering these words of submission Balaam acknowledged the true existence of Yisbarach in the world. It would have been appropriate to change his nature completely and become an upright man who knows and believes that everything that happens is from the Creator Who rules over everything and there is no man who can rebel against His word as Balaam himself said. If this is so, then how can he suddenly change and decide to stubbornly go along with them and he would ultimately die by the sword and spear?

However, as we have learned (Makkos 10b) 'In the way that a man wishes to go, in that way they lead him'. HaKadosh Baruch Hu leads the man in the way that the man himself wants to be led. Therefore, there might arise a situation where the person expresses lofty ideals but his heart is not with him as it states (Yeshaya 29:13) 'יען כי נגש הם הזה בפיו' – 'Inasmuch as this people has drawn close, with its mouth and its lips it has honored Me, yet it has distanced its heart from Me'. They know how to speak loftily, but in actuality their hearts are not with them and they do not keep their word.

Therefore, even though Balaam spoke recognizing Hashem and His leadership, words that should have brought him to the straight and good path, but in actuality he continued to do all that his heart wanted and he did not keep his word. This implies that a Jewish person's speech must be one with mouth and heart as it says (Devorim 4:39) 'וידעת היום והשבת אל לבבך' – 'You shall know this day and take to your heart', the knowledge and the action must be the same. This is the *avodah*, to bind together one's will with his speech so that his words are not distant from his heart. 'One whose wisdom exceeds his good deeds' as the Tanna writes 'his wisdom will not endure' (Avos 3:9). HaKadosh Baruch Hu Who knows the inner thoughts of a person, wants us to give Him our hearts and minds as it states (Mishlei 23:26) 'תנה בני' – 'My child, give your heart to Me'. Similarly it is brought in the Gemara (Avodah Zarah 18a) the Amoraim ask 'Has any incident presented itself to you?' that accumulation of knowledge is not the main thing, rather, it is the action. As the famous Chassid R' Eliyahu Roth who went around in the shadows of the righteous of the world would relate that the earlier Chassidim, when they would hear something from their Rabbis regarding direction or a good acceptance, would close their ears and not hear anything else so as not to be included in their wisdom exceeding their deeds.

וצדקתו לבני בנינים

And His righteousness is upon children's children

However, that wicked man – Balaam, did not take to heart all the hints that the Creator sent him that He did not want him to go along. It was not worth it to Him that his end should be in Gehinnom. But in his impudence, he thought that he could evade the Creator, use subterfuge, and curse Israel when HaKadosh Baruch Hu would not see. Therefore, he got up early and with quickness and with this he would attack Israel and demonstrate that he did his needs early as it says (22:21) 'ויקם בלעם בבקר ויחבש את אתו' – 'Balaam arose in the morning and saddled his she-donkey', intending to attack Israel as Rashi explains – From here we see that hatred disrupts the correct order of things for he himself did the saddling. But HaKadosh Baruch Hu said, "Evil one! Avraham, their forefather, preceded you, as it says (Bereishis 22:3) 'וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמורו' – 'So Avraham arose early in the morning and saddled his donkey.'

We find that in the merit of many years before the wicked Balaam wanted to curse Israel, Avraham Avinu, the Father of the Nation, had already risen early for Akeidas Yitzchak and he saddled his donkey himself because of his great love for the mitzvah. The power of this action saved *Bnei Yisrael* from the curse of that wicked man who wanted to destroy them.

The mitzvah and its merit helps not only at that time, rather, it protects and influences for all generations and even saves many souls from descending to the depths. This is a moral lesson and a great rebuke emphasizing the importance of every good action, small or large, as it says (Tehillim 112:3) 'וצדקתו עמדת לעד' – 'and his righteousness endures forever' and protects for many generations (Devorim 7:9) 'שמר' – 'Who safeguards the covenant and the kindness for those who love Him and for those who observe His mitzvos for a thousand generations'.

“They shall take to you a parah adumah” The Amazing Connection between the Parah Adumah and the Cheit HaEigel

In this week's parsha, parshas Chukas, it is fitting that we explore the mitzvah of the “parah adumah” (Bamidbar 19, 1): **“וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר. זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר. דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה Hashem spoke to Moshe and Aharon, saying: This is the statute of the Torah, which Hashem has commanded, saying: Speak to Bnei Yisrael, and they shall take to you a completely red cow, which is without blemish, and upon which a yoke has not come. Rashi comments in the name of Rabbi Moshe HaDarshan (ibid. 22): It is analogous to the son of a maidservant who soiled the palace of a king. They said, “Let his mother come and wipe away the excrement.” Similarly, let the “parah” (cow) come, and atone for the “eigel” (calf).**

This analogy is somewhat difficult to comprehend. Clearly, **“the mother”—the “parah”—cannot come herself to atone for Yisrael's sin with the “eigel.”** So, who, in fact, is the mother that atones for the “cheit ha'eigel”? In general, HKB”H is compared to a merciful father, who takes pity on his children, as it is written (Tehillim 103, 13): **“כרחם אב על בנים ריחם ה' על יראיו”—as a father is merciful toward his children, so has Hashem shown mercy to those who fear Him.**

Additionally, the Torah teaches us a wonderful, fundamental principle concerning Torah-study that is learned from the mitzvah of “parah adumah” (Bamidbar ibid. 14): **“זאת התורה: אדם כי ימות באהל, כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים—this is the teaching (Torah) regarding a man who dies in a tent: Anyone who enters the tent and anyone who is in the tent shall be impure for a seven-day period. We find the following elucidation in the Gemara (Berachos 63b): אמר ריש**

לקיש, מניין שאין דברי תורה מותקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר זאת לקיש, מניין שאין דברי תורה מותקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר זאת—**Reish Lakish said: From where do we learn that words of Torah are not retained except by one who sacrifices himself for her sake? For it states: “This is the Torah of a man who dies in a tent.”** We will endeavor to explain why HKB”H chose to teach us this fundamental principle specifically with regards to the mitzvah of “parah adumah.”

Furthermore, the elucidation of this passuk deserves further clarification. Reish Lakish learns from the first part of the passuk that **words of Torah are not retained except by one who sacrifices himself for her sake.** With that in mind, how will he interpret the latter part of the passuk: **“Anyone who enters the tent and anyone who is in the tent shall be impure for a seven-day period”?** If a person is willing to sacrifice himself and die for the sake of the Torah, then surely the Torah will purify him and revive him. So, why does the passuk say that he remains “tamei” for seven days?

The Parah Adumah Alludes to Torah She'b'al Peh

We will begin to shed some light on the subject by introducing what the Ramban (ibid. 2) writes regarding the “parah adumah.” He teaches us that the “parah adumah” alludes to Torah she'b'al peh, which is **“אדומה”—red—because it reflects the midah of “din.”** Hence, this passage opens with the words: **“זאת חוקת התורה—this is the “chukah” of the Torah.** Now, the term “chukah,” meaning statute, is related to the word “chakukah,” meaning etched. This term is employed in the passuk, because Torah she'b'al peh is etched from Torah she'b'chsav; all of its sacred teachings are based on the words of Torah she'b'chsav. This, in fact, is the source for the comment of Rabeinu Bachayei

(ibid.): According to the tradition (“kabbalah”), the “parah adumah” alludes to Torah she’b’al peh, the stringent aspect of midas hadin.

It appears that we can also provide a simple, straightforward explanation. Torah she’b’al peh is associated with the stringent aspect of “din,” because all the decrees and prohibitions imposed by Chazal are mentioned in it. Their purpose is to prevent us from violating the precepts of the Torah. Furthermore, we have learned in the Gemara (Berachos 4a): **“כל העובר על דברי חכמים חייב מיתה—whoever transgresses a Rabbinic decree is liable to death.** Rashi explains (Sotah 4b): **“דכתיב: ‘ומוֹרֵץ גֹּדֵר יִשְׁכְּנוּ נָחֹשׁ’—for it is written (Koheles 10, 8): ‘He who breaks down a wall will be bitten by a snake.’** Hence, the “parah adumah” alludes to Torah she’b’al peh, which presents the stringent aspect of “midas hadin” for those who do not honor it properly.

This notion coincides wonderfully with what we have learned in the Mishnah (Avos 2, 10): **“והוי מתחמם כנגד אורן של—חכמים, והוי זהיר כנגחלתן שלא תכוה—and warm yourself by the fire of the sages, but beware of their glowing embers lest you be burnt.** Here is Rabeinu Yonah’s comment:

“Warm yourself by the sages’ fire”—by the fire but not in too close proximity; “but beware of their glowing embers lest you be burnt.” This is analogous to a person who warms himself by a fire. If he stands at an appropriate distance from it, he will derive pleasure but will not be burnt; if he draws too near, he will be burnt. The same applies to a person who draws warmth from the fire of the sages and derives pleasure from their wisdom. He must stand in their presence with an attitude of “yirah,” awe and seriousness. He should not behave flippantly in their presence; and he should not draw nearer to them than the degree to which they draw him near. For, that would distance him from them and would warrant a serious punishment.

This helps us understand the following elucidation in the Midrash (Bamidbar Rabbah 19, 6): **“ויקחו אליך פרה אדומה תמימה.”** HKB”H אמר לו הקב”ה למשה, **לך אני מגלה טעם פרה אבל לאחר חוקה.”** HKB”H said to Moshe, **“To you I am revealing the rationale for the ‘parah’; for everyone else, it is a ‘chukah’ (irrational; without an explanation).”** For, we have learned in the Mishnah (ibid. 1, 1): **“משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים.”** Moshe received the Torah from Sinai and transmitted it to Yehoshua; and Yehoshua to the elders; the elders to the neviim; and the neviim

transmitted it to the Members of the Great Assembly. Since the “parah adumah” alludes to Torah she’b’al peh, and Moshe Rabeinu was the first and foremost of the scholars of Torah she’b’al peh, HKB”H revealed the rationale for the “parah” to him. This explains very nicely Rashi’s comment (Bamidbar 19, 2): **“And they shall take to you”—It will always be ascribed to you, “the ‘parah’ that Moshe prepared in the midbar.”**

The Cheit HaEigel Caused a Defect in Torah She’b’al Peh

I had a wonderful idea as to why HKB”H commanded us to bring a “parah adumah” to atone for the “cheit ha’eigel”—or, in the words of Rabbi Moshe HaDarshan, let the mother come and clean up her child’s mess! We have learned that the “parah adumah” alludes to Torah she’b’al peh. Upon careful scrutiny, we find that the root of the “cheit ha’eigel” was a tremendous defect in Torah she’b’al peh.

This is evident from the passuk (Shemos 32, 1): **“וירא העם כי בושש משה לרדת מן ההר, ויקהל העם על אהרן ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה.”** The people saw that Moshe delayed in descending the mountain, and the people gathered around Aharon and said to him, **“Rise up, make for us gods who will go before us; for this Moshe, the man who brought us up from the land of Egypt—we do not know what became of him!”** Rashi comments: **They thought Moshe was late, because when Moshe went up to the mountain, he said to them, “At the end of forty days, I will come within the first six hours of the day.” They figured that the day he ascended was part of the count, but he had told them “full days”—forty days along with their nights. But the day he ascended did not include its night.**

Now, if Yisrael had complete emunah and trusted fully the words of Moshe Rabeinu—the foremost of the neviim—they would have understood that he would surely keep his word. He had told them explicitly: **“לסוף ארבעים יום אני בא בתוך שש שעות.”—at the end of forty days, I will come within the first six hours of the day.** Upon seeing that he didn’t arrive when expected, they should have concluded that they erred in their calculation, instead of attributing the problem to Moshe, their leader and teacher. Had they adopted this perspective, the “cheit ha’eigel” would never have happened. Thus, their inadequate faith in Moshe’s words—the words of their teacher—represented an

egregious defect in Torah she'b'al peh. Consequently, Torah she'b'al peh exacted from them the stringency of “midas hadin,” in keeping with the words: **“Beware of their glowing embers lest you be burnt.”**

We have now achieved a better understanding of the words of the Ramban and Rabeinu Bachaye—**that the “parah adumah” alludes to Torah she'b'al peh, which is red due to the stringency of “din” it represents.** By sinning with the “eigel,” Yisrael created a significant defect in Torah she'b'al peh. As a consequence, they were subjected to the stringency of “midas hadin.” Therefore, they were commanded to bring a **“parah adumah”** for atonement, because its redness alludes to the “midas hadin” associated with Torah she'b'al peh.

Let us interpret the continuation of the passuk based on this understanding: **“They shall take to you a completely red cow, which is without blemish, and upon which a yoke has not come.”** The Zohar hakadosh states (Chukas 180b): **“פרה אדומה: מסטרא דגבורה, תמימה מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם דאתמר ביה התהלך מסטרא דגבורה, תמימה מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם דאתמר ביה התהלך.”** The fact that the “parah” had to be completely red indicates that it possessed a quality of “gevurah” and “din”; the fact that it had to be perfect, without a blemish, indicates that it possessed the quality of “chesed,” the outstanding character trait of Avraham Avinu, as per the passuk (Bereishis 17, 1): **“Walk before Me and be perfect (‘tamim’).”**

Thus, we can interpret the passuk as follows: **“They shall take to you a completely red cow”** as a tikun for creating a defect in Torah she'b'al peh and causing it to become **“red,”** due to its inherently stringent “midas hadin.” However, its flawless perfection will mitigate the “din” and transform it into “midas hachesed.” Then the Torah explains that the way to mitigate the “din” of Torah she'b'al peh is to abide by all the precepts and teachings of Torah she'b'al peh flawlessly, **“without a blemish.”** Additionally, there is another proviso: **“And upon which a yoke has not come”**—they should accept upon themselves the yoke of Torah as opposed to the yoke of Olam HaZeh. This is consistent with the teaching in the Mishnah (ibid. 3, 5): **“כל המקבל עליו עול—תורה, מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ”**—all who accept upon themselves the yoke of Torah, the yoke of government and the yoke of worldly affairs are removed from him.

This explains the Midrash cited above very nicely: **HKB”H said to Moshe, “To you I am revealing the rationale for the ‘parah’; for everyone else, it is a ‘chukah.’”** In this manner, HKB”H reinforced Yisrael’s emunah in Moshe, the foremost

scholar of Torah she'b'al peh, in whom they had demonstrated a lack of faith by sinning with the “eigel.” HKB”H revealed to him all the secrets concealed in Torah she'b'al peh related to the mitzvah of “parah adumah.” Due to this renewed emunah, they would be able to mitigate the “din” of the **“parah adumah”** and make sure that it would be **“without a blemish,”** like the “midas hachesed” of Avraham.

The “Din” of Torah She’b’al Peh Is Mitigated by Studying Torah at Night

Continuing onward on this sacred journey, we will now examine the Rambam’s interpretation of Reish Lakish’s elucidation: **“Words of Torah are not retained except by one who sacrifices himself for her sake.”** Here are the illuminating words of the Rambam (Hilchos Talmud Torah 3, 12):

The words of Torah will not be retained by a person who treats them casually (i.e. does not exert himself to acquire them), and not by those who study in a perfunctory manner and while eating and drinking. Rather, one must sacrifice his life for them, constantly straining his body to the point of discomfort, without granting sleep to his eyes or slumber to his eyelids. The sages alluded to this concept with the following statement: “This is the Torah of a man who dies in a tent . . .” (this teaches us that), the Torah cannot be retained except by a person who sacrifices his life in the tents of the scholars.

Now, when the Rambam says that sacrificing oneself for the sake of Torah means **“not granting sleep to his eyes or slumber to his eyelids,”** he is implying that one must study Torah during the night. This is evident from the fact that the Rambam juxtaposes to this halachah the importance of studying Torah both during the day and at night (ibid. 13):

Even though it is a mitzvah to study during the day and at night, it is only at night that a person acquires most of his wisdom. Therefore, a person who desires to merit the crown of Torah should be careful with all his nights, not wasting even one with sleep, eating, drinking, idle chatter, or the like. Rather, they should be devoted to the study of Torah and the words of wisdom. Our Sages declared: “The song of Torah can be heard only at night, as it states (Eichah 2:19): ‘Arise, sing out at night . . .’” Whoever occupies himself with Torah study at night will have a strand of divine favor extended over him during the day.

This explains very nicely an elucidation in the Midrash Tanchuma (Ki Sisa 36) related to the passuk (Shemos 34, 28):

"ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה, מנין היה יודע משה אימתי יום, אלא כשהקב"ה היה מלמדו תורה בכתב היה יודע שהוא יום, וכשהיה מלמדו על "He was there with Hashem forty days and forty nights." How did Moshe know when it was daytime? In this manner: When HKB"H would teach him Torah she'b'chsav, he knew that it was day; and when He would teach him orally, Mishnah and Talmud, he would know that it was night.

Based on this Midrash, we can postulate that HKB"H studied Torah she'b'al peh with Moshe during the night to teach us that it is impossible to acquire the crown of Torah without engaging in Torah-study at night.

Let us add another pertinent point. According to the Rambam, when Reish Lakish says: **"Words of Torah are not retained except by one who sacrifices himself for her sake,"** he is teaching us that it is imperative to study Torah at night. This is in fact consistent with another statement of his (Eiruvin 65a): **"אמר רבי שמעון בן לקיש, לא איברי סיהרא אלא לגירסא"**. Here, Reish Lakish says explicitly that the sole purpose for the creation of the moon was so that its light would be used to study Torah at night. Elsewhere, Reish Lakish adds (Chagigah 12b): **"כל העוסק בתורה בלילה, הקב"ה מושך עליו חוט של חסד ביום"**—**whoever occupies himself with Torah study at night, HKB"H extends a strand of divine kindness over him during the day.**

If One Studies Torah at Night the Torah Informs Him of His Sins

Following this line of reasoning, we will attempt to explain the continuation and conclusion of the passuk: **"This is the teaching (Torah) regarding a man who dies in a tent: Anyone who enters the tent and anyone who is in the tent shall be impure for a seven-day period."** Let us refer to a tremendous chiddush in the Zohar hakadosh (Vayikra 23b): **"מי שקם בלילה לעמול בתורה, התורה מודיעה לו עוונותיו, ולא בדרך של דין ועונש"**. A person who rises at night to study Torah, the Torah informs him of his iniquities, but not through judgment and punishment, but like a mother who informs her son in gentle ways.

Now, we will introduce the incredible words of the Chiddushei HaRim, zy"a, in Likutei HaRim (Berachos 5a). He applies this premise to explain the following the Gemara (Berachos 5a): **"אם**

רואה אדם שיסורין באין עליו יפשפש במעשיו, שנאמר נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה' פשפש ולא מצא יתלה בביטול תורה, שנאמר אשרי הגבר אשר If a person sees that afflictions are befalling him, he should scrutinize his deeds, as it says (Eichah 3, 40): **"Let us search and examine our ways, and return to Hashem."** If he scrutinized and did not find any shortcomings, he should attribute his afflictions to **"bitul Torah"** (neglect of Torah-study), as it states (Tehillim 94, 12): **"Fortunate is the man whom G-d afflicts, and whom You teach from Your Torah."**

All of the commentaries are puzzled by the Gemara's statement. How can the sages say: **"If he scrutinized and did not find any shortcomings, he should attribute his afflictions to neglect of Torah-study"**? **"Bitul Torah"** is a serious transgression; so, how is it that he did not find any shortcomings?

Based on the Zohar hakadosh cited above, the Chiddushei HaRim explains: **"פשפש ולא מצא"**—if he investigated and did not find the sins that caused his suffering; **"יתלה"**—he should attribute the fact that he did not find the sins to **"bitul Torah"**—**neglect of Torah-study.** Because he did not study Torah at night, the Torah did not reveal his sins to him, which would have enabled him to repent and make amends in a gentle, merciful manner. Instead, afflictions befell him to wipe away his iniquities.

Let us summarize. If someone toils at night studying Torah she'b'al peh to clarify everything that is not clear and explicit in Torah she'b'chsav, the Torah acts like a merciful mother toward him. She reveals to her son everything that he must correct in order to avoid being punished to the full extent of the law by **"midas hadin."** This accords very nicely with the following statement from Shlomo HaMelech (Mishlei 1, 8): **"שמע בני מוסר: hear, my child, the discipline of your father, and do not forsake the teaching of your mother."** In his commentary on Mishlei, the Gra comments: **The "discipline of your father" refers to Torah she'b'chsav; while "the teaching of your mother" refers to Torah she'b'al peh.**

"She arises while it is still night and gives food to her household"

According to Rashi (Mishlei 31, 10), the last twenty-two pesukim of Mishlei, the passage of **"אשת חיל"—the Woman of Valor**—extol the virtues of the Torah. Let us apply what we have learned to one of those virtues (ibid. 15): **"ותקם בעוד לילה"**

"she arises while it is still night and gives food to her household and a portion ("chok") to her maidens. Metaphorically speaking, the passuk is speaking of someone who studies Torah diligently at night. As we learned from the Zohar hakadosh, **the Torah informs him of his iniquities, but not through judgment and punishment, but like a mother who informs her son in gentle ways.**

Now, we have a passuk that says explicitly (Tehillim 119, 155): **"רחוק מרשעים ישועה כי חוקיך לא דרשו"—salvation is far from the wicked, because they did not explore Your statutes ("chukim").** The Binah L'Itim teaches us that teshuvah is called a "chok," because it is not based on reason or logic. As the Yerushalmi (Makkos 2, 6) explains, from the viewpoint of "chochmah" and "nevuah," there is no tikun for a sinner. Nevertheless, they are overruled by HKB"H, Who says: **"יעשה"—let him perform teshuvah and he will be forgiven.** This then is the message of the passuk: **"Salvation is far from the wicked, because they did not explore Your 'chukim.'"** Since they did not perform teshuvah, which is considered a "chok," there is no salvation for them; had they performed teshuvah, HKB"H would have forgiven them.

This then is the implication of the passuk in Mishlei: **"She arises while it is still night and gives food to her household."** The Torah is like a mother, who rises in the middle of the night to tend to her children who study Torah at night. She provides them with spiritual sustenance, namely insights and deeper understandings of the Torah, as it is written (ibid. 40, 9): **"ותורתך"—and your Torah is in my gut.** The passuk in Mishlei concludes: **"וחוק לנערותיה"—in addition to those insights, she lets them know what they need to make amends for and the benefits of doing so via teshuvah—a "chok" that defies logic; so that they will not need to suffer in the process.**

Now, this enlightens us with regards to HKB"H's request: **"ויקחו אליך פרה אדומה תמימה"**. Initially, Torah she'b'al peh was **"אדומה"**, due to its association with the strict "midas hadin." Accordingly, we are admonished not to blemish the honor of the sages of Torah she'b'al peh: **"Beware of their glowing embers."** Yet, by engaging in Torah-study at night, Torah she'b'al peh becomes **"תמימה"**, reflecting the midah of "chesed." She displays mercy and kindness by revealing a person's iniquities to him, **but not through judgment and punishment, but like a mother who informs her son in gentle ways.**

"Let its mother come" Refers to Torah She'b'al Peh

It is with great pleasure that we can now comprehend the words of Rabbi Moshe HaDarshan—that the "parah adumah" represents a tikun for the "cheit ha'eigel." He eloquently compared it to a mother cow coming and cleaning up the mess of her young calf. Based on what we have learned, it appears that the mother is an allusion to Torah she'b'al peh. It is our job to mitigate her inherent "din"—her **"redness"**—and bring out the merciful mother in her—her **"pure perfection."** In keeping with the analogy, the mother will come and inform her children how to make amends for everything in the easiest way.

It appears that we can bring explicit proof for this notion from the Gemara (Ta'anis 31a). There, we learn that after the fifteenth of Av, the dominance of the sun diminishes, and the nights become longer: **"מכאן ואילך דמוסיף יוסיף ודלא מוסיף יאסף"**. Rashi explains: **He who adds nighttime (hours of Torah-study) upon his daytime Torah-study will add years to his life. He who does not add by studying Torah at night, will be gathered in.** The Gemara explains: **"מאי יאסף, אמר רב יוסף תקבריה אימיה"—what does it mean that he will be gathered in? Rav Yosef said: His mother will bury him.** In other words, he will die prematurely.

The Shela hakadosh explains (Maseches Shevuos 19): **"His mother will bury him,"** since nighttime Torah-study is Torah she'b'al peh, which is like a mother. We find that the night is more suitable for Torah than the day, since a person is less encumbered by his worldly occupations. Anyone who fails to take advantage of the night to study Torah is, in effect, throwing away years of his life.

Thus, we have an explicit source stating that Torah she'b'al peh resembles a mother. If we do not study it at night, she punishes us with "midas hadin"—in the words of the Gemara: **"His mother will bury him."** Conversely, if we study her at night, she becomes a merciful mother, who teaches us what we need to know to correct with "midas harachamim." This accords fantastically with our interpretation of the passuk: **"ויקחו אליך פרה אדומה תמימה"**.

The Yetzer HaRa Has Seven Names Corresponding to the Seven Midos

Concluding our journey along this majestic path, we will now address that which is written: **"Anyone who enters the**

tent and anyone who is in the tent shall be impure for a seven-day period.” Let us refer to the Gemara (Succah 52a): “שבעה שמות יש לו ליצר הרע, הקב”ה קראו רע... משה קראו ערל... דוד קראו טמא... שלמה קראו שונא... ישעיה קראו מכשול... יחזקאל קראו אבן... יואל קראו צמון.” The yetzer hara has seven names. HKB”H called it “evil” (“rah”)... Moshe called it “uncircumcised” (“ahreil”)... David called it “impure” (“tahmei”)... Shlomo called it the “enemy” (“sonei”)... Yeshayah called it an “obstacle” (“michshol”)... Yechezkel called it a “stone” (“ehven”)... Yoel called it “the hidden one” (“tzifoni”). The Maharsha (ibid.) explains that these appellations refer to seven distinct aspects or forces of the yetzer hara corresponding to the seven days of creation.

Clearly, he is referring to the seven midos that HKB”H inculcated in every human being: **Chesed, gevurah, Tiferes, netzach, hod, yesod and malchus**. Each of the midos has an aspect of good and kedushah and an aspect of evil and tumah. His assertion that they correspond to the seven days of creation is explained in Pardes Rimonim; the seven days of the week correspond to the seven midos. Therefore, the yetzer hara has seven names representing seven forces of evil with which to cause man to sin and corrupt each of the seven midos.

Let us apply this concept to the Gemara’s statement (Kiddushin 30b): “אמר רב יצחק, יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום”—**Rav Yitzchak said: A person’s yetzer renews itself against him daily**. This implies that on each of the respective seven days of the week, the yetzer hara utilizes one of its forces of tumah reflecting one of its seven names. So, it is as if there is a new yetzer every day causing a person to sin each day with a different midah.

This illuminates for us the words of Reish Lakish. Expounding on the passuk: “זאת התורה אדם כי ימות באהל”, he teaches us that the Torah is only retained by someone who sacrifices himself for her sake. As the Rambam explains, this means also studying Torah at night. Then the Torah reveals to us the major benefit of nighttime Torah-study: **“Anyone who enters the tent and anyone who is in the tent shall be impure for a seven-day period.”** The Torah herself, acting like a mother, reveals to her son all the ways in which he sinned and defiled himself during the past seven days—namely, the damage caused to the seven midos due to the influence of the yetzer hara and its seven names. With this awareness, he can correct them by means of teshuvah, with “rachamim” rather than with “din.”

It is precisely for this reason that the Torah teaches us this lesson specifically here in connection with the mitzvah of “parah adumah”: **“This is the Torah of a man who will die in a tent.”** It is imperative to sacrifice oneself for the sake of Torah by engaging in Torah-study during the night. As explained, the “parah adumah” alludes to Torah she’b’al peh, which represents “din”; hence, it is described as **“אדומה—completely red”**. Therefore, the Torah teaches us how to mitigate its inherent aspects of “din”: **“This is the Torah of a man who dies in a tent”**—Torah is only retained by someone who sacrifices himself on her behalf. The benefit of doing so is: **“Anyone who enters the tent and anyone who is in the tent shall be impure for a seven-day period”**—such a person will not be subjected to the ramifications of “midas hadin.” Instead, he will be dealt with mercifully, because the Torah will reveal all of his iniquities to him, like a mother who informs her child gently and kindly!

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of **אחינו בני ישראל**

Reb Yitzchock and Mirel Forster, N'Y

LE"N their grandson Yehuda (Leiby) A'H

Ben Nachman, N'Y

**Arthur & Randi Luxenberg לזכות
of their wonderfull parents, children and grandson**

**Family Madeb - נשמת
their dear mother Lea bat Virgini ע"ה**

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

To sponsor or dedicate
this publication, please
call the Areivim office:
845-371-2760 or email
info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760 | INFO@AREIVIM.COM | P.O. BOX 166 HILLBURN, NY 10931 | WWW.AREIVIM.COM

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com
and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel
Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

I am sometimes challenged with the claim that non-Jews are nicer than Jews or that Rabbis are too intense and always rushing. I often respond by asking them whether the nice person they are referring to has a "life". They usually think I'm just being cynical. I'm not. Moshe Rabbeinu is criticized for getting angry in 3 places, and one of them is mentioned in this Parsha. The Akeida explains why Moshe Rabbeinu would, even if only rarely, demonstrate anger. Hateva Atzmo Shemosif Chachmah, Hu Atzmo Hanosein Koach Haka'asani. The nature of those with wisdom is to increase people's Nisayon of anger.

The fact that this is a part of human nature is important. While it's a fault, it's a natural one because things matter to them. Your father may love you & still be intense because he's trying to make things work. He understands the long-term price children pay for certain mistakes. Things matter.

We, on other hand, may oversimplify the challenge and the long-term cost. Being objective, people would realize that it's the caring itself which makes others intense and, in later

years, those same young people may find themselves caring about what's important to them. This doesn't make parents or Rabbeim correct but it humanizes their behavior.

I realized this when I noticed certain groups of people who present themselves as if they're completely carefree, and not getting upset at a loss of money, missing appointments, etc. They seemed to master the art of never becoming upset. Then, when I became friends with several of them, I saw that when something finally mattered to them, they become like the rest of us. They weren't Baalei Middos; they just didn't care about anything.

Everyone needs to be patient. But we should remember that if they fall short, it's because things matter. It is the fallout of good intentions and they too are a work in progress. For ourselves, let's realize that as we undertake responsibilities, we have to work on patience. We must also be aware that most people won't give us slack for caring.

Emerging From Life Under The Coronavirus

By Rabbi Shmuel Gluck

While I often speak about balance in many of my other conversations, in this article I want to draw attention to this topic. Emerging from the virus makes this a great time to discuss balance because many of us are reconsidering everything that we had taken for granted until now. We should include the topic of balance within all that we are thinking about.

My hope is that we can begin again, through our new understanding of the value and definition of balance. It is the perfect time to share this discussion with our children and students, as we have become used to beginning our conversations with, "Since I have been thinking a lot these last few weeks, I wanted to tell you something that I realized".

There are many sources from Tanach and our Chachamim describing our responsibility to lead a balanced life. (I can gladly share with readers some of those sources.) I would like

*"My hope is that we can
begin again, through our
new understanding of the
value and definition of
balance."*

to offer a practical reason to think, act, and live in a balanced manner.

When people mean well but their decisions are unbalanced (as I will define in a few paragraphs), it creates a "disagreement" between the well-meaning person and others. The well-meaning person, whose actions are not balanced or are off-kilter, believes that he or she deserves to be appreciated and treating reciprocally. This is true in regard to their expectations of other people and, more significantly, their relationship with Hashem.

Yet, because of their decisions and the way those efforts played out, others are not enamored at all, and they are often frustrated. The difference in the expected reaction causes significant resentment to all involved, yet it can be avoided.

LAYOUT BY RAMAPOST.COM

PARSHAS CHUKAS 5780

I have a few friends whose actions are motivated by their strong lack of self-esteem. Each action intends to make people happy and to avoid anyone becoming upset or frustrated. Their need for peace is so strong that they often anticipate problems that exist only in their minds. As you can imagine, they are always apologizing.

Their inability to think in a balanced manner is because of their insatiable need to soothe something painful inside of them. There's no room in their thought process to weigh options or outcomes. It's all about soothing the pain. While they seem like tzadikim (and in a sense they are), their urge to soothe the pain is in direct conflict to their responsibilities as a spouse, parent, employee, etc. Their inability to act with balance is the victim of their greater, deeply rooted challenges.

How do we teach our students and children to make their decisions in a balanced manner? They can't be taught with a sit-down meeting. They must be taught casually, and by being guided, followed by personal experiences. This is done by "planting seeds" through the sharing of personal conversations. Here's one such conversation. Remember, everyone has their own style and flavor. What I'm describing is how I have my conversations.

"Oh man, yesterday was crazy. I had one hour to follow through with a commitment to my wife (or Mommy), one of my children, and a friend whom I promised to help. It was crazy figuring out how to do just enough to help each one without dropping the ball on the others. In the end, I managed to call my friend, and I was given an extra hour. I was able to do enough for my wife tonight that I can finish the rest tomorrow, clearing my time for my children. Two years ago, I would have just done one and worried about the rest. Now I realize that I can't just act. I have to consider everything and find the perfect (or not so perfect) balance when I do things."

Since there are multiple categories of balance, there are multiple other conversations that need to be had. When you have them, hopefully, the one you're speaking to will engage. If you're really lucky, you can refer to that story when he finds himself in need of juggling several of his own commitments.

Defining balance is difficult since it can only be quantified after considering the individual's circumstances, mood, financial resources, and more. How else is it possible to decide that the amount spent on a suit or a Sheva Brachos is too much or a fair amount?

Here is a working definition for the trait of being balanced. Any decision which has taken as many factors as possible into consideration before deciding its conclusion can be considered to be a balanced one. This requires people to ask themselves questions in a balanced manner. This is how they do that.

When deciding whether people should do something, they shouldn't ask, "Should I do 'X'?" That question only considers

the value of "X" and not of the value of "X" in relationship to "Y" (or the multiple "Y"s). Instead, they should ask, "Should I do 'X' or should I do 'Y'?" The balance is created by recognizing that, to be the correct decision, it must be balanced with everything else going on in the person's life.

Here are a few examples: Some mothers take their responsibility to keep a clean house seriously. That's good. When it overrides the attention their children need or the ability for their children to feel at ease, it's not good. Some husbands learn many hours when they are home. That's good. Some learn when their wives need them to help. That's not good. Some are doing a lot of Chesed. That's good. Some do it when their children need them or the money used for their various Chesed projects and that's not good.

When adults lack balance in a few areas, while damaging, it can be compensated for by their other strengths. When teenagers lack balance, it becomes ingrained in them, certain that their decision is a balanced one. When they become adults, their lack of balance can often spill over into other areas of their lives.

Finding the correct balance is particularly tricky when it involves money. How much is appropriate to spend on a take-out supper? How much is appropriate for an anniversary supper? While people are entitled to splurge on their anniversary, these examples also require a decision, considering the alternative uses of the money.

Balance is also important when discussing people's time and energy. I often ask people that jump into the fray of a family or community debate whether this has to be their battle. Everyone should have several missions in life but not too many. Their family, Yiddishkeit, and possibly their job. Do they have time and energy for a fourth, even a fifth? They should consider if something is their battle and weigh it against their present missions. Undertaking a new mission may tip over the healthy balance of their present ones.

Finally, there is the discussion of balance with our Midos, how we apply our character traits, and our values. Just because something is good does not mean that there is no limit to how good it can be. Ma'aser is good but one can never give more than a fifth. Being nice to one's children is good, even great, but being too nice can spoil them. Learning is also great but not when it overlaps on their responsibilities to others. Even Mitzvohs require a decision whether that is what they should be doing over something else.

In closure, balance is a lifetime process, much like a smoker who quits. He always has to be careful. Our nature is to act, not with balance, but to an extreme. Therefore, we will always have the urge to act without balance, requiring us to constantly be on guard. It's worth the efforts because, without our vigilance, many of our Mitzvohs won't be Ratzon Hashem.

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"l

Parshas Chukas - Rebbetzin Kanievsky a"h *By David Gurwitz*

Last week, I discussed starting my trip to Eretz Yisroel from years ago, which involved visiting and *davening* at the *kevorim* of many *tzaddikim* in the north of Eretz Yisroel.

This week, I continue my tour down memory lane by starting with my visit on the Sunday following my *Shabbos* in Bnei Brak to *daven* at the *kevorim* of other *tzaddikim* from our lifetimes - the Steipler Gaon and the *Chazon Ish* zt"l - and a *tzadeikes*, Rebbetzin Batsheva Esther Kanievsky a"h.

I have not yet read the books that were recently published about Rebbetzin Kanievsky. I can only say the following, however, and I suspect that I speak for the many tens of thousands who had the *zechus* to meet her over the years: I don't think I ever met anyone in my life - I was with my wife when we met her two years ago - who made me feel more loved or more important or bigger at that moment than Rebbetzin Kanievsky did for me. The inspiration actually grows over time.

The word Rav or Rebbetzin means master, but it also could mean "one who makes you bigger." If there is one *middah* that I hope to remember from Rebbetzin Kanievsky, it is that ability to focus on and give attention to another person. This she did while getting up every day at 2 a.m., saying all of *Sefer Tehillim*, and meeting and encouraging so many people. It was ultimately due to her unmatched ability to concentrate and tune out other influences in order to focus, stemming from intense love for the other person.

There are many girls being born nowadays who are being named Batsheva Esther. May their parents' *daven* that these *bnos Yisroel*, and all other girls too, grow up focusing on developing the *middos* of Rebbetzin Kanievsky.

The term used for remembering males, *zeicher tzaddik livracha*, means "in remembrance of the blessed memory of the *tzaddik*." It is interesting that the word for remembering also means male. I continue down memory lane with a greater awareness of what memory should lead me to.

Following the trip, I am trying to sort out and savor the significance, details and impressions of the following. We are approaching the Three Weeks, with *Rosh Chodesh Tammuz*, *Parshas Chukas*, and its related *Tehillim*, *kappitel* 95. My family just experienced the graduation of our youngest from Yeshiva Spring Valley, the last of our children to graduate from this absolutely amazing school. May the *hanhalah*, teachers, staff and all those associated with YSV continue to receive Hashem's blessings in so capably and lovingly providing to so many students the wide array of tools needed to continue to learn Hashem's Torah and be walking examples of *kiddush Hashem* and *baalei middos*.

Guess what these areas of attention all have in common? The notion of...memory. They all lead to thoughts of the past and inspirations for the future. How?

First, we discussed in *Parshas Shelach* the fact that the Hebrew letters of *zachor*, memory - *Zayin*, *Chof* and *Reish* - are followed in the order of the *Alef Bais* by *Ches*, *Lamed* and *Shin*. These "following" letters, together, form the word *shelach*. Memory propels our *shlichus*, our mission.

Second, the bulk of this piece is being written on *Rosh Chodesh Tammuz*. The power and *hashpaah* of *Tammuz* is mystically attributed to Eisav. Therefore, it continues the trajectory of negativity that is reflected in the *parshiyos* throughout the fourth of the five *seforim* of the Torah, *Sefer Bamidbar*. It is a time to be cautious. In fact, to reinforce this point, this month, I noticed that the *Rosh Chodesh* insert to *Shemonah Esrei* has one word that keeps popping up in several forms - seven times actually. It is the word *zachor*, to remember.

Rosh Chodesh is a time to reflect and to do *teshuvah*. The *Medrash* says that the moon was originally the same size as the sun. It was not content to reflect as an equal to the sun. We need to remember this and "reflect" on it as well.

Third, the memory of challenge and the disastrous results from the challenge is "reflected" in this week's *parsha*, *Chukas*, which states the following after the incident in which Moshe hit the rock: "*Hashem said to Moshe and to Aaron: Because you did not believe in Me to sanctify Me in the eyes of the Bnei Yisroel, therefore you will not bring this congregation to the land that I have given them*" (20:12).

Tehillim 95, the *kappitel* related to *Parshas Chukas* according to the *Roedelheim Siddur* from the mid-1800s, has similar language to that of the *parsha*, to be found in *pesukim* 10 and 11: "*For forty years, I quarreled with one generation, and I thought they were a people of an errant heart, and they still did not recognize my ways; and therefore, I swore in my anger that they shall not enter into my land of contentment.*"

Fourth, this week's *parsha*, *Chukas*, teaches us a deep lesson regarding what to remember about learning Torah.

I believe that my visit to Bnei Brak helped clarify the answer to a third great mystery in this week's *parsha*, besides the two well-known mysteries: the ashes of the *Parah Adumah* and the hitting of the rock by Moshe Rabbeinu to provide water in the desert after Hashem had told him to speak to the rock. It is the following six words: *zos haTorah adam ki yamus ba'ohel* - *This is the teaching regarding when a man dies in a tent.*"

The *Gemara* in *Maseches Brachos* (63b) says that Torah only lasts with one who "kills himself" for it. This seems to go against the prohibition against suicide, *chas veshalom*. How do we understand this?

Rav Zalman Margolis *zt"l* answers that a person must act like he is dead when it comes to interruptions while learning. One must have total concentration. In this regard, it is quite fascinating that the value of the last letters of the expression *adam* (Mem, 40) *ki* (Yud, 10) *yamus* (Sof, 400) *b'ohel* (*Lamid*, 30) equal 480, which is the value of the word *Talmud*.

I will end, for now, with one story, amongst dozens of stories, that I heard from my wonderful hosts and friends, Rabbi and Mrs. Segal in Bnei Brak. Rabbi Segal is a descendant of Rav Elimelech of Lizensk, and Mrs. Segal is a descendant of Rav Naftoli Ropshitzer. May Hashem bless them and their *mishpacha* with continued strength, health and clarity to share their love for Jews and *dveykus* to Hashem.

A man came to the Steipler Gaon when his son, Rav Chaim Kanievsky, was 50 years old. The man told the Steipler that his son was having some difficulty in learning. The Steipler asked him if he *davened* every day that his son should become a *talmid chochom*. The man admitted that he did not do so. The Steipler told him, forcefully, "I still *daven* every day that my son Chaim should become a *talmid chochom*."

This is a great teaching from my trip to Bnei Brak.

Parashas Chukas-Balak

תש"פ

פרשת חקת-בלק

Chukas

ויקחו אליך פרה אדומה תמימה

And they shall take to you a completely red cow, which is without blemish. (19:2)

The *mitzvah* of *Parah Adumah*, Red Cow, which is used to purify one who is *tamei meis*, spiritually defiled by coming in contact with a dead body, has become known as the paradigmatic *mitzvah* whose reason is beyond human cognition. Actually, this is true with regard to all *mitzvos*. We have no idea of the reason for any one of the 613 *mitzvos*; it is just that some are easier to relate to, because they are common-sensical. The laws of *Parah Adumah* are replete with anomalies. The most difficult to accept is the fact that the *Kohen* who carries out the purification process himself becomes contaminated, while the subject of the process is rendered *tahor*, spiritually clean. The *Talmud Kiddushin* 31a records a well-known story relating to *Parah Adumah*, which is pertinent to our *parsha*.

The *Talmud* asks how far one must go to carry out the *mitzvah* of *Kibbud Av*, honouring one's father, properly. *Chazal* cite a story from which they derive the extent to which one should go in fulfilling this *mitzvah*. In the city of Ashkelon, a gentile by the name of Dama ben Nesinah lived, whom the sages approached concerning a business deal. He explained that the key to his storage room lay beneath his father's pillow, upon which he was presently sleeping. The sages were prepared to spend 600,000 *shekel* for stones required for the *Eiphod*. He was willing to forgo the extraordinary profit in order not to disturb his father's rest. A year later, his herd produced a *Parah Adumah*, which would obviously warrant a high price from the sages. When they approached him again, he said, "I know that I can charge you anything that I want. All I ask, however, is the amount of money I lost due to the *kavod*, honour, I gave my father." The question is obvious: Hashem could have rewarded Dama ben Nesinah with any form of compensation. Why did Hashem choose the *Parah Adumah* as His medium?

The *Kotzker Rebbe*, *zl* (quoted by *Horav Yissachar Shlomo Teichtal*, *zl*), explains that the answer lies in Dama's response to the Sages: "I know that you will give me all that I ask." When a gentile is prepared to forgo a huge compensation in order to fulfil the *mitzvah* of honouring his father, it presents a demanding allegation against the Jewish people. [Our devotion and commitment to Hashem is under scrutiny when a gentile who does not live by Torah values and is impacted by societal mores also demonstrates strong commitment.] In order to remove this implication from *Klal Yisrael*, Hashem provided the *Parah Adumah* as Dama's financial remuneration. For the most part, the *mitzvos* which Hashem has commanded us to observe are *sichliyus*, logical. They make sense and do not challenge our way of thinking. *Chukim* are those *mitzvos* for which a facile and logical rationale is unavailable.

Dama ben Nesinah had not been commanded to honour his father. He did so simply out of logical deduction, as repayment for his father having raised him. Gratitude was his motivator, not *mitzvah*. Thus, while Dama was prepared to lose money in order to honour his father, it was not to be compared with the extent to which a Jew will go to carry out Hashem's command – even when it defies rationale, such as with the *Parah Adumah*. When the sages visited Dama and offered to pay him an enormous sum of money for his *Parah Adumah*, they manifested true Jewish commitment to a *mitzvah*. What the gentile did was for something he understood to be appropriate. What *Chazal* did was for something they did not understand, but rather, for something in which they believed.

This is a powerful lesson for us. It is not about reward. We serve Hashem because we are His chosen children. Children neither

question a father (or mother), nor do they have to understand why they are being told to do something. (Obviously, this is a broad statement and requires qualification according to the specific case.) "Why?" is a question that plagues everyone at one point or another. "Why suffering?" "Why me?" "Why this *mitzvah*?" There is no end to the "whys." I saw an insight from *Horav Shlomo Freifeld*, *zl* (*Reb Shlomo*, by Rabbi Yisrael Besser) that is inspiring. *Rav Freifeld* would visit a certain school that addressed the spiritual educational needs of students who were encountering challenges in these areas. During one such visit, he asked the students whether they had any questions for him. These are some of the questions that troubled them: "Have the Jews not suffered enough?" "Why must we continue to suffer?" "I want so badly to be religious, to keep *Shabbos*, but my parents fight me every step of the way. Why does Hashem make it so difficult for me?"

The *Rosh Yeshivah* listened and was visibly moved by their sincere questions: "I wish I had such profound questions as you do. Truthfully, I really do not know the answers to your questions. You see, every one of us confronts challenges, *nisyanos*, trials, which makes his particular job/mission very difficult. Our responsibility is to persevere, not to figure out why we have these trials and tribulations. Success means to try to be normal, to enjoy life as much as possible even with these obstacles in our path. We just have to face each day with a smile and do our jobs, not understand why. Remember, we are here to enjoy life."

I would like to present one more aphorism which is pertinent to this Torah thought. *Rav Freifeld* quoted his revered *Rebbe*, *Horav Yitzchok Hutner*, *zl*, "My *Rebbe*, *zl*, explained the two phrases in the *brachah*, *Asher bachar banu*, 'That He chose us,' and *u'nasan lanu es Toraso*, 'and He gave us His Torah,' as follows: The first part, that Hashem chose us, refers to the fact that we are *Yidden*; the second part is thanking Him for giving us the *mitzvos*.

"I believe that, in the early part of the century (twentieth), the *nisayon*, the struggle, was for the second part of the *brachah*. Every single man, woman and child felt like a *Yid*. They took pride in their identity as Jews. They thanked Him, *Asher bachar banu*.

"Their battle was for *kiyum ha'mitzvos*, the second part of the *brachah*. It was difficult for them to keep the *mitzvos b'poel*, practically. Today, we have it so easy. We no longer have to struggle to keep *mitzvos*. (We are able to serve Hashem wherever we want.) The battle has shifted to the first part: *asher bachar banu*. The struggle today is to be *Yidden*.

"We must remember: Without the *asher bachar banu*, there is no *u'nasan lanu*. We must be *Yidden* first." Bearing the mantle of Judaism means that one is proud of his chosenness, of his distinction. His commitment to serve Hashem demonstrates this pride; it is the only way.

וישלח ד' בעם את הנחשים השרפים ... ויאמרו חטאנו ... והיה הנשך וראה אתו וחי

Then Hashem let the poisonous snakes loose against the people ... They said, "We have sinned" ... that everyone who is bitten when he looks upon it he shall live. (21:6,7,8)

It was not the first time; once again, the people did not receive what they perceived they needed. Their first reaction was to complain, "This is no good; that is no good." Immediately, they directed their discontent against Hashem. They did not doubt the authenticity of *Moshe Rabbeinu's* leadership; they had issues with Hashem's guidance. They would never reach the Promised Land if they were to continue along this path in the wretched wilderness. Veritably, they had nourishment from the *manna*, but what about some real food and drink? Furthermore, obtaining *manna* was effortless, almost monotonous. They wanted some

Hebrew Academy of Cleveland

Dedicated to the memory of Ellis Goldberg z"l publisher and distributor of the worldwide edition of Peninim

excitement in their lives. Life was too easy. They had become so accustomed to Hashem's beneficence that they took it for granted. When we take something for granted, we fail to appreciate not only our benefactor, but also the value of the gift. The people had convoluted and slanted the excellent quality of their gift, processing it as if it were insufficient for them.

How does one punish an ingrate? Simply retract the gift, allow him to see that all of the protection and good life to which he had become accustomed was not natural; it was the super-natural result of Heavenly intervention, or miracle.

Vayishalach has been translated, "Then (Hashem) let loose," rather than "(Hashem) sent." *Horav S.R. Hirsch, zl*, explains the difference between "sending" and "letting go." *Shlach*, send, in the *kal* form (*vayishlach*), means to send something in motion towards a goal. *Shaleach*, in the *piel* form (*va'yeshalach*) predominantly means to let something go, to allow it to follow its natural course, to refrain from holding it back. *Rav Hirsch* explains that here, too, Hashem did not send the serpents, but rather, let them go; He did not hold them back.

These serpents made their home in the wilderness. They were standard fare of which the wilderness travellers should be wary. Hashem withdrew His restraining power, and the serpents returned to their natural habitat. When the people came to the stark realisation that their "boring" life was actually far from monotonous; when they opened their eyes to see the constant dangers which dog a person's steps as he journeys through the wilderness of life, they realised – and were prepared to acknowledge – that their "monotony" was a miracle. Their Heavenly Father, concerning Whom they had been complaining, had sponsored this miracle.

The cure? When the snake bit an individual he had only to fix his gaze upon the image of the serpent and allow it to be embedded in his mind. In this way, he came to grips with the reality of life, with the verity that each and every Jew must repeat and hold dear: Every breath we take in our life is a fresh gift from Hashem's might and goodness. The next time that they might be moved to complain, the people would remember what it means to live without the Heavenly protection to which we have all become accustomed. The image of the serpent will be permanently impressed upon the mind of the one who has been bitten.

There is no more effective therapy.

Balak

וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור

He sent agents to Bilaam ben Beor. (22:5)

Is it possible that, concerning all outward appearances, one not only manifests himself as righteous, but he even receives the fringe benefits and special treatment accorded to a *tzaddik*; yet, he remains throughout a despicable *rasha*, wicked person, of the lowest order? Yes! Bilaam showed us that it can be done. Bilaam was Hashem's "gift" to the pagan/gentile world, so that they could not assert that they had no worthy spiritual leadership. Bilaam was on a lofty spiritual plane, a prophet of the highest order. He was the gentile world's Moshe. So what happened? He refused to purge himself of his flawed *middos*, character traits. He was a wise man who knew quite well how to conceal his moral turpitude. Everything that he said and did could have two connotations. As a spiritual leader to the pagans, they looked at Bilaam's positive side and assumed that what he was doing had a lofty moral/spiritual foundation, while, in truth, he was an immoral, perverted megalomaniac who probably even believed his own ruse.

Wherein lay the difference between our quintessential leader, Moshe *Rabbeinu*, and the pagan's poor excuse for a leader? Outwardly, Bilaam acted the part of the prophet. Where did Moshe and Bilaam part ways? Let us look at one instance in which they both demurred listening to Hashem, and observe the difference. The mere fact that Bilaam stalled in accepting Hashem's instructions indicated the spiritual place that he had achieved. The Almighty instructed Bilaam to go with Balak's agents. Bilaam stalled for more money and greater honour. He (of course) attributed his delay to G-d, claiming that He was not pleased with the idea that he would go with Balak's agents. This was but one more indication of a man who spoke out of both sides of his mouth, or that his heart (intention) and his mouth (what he said) were not aligned.

Moshe also delayed going to Egypt. He demurred accepting the leadership role of the nation out of respect for his older brother, Aharon *HaKohen*, who had until then been the acting spiritual leader of the people. Thus, we observe two members of the spiritual elite: one who is truly righteous; and one who is evil-incarnate. For all intents and purposes, however, to the unsuspecting, superficial observer, they appear to be one and the same.

I write this during the coronavirus plague that has assaulted the world. It is the day after that first *Shabbos* when thousands of observant Jews throughout the world were compelled to *daven* without a *minyan*, relegated to their homes for *davening*, *krias haTorah*, *Rosh Chodesh benitching*, etc. It was trying for everyone, but nonetheless spiritually uplifting as each one of us poured out our hearts in unison, albeit physically apart, to the Almighty, pleading for mercy and an end to the scourge that was devastating the world. The next day, I met someone who remarked that he, too, did not go to *shul*, so now, for a change, we were both the "same." I replied that actually there was a major difference between us: I felt bad that I did not go. This was more than I could say for him. (Veritably, he never had the opportunity to attend services as a youth – growing up in a totally secular family. As a result, he was alienated from Jewish religious observance.) The reality is that *Yiddishkeit* is much more than going to *shul*. It is what takes place in *shul*: *Davening* to Hashem makes the experience special. During the especially difficult period of isolation which we all are experiencing it is evident that our *davening*, our actual speaking to Hashem, is what has created the relationship and makes the *shul* experience so meaningful. Sadly, unless one has undergone the spiritual uplift experienced upon *davening* with a *minyan*, it is nothing more than *shul* attendance.

Horav Arye Leib Heyman, zl, explains that Bilaam is a prime example of *ohr v'choshech meshamshin b'arvuyah*, fusion/intermingling of light and darkness. Indeed, in Bilaam's case, the very light itself was corrupted and distorted by his darkness, his flawed character traits. If a person does not expunge the evil/darkness within him, then light and darkness will coexist and influence him equally. Does not a bit of light dissipate much darkness? *Horav Chaim Shmuelevitz, zl*, explains that a human being is different. The darkness of a human being is not merely the absence of light. It is, rather, a powerful force in its own right, asserting itself within a person, demanding equal time, even in the company of such a powerful force of light.

Regrettably, one is able to achieve exemplary erudition, to be a scholar of note, a man whose words inspire many, an individual whose students cling to him and are even spiritually elevated by his words and actions, even though his character may be defective. One might argue that Bilaam was a pagan. What more can we expect from an individual whose concept of spiritual devotion and service was the Peor godhead, who was serviced by relieving oneself in its presence. Could one of "ours" set such an example? Doeig Ha'Adomi was the head of the *Sanhedrin*, Achatofel was David *HaMelech's* *rebbe*; and who can ignore the "greatest" of all: Yaravam ben Nevat? Concerning these three individuals who personified *ohr v'choshech mishamshin b'arvuyah*, *Chazal* (*Sanhedrin* 106B) teach: *Ein lahem chelek l'Olam Habbah*; "they forfeited their portion in the World to Come." Apparently, *choshech*, darkness, evil, can take a front row to light, even in a Jew.

We derive from here that external activity and expression do not define a person's true relationship with Hashem. In order to authenticate our superficial actions, we must purge whatever inner blemishes we have that impugn their integrity. Then, others can see us as we really are.

מה טבו אהליך יעקב

How goodly are your tents, Yaakov. (24:5)

What impressed Bilaam about the Jewish tents? Bilaam saw that the entrances to one another precluded intrusions on the privacy of other families. Furthermore, tents refer to the *batei medrash*, study halls. (According to *Rashi*, it refers to the *Mishkan* and *Batei Mikdash* when they were extant). At first glance, *tznius*, privacy and modesty, and study halls do not seem to coincide, unless the Torah is suggesting to us that the study hall – or Torah study of those who occupy the *bais hamedrash*, who devote themselves wholly to studying Hashem's Torah – should reflect *tznius*, privacy and modesty, in their every demeanour. Studying

Torah is the loftiest ideal, reserved for the few who are willing to relinquish the material fringe benefits of this world for the eternal spiritual reward associated with Torah learning. It should not become a source for one-upmanship and calling attention to one's own achievements. Everything that we do should be executed with modesty.

It is notable that Bilaam focused on *tznius* more than any of the other wonderful attributes in which *Klal Yisrael* excels. The nation that had reached the apex of spirituality during the Revelation at *Har Sinai* was merciful, meek and kind. Why did Bilaam curtail his curse, blessing them instead, specifically because of their modesty?

Horav Tzvi Kuschlevsky, Shlita, cites a life-saving case in which modesty played a leading role. In the struggle between Shaul and David, the king wanted to kill the man who would marry his daughter and ultimately assume the position as king. The story goes that Shaul was pursuing David, so that David and his entourage fled to a cave and made it their hiding place. Shaul was unaware of this. At some point, Shaul required use of the "facilities." Indoor plumbing was not yet available, so he entered the cave which afforded him a degree of privacy. He had no clue that he was entering David's hiding place.

David saw the king entering his place of refuge and resisted killing him. *Halachically*, Shaul was a *rodef*, pursuer; thus, pursuant to the laws of self-defence, David could save himself by taking his pursuer's life. Instead, David cut a corner of Shaul's garment, later sending a message: "It could have been you." What did David observe about Shaul that impelled him to change his mind, to restrain himself from killing Shaul?

The *Rosh Yeshivah* explains that David saw this element of modesty in the way Shaul covered himself, even though he was in an apparently empty cave. No one would see him, so why did he bother? He understood that modesty is not only from others, but for oneself. Hashem is always with us wherever we go. To act immodestly is to imply, "I do not care." Respect for Hashem and respect for oneself should motivate a person's modesty. A person who dresses or acts immodestly indicates that he or she is insecure and requires public recognition, regardless of the consequences.

The *Maharal* suggests that the trait of *tznius* protects one from being subjugated. One who makes himself hidden and covered will not be covered by anyone else. When Bilaam took note of our *tznius*, he realised that Hashem would grant us an extra dose of protection. We have the added protection that accompanies concealment.

Horav Eliyahu Dushnitzer, zl, was one of the premier *talmidim*, students, of the *Chafetz Chaim*. As *Mashgiach* of the nascent Lomza *Yeshivah* in *Eretz Yisrael*, he was spiritual mentor to many of the future *gedolim*, Torah giants, in the Holy Land. He was extremely careful in areas of *kashrus*; thus, he did not ever eat the food served by the *yeshivah*. He had a woman cook for him in accordance with his exacting standards.

During the British Mandate, the British were paranoid about spies. They would send anyone whom they remotely suspected of sabotage to labour camps in British-controlled Kenya. Understandably, conditions in a labour camp situated in a third world country were deplorable, at best. Sadly, one of those incarcerated by the British and destined to be sent to Kenya was Motke, the only son of the woman who cooked for the *Mashgiach*. Distraught and filled with anguish, the woman ran to *Rav Elya* and pleaded with him to give her a blessing that would spare her son.

Rav Elya was acquiescent, and he said that not only would he give her a *brachah*, he would also give her a *z'chus*, merit, to ensure the blessing's successful outcome. He then went on to suggest that she strengthen herself in her *tznius*. While her dedication to *kashrus* was peerless, she could improve certain aspects of the way she dressed. *Rav Elya* told her that he was certain that her son would be spared if she would initiate certain changes to her dress code. In fact, he said, "If you listen to my directive, Motke will be home on Friday two weeks hence."

The cook listened intently. She loved her son, but the manner of her dress represented who she was. She was prepared to upgrade her performance of any other *mitzvah*, but *tznius* was asking too much. *Rav Elya* was adamant about her son's safety in return for her commitment to *tznius*: Which would it be?

When the woman came home and related her conversation with *Rav Elya* to her husband, he was floored, "You are ready to turn over the world to get our Motke back, but you refuse to augment the way you religiously dress? If the *Mashgiach* made you a promise, why would you refuse to listen to him?" Her husband's words penetrated her mind, and she immediately made the halachic alterations to her clothing. She was now confident that Motke would arrive in two weeks, in time for *Shabbos*.

Two weeks passed, and all Friday she stood waiting by the window. Finally, she could wait no longer, and, with tears streaming down her face, she went to *bentch licht*, light the *Shabbos* candles. Right then, the door flung open, and Motke was home! Tears of joy replaced those of anguish as she lit the candles with her son standing next to her.

"Tell me, Motke," she asked, after the candles were lit, "how were you able to leave jail? How did you get home from there?"

"Today, we were instructed to pack our belongings in preparation for our trip to Kenya," Motke began. "I stood in line with the other prisoners, knowing that this was it. I would never return to my Land, my house, my family. Suddenly, a British general called and motioned for me to follow him. He led me from one gate through another until I was out of the jail. He said to me, 'Run home!' I had no idea where I was. I jumped into the first car that stopped when I waved, and the driver brought me home."

The mother and father were certain that the British general was none other than *Eliyahu HaNavi*, who was sent to intervene in Motke's behalf. All this was in the merit of *tznius*.

Va'ani Tefillah

על חיינו המסורים בידך

Al chayeinu ha'mesurim b'Yadecha.

For our lives which are entrusted in Your hand.

First and foremost, we thank Hashem for giving us our lives. We take life and health for granted until they hang precariously in the balance right before our eyes. It is crucial that we not take them for granted and that we appreciate their Source and appropriately express our gratitude.

Hashem is with us from our first breath until our last. *Al kol neshimah u'neshimah tehalleh Kah*; "For each and every breath that we take, we must praise Hashem." Nary a moment of our existence passes that He does not will it to be.

Perhaps this idea is best expressed by the words, *ha'mesurim b'yadecha*; "which are entrusted in Your hands." Why hands? Do "hands" grant life? I would think that the gift of life is issued from the mouth through a command. The concept of the mouth granting life is pejorative, however, since it might imply that Hashem says, "Live" and a person lives. When we attribute life to Hashem's hands, it is as if we are saying that He holds us up. Without Hashem's *constant* support, we would fall flat on our face.

To sponsor a mazaltov, simcha or yartzeit, email: peninim@dvar.info

This publication is available worldwide via email and e-readers.

For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609

or e-mail: peninim@dvar.info

The Magical Bird

וירא בלק בן צפור את כל אשר 22:2
"עשה ישראל לאמרי"

"Balak the son of Tzippor saw all that Yisroel had done to Emori." The Posuk tells us that Balak Ben Tzippor saw all that Klal Yisroel had done to Emori. What does it mean when it says, "he saw?" Did he actually see it? Additionally, why does the Torah tell us that he was Balak, the son of Tzippor – why do we need to know who his father was?

What did Balak see? It was not a natural seeing, rather it was a spiritual seeing. He saw a vision with outside wisdom, in addition he saw with his physical eyes through a צפור, bird. This concept of using outside wisdoms from the Koach Hatumah, we see from Avimelech. "וישקף אבימלך מלך פלשתים" – "Avimelech the king of the Plishtim saw through the window." He saw that Yitzchok was privately together with his wife, Rivkah. If Yitzchok was in private with Rivkah, then how did Avimelech see? It does not mean that Avimelech saw through a physical window, rather he saw through a spiritual window with outside wisdom. We see the same thing with the mother of Sisra, and here with Balak. The seeing that Balak had was a spiritual seeing through ways of astrology and the sort. There is one main "window" with which this outside wisdom comes down to this world, giving off this wisdom in many different facets. Balak saw through this window that which was unique to him, based on his own personal level of wisdom. (זוהר)

Balak was called, "בן צפור," because he was from the progeny from Yisro, who was called, "צפור," for he "flew" away from his family like a bird, purified himself, and converted to Yiddishkeit. Another reason Balak was called, "בן צפור" was because it was as if his father was this, "צפור" – "bird." The various forms of witchcraft that Balak constantly utilized was always with this bird. He would make this bird fly to great heights and faraway places with his witchcraft, and through other forms of witchcraft, the bird would return to him with all kinds of hidden information that Balak desired to know. Balak also used witchcraft to give this bird the power to control certain Malachim, and those Malachim gave the bird information, which it transmitted to Balak. One day, Balak performed his magic in order to have his bird tell him about Klal Yisroel and their actions. He took the bird and sent it on its way in search of this information. The bird was not returning to Balak as usual, for these outside spirits knew the greatness of Klal Yisroel, and they did not want to answer Balak's questions about Klal Yisroel, for Balak would not be pleased with the answer. They prevented this bird from returning to Balak, so that the bird

would not give him information. Balak was very distressed when his bird was not returning to him, as it should have. The spirits saw Balak's pain, so they sent the bird back to him with a message. Balak was shown a great fire, representing the Koach of Kedusha, that would overpower all other powers. The fire chased after his bird and singed its wings. This was meant to be a sign that all of these outside powers, no matter how great they were, had no power against Klal Yisroel. Balak saw this message, and understood its meaning. This caused him to fear Klal Yisroel, as the Posuk says, "ויגר מואב" (זוהר). "מפני העם"

"בן צפור" was a magic bird which Balak used to obtain secret information. What was the name of this bird? It's name was, "ידוע," which is "ידעוני" written in the Torah in Vayikra 19:31. (This is the same as the Rambam says in Hilchos Avodah Zara 6:2 that ידעוני is witchcraft using a bird and its name is, "ידוע"). There were many who knew how to utilize this bird, however, there was no one as great in the wisdom of this bird like Balak. Balak was called, "בן צפור" for his wisdom of the bird was greater than anyone else. (זוהר)

גם במדבר מלך אל תקלל" Kohes 10:20 "וכחדרי משכבך אל תקלל עשיר, כי עוף השמים יוליך את דבריך" – "Even in your thoughts do not curse a king, and in your bedchamber do not curse the rich, for a bird of the skies may carry the sound, and some winged creature may betray the matter." This Posuk is very difficult to understand. The Posuk tells us that one should be careful with his thoughts, for a bird may carry its sounds. What sounds do thoughts have?! Everything that a person thinks about, and that which he harbors in his heart, is not real until the words come out of his mouth, for as we know, דברים – words of the heart are not words. However, one must know that if one has thoughts bottled up within him, at some point it will burst out unintentionally. Once those words are out of his mouth, it is beyond the point of return, it pierces the air, and goes all the way to the sky. Those words will bounce around the entire world. Therefore, the Posuk is warning us that one should not curse the king and the wealthy even in his thoughts, for if he accustoms himself to having these thoughts, it is not possible that the curse won't end up coming out of his mouth, and then the bird will take that sound that came out without Kavanah, and will be dispersed throughout the entire world. This sound is also taken by the, "בעל כנפים" – "the winged ones" – Malachim, and they take it to the Melech Elyon, the Upper King, and there it is decided if it is a good sound or an evil sound. This is why it is said that every Tefilah and Bakasha that one asks from Hakodosh Boruch

Hu has to have words coming out of his mouth, for if it does not come forth through his lips, then his Tefilah is not a Tefilah, and his Bakasha is not a Bakasha. However, once it passes through his lips, the words break through the air, and they are raised to create a Kol, a sound, and then they are taken to the correct place. (The name of the Malach who takes the Tefilos of Klal Yisroel up High is, "סנדלפון" – for he is the Malach in charge of all their Tefilos. He takes the Tefilos of Tzaddikim and makes crowns with them, as it says in Chagigah 13b, see Tosfos there). (זוהר)

22:6 "ועתה לכה נא ארה לי את העם הזה" – "And now, please come and curse this people for me." It appears that the word, "ועתה" – "and now" is not needed, for certainly Balak wants Klal Yisroel to be cursed now. Balak knew the future through witchcraft and his bird. Perhaps Balak even knew that Bilam would give him an idea that would cause great harm to Klal Yisroel in Gehinom. While he may have not known that exact thought, he knew there would be success in causing great spiritual harm to Klal Yisroel. The idea that Bilam would eventually give, would be to cause Klal Yisroel to perform acts of זנות, which did cause them great spiritual harm, and great harm in Gehinom.

Eiruvin 19a – Avrohom Avinu takes out of Gehinom the sinners who have a Bris Milah, except for those who are Mezaneh with an Aramis, for it causes a spiritual blockage on the Orlah, and causes Avrohom Avinu not to recognize that they are Yehudim. Balak was telling Bilam that he did not care what would happen to Klal Yisroel in Gehinom. He did not care if they would have a spiritual downfall, and Avrohom Avinu would not take them out of Gehinom because they committed זנות. "ועתה" – Balak was telling Bilam, "and now" – I want to cause damage to them now, and drive them out of the land – I don't care what bad will happen to them in the future. (עוד יוסף ח')

Balak thought he was so smart, and had all the answers in the world because of his bird – as he was called, "בן צפור." He sent his bird to find out about the Jews, and the message he received back was clear: do not mess with the Jews. So, what does he do? He recruits Bilam to curse them. He was given a message, and ignored it. We all receive messages. Hakodosh Boruch Hu sends messages to us all the time. They are messages of Ruachniyos, and how we must work on advancing our Ruachniyos. We all have a proverbial bird within us. We have the option to be foolish like Balak and ignore that message, or take the message seriously, and raise our level in Ruachniyos. May we be Zoche to hear the bird within us and follow the call to be better servants of Hakodosh Boruch Hu.

For questions, comments, to purchase the Sefer "Parshah Pshetel," or to receive a free weekly Dvar Torah on the Parsha- Please email: ParshaPshetel@gmail.com. Thank you, Y. Schechter

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS CHUKAS

THE INNER WATERS THAT MAKE WAVES

The *parsha* begins with חוקת התורה. This is the law of the Torah. Then the *pessukim* continue with the details of the *halachos* dealing with the חק of אדומה פרה. The *meforshim* ask why didn't the Torah state חוקת פרה אדומה since this is the central topic that the Torah precedes to elaborate on. We suggest the following interpretation.

Parah Adumah is called a חק which describes a mitzvah that seems void of any logical reason. How does the combination of ashes and water transform a person who is defiled and *tamei* by contacting a corpse or being under the same roof? By *Parah Adumah* there is also added a **super** חק to the next level which **defies** human logic. How could the *same* substance make the sprinkler *tamei* and at the same moment transform the person upon whom the ashes were sprinkled to become *tahor*. How can the identical ashes possess polarized reaction at the same moment?

The Medrash comments with the *passuk* (לענין 14,4) מי יתן טהור מטמא לא אחד who can derive a *tahor* from a *tamei*, is it not only Hashem *Echad*! *Chazal* add that this wonder equally applies to the emergence of Avraham from a Terach. Avraham became the father of the Jewish Nation and Terach was a goy who worshipped idolatry. These two scenarios are not a Black Magic trick or spell but real and therefore only Hashem alone can bring about such a phenomenon.

Why then did the beginnings of Am *Yisrael* have to commence with a reality that defies all logic like *Para Adumah*? We suggest the answer is because our entire existence defies all logic until this very day. No philosopher, scientist, genealogist, economist, historian, or mathematician can render a logical reason why we are still around. None of the above can explain why we are the only nation in history that went into exile for more than two thousand years ago and yet returned to their original G-d given Land and rebuilt it up from swampland and desert to the a most beautiful high functioning country where one can live as any type of Yid his heart desires. The only answer they give when pressed to the wall is we are G-d's people. Only g-d can pull such a thing off!

Torah shares a similar character to *Para Adumah*. Torah is compared to water כל הצמא לכו למים Yeshaya 55,1). Although water possesses the quality of *taharah*, as we see from *mikveh* and *Para Adumah*, it also contains the power of bringing about *tumah*. For the *Halachah* states that in order for a fruit to become susceptible to defilement after it has been removed from the tree, it must first come in contact with water on its exterior and from that moment on it can now become *tamei*. Is this not a contradiction? On one hand *Chazal* tell us that Torah which is compared to water can be מטהר a person and help him overpower his *yetzer harah*. Yet on the other side being compared to water makes one susceptible to becoming *tamei*?

The *passuk* says (Hosheah 14,10)

כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם

The ways of Hashem are straight. *Tzadikim* will walk in them and the sinners will stumble in them. It is talking about the same Torah except for one person he will grow by learning the Torah and the other person will descend in spirituality.

Chazal tell us that Hashem created a *yetzer harah* and created learning Torah as the spice. How then can we say that Torah which is learned can bring one to stumble through it?

Torah is like water that makes things grow both the physical and the spiritual. For in the spelling of the word מים the inside letters equal the *gematriah* of the outside letters. מים יוד מם. Water has an effect on the outside of Man's world and it also has an effect on the spiritual hidden inside world of Man. Water comes down from the heavens and it springs forth from the earth.

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

It has the power to bring about *taharah* or *tumah*. The results depend on what substance it is watering. If someone is yearning to get closer to Hashem, he is working on his *middos tovos* and he is striving to stop speaking negative words, then his Torah learning and fulfillment of mitzvot will increase and blossom. If someone enjoys learning as an intellectual pursuit alone and he doesn't work at all on his bad *middos*, then the Torah will water and make grow what he has inside

On the second day of creation Hashem divided the upper waters and the lower waters. When this occurred the lower waters began to cry that they want to be in front of Hashem and not to be separated and so distant. This yearning is demonstrated by the waves of the sea which always jump heavenwards. The human body also contains water, 14 gallons worth. Up to 60% of the human adult body is water. According to H.H. Mitchell, Journal of Biological Chemistry 158, the brain and heart are composed of 73% water, and the lungs are about 83% water. The skin contains 64% water, muscles and kidneys are 79%, and even the bones are watery: 31%. For Torah to affect us in a positive way one must have the contents of water that make waves גל. The גל within us is a *tefillah* to Hashem to fulfill the *passuk* גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך Reveal my eyes so I can see the wonders of your Torah (Tehillim 119,18). It is then that the waters of Torah do their job of revealing to the learner how to forge a more intimate relationship with Hashem.

Now we can understand the first *passuk* of the *parsha* זאת חוקת התורה. It parallels the law of *Parah Aduma*. The learner of the Torah can go either way up or down with his learning. It depends on how holy are his intentions, his *middos* which bring him closer to Hashem, and whether he possesses "wavy water" within himself which describes the yearning to come before Hashem. (Bamidbar 19,14) אדם כי ימות באהל Even an אדם who symbolizes a *talmid chacham*, he can be ימות decline and lose *madraigos* in the אהל (יעקב יושב אהלים) the tent of Torah. If you decide to learn by such a *talmid chacham*, just know that the *passuk* appears not to support such a move יטמא אשר באהל וכל אשר באהל יטמא. Without the Rabbi possessing inner waves you are actually writing out a "waiver" to yourself that your Torah learning might just be compromised. It is the being one with Hashem אחד לא אחד as stated in the Medrash above that miraculously upgrades the spirit of one who learns Torah. That even if he is *tamei* he can be brought to the state of *tahor* through Hashem's טל של תחיה dew of resurrection which is the *gematriah* of לא אחד.

Gut Shabbos

Rav Brazil

י"ב תמוז תש"פ - July 4, 2020

Make The Cheshbon How You Conquered Cheshbon

Many times when we're successful, we think 'Hey, I was successful in this, so I can probably do something even bigger...' Just like Sichon; they conquered Cheshbon and they thought 'Hey, we got Cheshbon, so we can probably mess with Klal Yisrael too.'

Said R' Berel Diskin: על כן יאמרו מושל - Whenever you're a מושל - whenever you're in control and on-top of something, באו חשבון - don't forget to make the cheshbon that it wasn't you; it was all from Hashem. Remember who it was that gave you the strength... 🔥

How Red Cows Fix-Up Oiber-Chachamim

So you know why the red heifer is called a חוק? Because it has no reason. But is that so? Rashi says very explicitly¹ that the reason we have Para Aduma is because the Yiddelech sinned by the Eigel. So there is a reason why we have a Red Heifer - to rectify the sin of the Golden Calf!

Said Reb Itzik'l Vurker the deepest secret of all time: The Golden Calf was the sin of Avodah Zarah - where Yidden didn't believe in the unknown; "Moshe said 40 days - it doesn't add up so it's not true!"

So you know what the Tikkun, rectification of "but it doesn't add up!" is? Welcome to 'Chok Therapy'! We have you do things that our minds can't grasp; stuff like Parah Adama that just doesn't add up.

The reason why you sinned was because it made no sense, right? Now Let's see if you can go into the world of chok and just do it 'Just because'; just because Hashem said so" After all, Emunah is the sum total of getting past a world where stuff doesn't always add up... 🔥

¹ במדבר י"ט כ"ב: "משל לבן שפחה שטיף פלטין של מלך אמרו תבא אמו ותקנה הצואה כך תבא פרה ותכפר על העגל"

Death Blood and Gore? Be a Kind Killer

From where do shochtim come from? From the bloody red mazal of Madim (Mars).

There was an ancient tradition among Jewish communities that if you were a guest, or if you were passing by a village, and you needed a place to stay, you'd stay at the local shochet. The secret was that the sochet comes from a bloody red mazal, so he has to be involved in goodness and kindness.

One time, the shochet came to R' Yochanan Rachmestriker and he said "Rebbe, I can't take it anymore; all these people come into my house and I have no menucha. I have to move my house at the end

of the village just so that people should stop bugging me."

Said R' Yochanan Rachmestriker: וימאן אדום נתן את ישראל עבר בגבולו – And Edom didn't allow the Jews to pass through their boundaries. וימאן אדום – When the red mazal Madim stops doing chesed and allowing people to pass through and taking them into their homes, ויט ישראל מעליו – the Jews move away from him.

It didn't take too long and that shochet was removed from his post; because if you have that red blood tendency, make sure you're involved in giving, kindness, and helping... 🔥

THIS WEEK'S SHABBOS GUIDE

IS SPONSORED BY MY DEAR FRIEND

הר"ר אלי העלפגוט הי"ו
לרגל שמחת אירוסין של בתו שתחי' עב"ג
הבה"ח עזריאל גיווירטה נ"ו
ויזכו לבנות בית נאמן בישראל עדי עד

ישלם ה' פעלם וימלא משאלות לבם לטובה

Shabbos Hayom
Lashem

Its Shabbos
Today!

What is MyShabbosToday?

This is not a "written" Gilyon, it is not professionally edited, and yes, there are inaccuracies in both translation, grammar, and exact sources.

So what is it?

For five years My Vision Studio filmed daily short less-than-a-minute video clips from R' Shimon Semp (you can find them on mytorahtoday channel). These hundreds of clips were then transcribed by Shimon Lebovits and are now being presented in the original unique spoken style here.

Why are we doing it?

Our Mission is to create Shabbos Seuda content that you can use to generate meaningful Shabbos table discussions with your family about ideas that really matter.

Whether you need a short vort, story, or a good topic to bring good Ruach to your Shabbos Seudos - My Shabbos Today is for you.

If you want to receive this Shabbos Guide via email or if you have comments and ideas, email us at: mytorahtoday@gmail.com

@MyTorahToday

© Copyright 2019-2020 - All rights reserved to R' Shimon Semp of My Torah Today
כל הזכויות שמורות

SEE NO EVIL

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישאָל - he saw no sin in others. Said the holy Rizhener about the Bardichever who was the most connected Jew in the world, that whenever a person realizes that he only has to see the goodness in others, and all he has to do is to find the "נקודה טובה" in every single Jew then ה' אֱלֹהֵינו עִמּוֹ - that's when Hashem joins with him.

Let's realize that we have that ability to see ourselves and others in a positive light...

To receive this every week or to sponsor our weekly My Torah Today Shabbos Guide, please contact us at mytorahtoday@gmail.com

1

If You're Anyway Breathing, You Might As Well Live Too!

Hashem says: **וְחַי בָּהֶם** – My Torah is something you're going to live by. Chazal say: **וְחַי בָּהֶם וְלֹא שִׁמּוֹת בָּהֶם** – "live by them and don't die by them." (Yoma 85:2).

But on the other hand - **זאת התורה** - **אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֶהֱלָא** - "This is the Torah: when one dies in a tent..." and Chazal say (Brachos 63:2) **אין דברי תורה – מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה** – "the Torah is only going to remain by one who kills himself over it."

The holy Chofetz Chaim asks: "How does that work?"

Once upon a time, there was a

merchant, and as he got older he decided one day "What am I working for? What am I living for? A whole day I'm only running after money." So he decides that he's going to give away two hours a day, and all he's going to do is connect to Hashem and sit and learn; and that's what he did.

And so the first day, second day, and third day goes by, and then his wife notices that the store is full of customers and nobody is attending to them. She runs to her husband and says "What's going on? Are you crazy?" And he says "Listen, if the **חמור** would come and just

give me two more hours to live, what would you say then? Would you grant me those two hours to connect to Hashem?"

That's the secret. When you live your life knowing that you only have today and that you might drop dead, then suddenly **וְחַי בָּהֶם** – you start living; you start realizing that it's only today that I have to live. So let's live it... Today 🔥

When Nothing Shocks You Any Longer

It's not every day that a donkey starts speaking. And when they do, you'd expect sort of a shock reaction, but instead, Bilaam nonchalantly says: **כִּי הִתְעַלְלָתָּ בִּי לֹא יָשׁ חֶרֶב בְּיָדִי כִּי עָתָה הִנְגִּיתִּיךָ** – "You have humiliated me! If I had a sword in my hand, I would kill you right now." (Bamidbar 22:29)

And as Rabbeinu Bechayai wonders: Why didn't he just stop and say "Hey Hey Hey, what's going on here!?" The answer is that when you have an

agenda to get something, your mind works overtime to block anything that will derail you, and you find ways to get upset and agitated so that you don't need to notice what's really going on.

The message of Bilaam is one thing: Everything that's going on around you is amazing, it's communications from above. But you have to be vulnerable enough to shut up and listen... 🔥

When The Donkey Rams You Against The Wall

You know, this donkey was created **בְּיוֹם הַבְּרִיאָה** in the beginning of creation. You know what this donkey represents? Every person rides on a donkey, whenever you rationalize something and you have an excuse to do something, you're riding on a donkey.

But that donkey is going to ram you against the wall, it's going to make you stuck. And those stuck situations communicate with you, those stuck situations come to teach you something, but you have to be able to listen, and unfortunately, sometimes the only time we listen is when we're stuck, when we get rammed against that wall once twice, thrice.

Let's realize that every time we're stuck, it's time to communicate, it's time to start listening.

Bilaam's Words In Krias Shema?!

So the Gemara says an amazing statement, they wanted to take everything Bilaam ever said and put it into Birchas Krias Shema.

And the Sfas Emes wonders why in the world would you want to take what Bilaam said and put it into Krias Shema? The secret is - says the Sfas Emes - no matter what happens, even if somebody wants to

curse you, even if there are obstacles in your life, even if you meet your "Bilaam" know that at the end of the day it's all from Hashem, and anything that happens is only here in order to connect you to Hashem.

And when you realize that, you know what happens to all those curses in your life? Wow, it turns into the greatest blessing ever found... 🔥

Conquering the Land of Words

וַיִּגַּר מוֹאָב - "And Moav was afraid." What was he afraid of? **מִפְּנֵי הָעָם** – 'am' is the **עוֹמָמוֹת** – the simple people.

And we all know that when the holy Baal Shem Tov was in the deepest trance, and he was up there somewhere in heaven – you know what brought him even higher? A simple Jew in the marketplace realizes that it's almost Mincha and says "Oy! Oy!"

אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה – You know what he saw? **וַיֵּרָא בָּלֶק** – **יִשְׂרָאֵל לְאַמֹּרִי** – What a yiddele can do with an 'amori' – with one word. Always know that your word can transform you and take you to places you've never been before... 🔥

SHABBOS ERUV 07.11.20 פרשת פנחס

GET A SEFER ON US!

HELP US WITH 2 NEW TRUCKS &
RECEIVE A SEFER ON ERUVIN
IN TIME FOR DAF YOMI!

RAMAPOST.COM

SUNDAY-TUESDAY, JULY 12-14

SEFORIM ORDER DEADLINE: JULY 15

WWW.DRYVEUP.COM/ERUV

וציונו של מצות עירוב

שו"ע או"ח סי' שס"ז סי"ג:
מצוה לחזור אחר עירובי חצרות.

שו"ת תשב"ץ ח"ב סי' ל"ז:
הזריז בזה הרי זה משובח... אלמלא טרדת הגירסא דרך ת"ח הוא לתקן... וזכות גדולה היא למתקן... משום דמתקלקלי בה רבים ובאים לטלטל בלא עירוב.

בעש"ט יתרו אות י"ט:
בזעם תצעד ארץ ר"ת זביחה עירובין מקוה, כל אלה הם יסוד הארץ.

פתחא זוטא:
במה שעושה תיקוני עירובין להתיר הטלטול מכניס קדושה בהמקום... ואשרי חלקם של המשתדלים בעשיית עירובין בכל מקום האפשרויות... וכדי להרחיב מקום קדושה.

שו"ת חתם סופר סי' צ"ט:
כתב תקנת חז"ל לתקן עירובין בעירות, כדי שלא יכשלו באיסור הוצאה... דהאי ברכה על מצות עירוב היא על מצות התיקון הגדול הלז להשמר מאיסור הוצאה אשר ממש א"א להזהר ממנו.

ייטב לב פר' וישלח:
לעזר לבב אנשי העיר לתקן עירוב חצירות, להציל העם ממכשלה היוצאת מתחת ידם באיסור הוצאה בשבת בשוגג... חובה עלינו לעשות תיקון עירובין.

HELP US SHTEIG

To reach the

BY PROVIDING
BUCKET

We'll help you Shteig
TO UNDERSTAND
WITH THE NECES

TO NEW HEIGHTS

the Eruv poles
US WITH NEW
TRUCKS

ing to new heights
D THE DAF YOMI
SSARY SEFORIM

הבי ישנה סגנה:

He who learns
in order to practice,
it is granted to him
to learn and to teach
and to practice.

(אבות פ"ד מ"ה)

By enabling the purchase of

2 BRAND NEW
ERUV TRUCKS!

ללמוד וללמד
לשמור ולעשות

YES!

I'm happy to help the Rockland Eruv purchase new Bucket Trucks with the following sponsorship, and receive Complimentary Seforim on Maseches Eruvin:

LOYALTY SPONSORSHIP \$180

CHOOSE 1 SEFER

BRONZE SPONSORSHIP \$288 בגימטרי' עירוב

CHOOSE 2 SEFORIM

I'd also like to have names of loved ones MEMORIALIZED ON THE NEW ERUV TRUCK:

SILVER SPONSORSHIP \$360

CHOOSE 2 SEFORIM + 1 NAME ON AN ERUV TRUCK

GOLD SPONSORSHIP \$500

CHOOSE 3 SEFORIM + 1 NAME ON AN ERUV TRUCK

PLATINUM SPONSORSHIP \$702 בגימטרי' שב"ת

CHOOSE 4 SEFORIM + 1 NAME ON AN ERUV TRUCK

DIAMOND SPONSORSHIP \$1200

CHOOSE 6 SEFORIM + 2 NAMES ON AN ERUV TRUCK

CHAI SPONSORSHIP \$1800

CHOOSE ANY OR ALL SEFORIM
+ MEMORIAL SPONSORSHIP BOX ON A ERUV TRUCK

CUSTOM CONTRIBUTION \$ _____

WWW.DRYVEUP.COM/ERUV

You can also fill out this pledge card & return in the enclosed reply envelope, with a check payable to "Rockland Eruv" or your CC info on the back.

Rockland Eruv is a registered 501(c)3 • Tax ID: 57-1200577

CHOOSE YOUR SEFORIM!*

Artscroll - English MASECHES ERUVIN:

DAF YOMI SIZE:

VOL. 1 • VOL. 2

**PAPERBACKS:

VOL. 1 (A&B) • VOL. 2 (A&B)

Artscroll - Hebrew MASECHES ERUVIN:

DAF YOMI SIZE:

VOL. 1 • VOL. 2

**PAPERBACKS:

VOL. 1 (1&2) • VOL. 2 (3&4)

HEBREW COMMENTARY SEFORIM:

פירוש ח"י

שערי עירובין

ההוד וההדר

שפה ברורה

המאור המבואר

ENGLISH COMMENTARY SEFORIM:

The Laws of an Eruv

The Contemporary Eruv

*SUBJECT TO AVAILABILITY

**2 Volumes of Artscroll paperback are equivalent to 1 volume of the hard cover.

ותלמדם חוקי חיים - פרק יז היה קרוב ונתרחק (ג)

והנה עובדא שקיבלנו מכלי ראשון, (מידידנו רנ"ו שהיה בשעת מעשה): היה בחור בן תורה שירד מהדרך והתגלגל עם מעשיו הרעים עד כדי שלא שמר מצוות ואף לא הניח תפילין. מיותר לציין כי הוריו לא חדלו מלהתאבל עליו.

'ישראל אף על פי שחטא, ישראל הוא, ויום אחד הוא נצנצה בו רוח טהרה, והוא ביקש להיכנס לרבינו שליט"א, בהשגחה פרטית הוא פגש במכר קרוב לביתו של רבינו, שהתחייב לבחור 'אם תניח כל יום במשך שני חודשים תפילין, אדאג לך לכניסה באופן אישי ורגוע'. הוריו של הבחור היה מרוגשים מהצעד הזה, שהוא מהפך של ממש כלפיו.

ואכן, הבחור עמד בדיבורו והמכר דאג לו שיבוא בזמן ריק מאנשים.

כשהגיע, המכר נבהל... כי הבחור לבש תלבושת של נערים כמותו, המתאימה יותר לתלבושת של פועלים המשחקים בכדור, כשעל ראשו בלוזית נאה, ובמקרים מעין אלו רבינו מעיר שילך ויתלבש... או שהוא לא מקבל נשים וכדומה... אבל את הנעשה אין להשיב, הבחור כבר היה בחדר.

המקורב הסביר בקצרה לרבינו שהבחור ירד מהדרך וכבר חודשיים תמימים שהוא מניח תפילין וכעת הוא בא להתברך.

רבינו הביט בו ואמר 'אתה צריך לגלח את הבלורית שלך, ואז חבש פנים מחייכות ואמר לו, והעיקר שלא תניח תפילין בשבת - - - -

הבחור, גם המכר, שהיו בהלם מוחלט יצאו שניהם עם חיוך ענק על הפנים, אחרי שני 'הגערות' שהבחור קיבל... זה בדיוק מה שאמרו חז"ל שמאל דוחה וימין מקרבת!...

מיותר להוסיף כי מאותו יום ואילך הבחור החל להקפיד על הנחת תפילין (ביום חול) והחל בהדרגה להוריד את הבלורית...

רבינו נתחייך ואמר לו, אם ככה תנסה לתת לו 'סוכריה'. תבטיח לו איזה פרס. האבא ניסה, ואכן העיצה 'עבדה'. כי לפעמים העיצה הפשוטה של שמאל דוחה מועיל, אבל לפעמים דווקא 'ימין מקרבת' מועיל.

תן לו סוכריה.

חשוב להוסיף כי רבים שמעו מרבינו את המשפט 'תתן לו סוכריה' בשלל נושאים, כולל שלום בית בין בני זוג, כשאין הכוונה בדווקא לממתק סוכריה אלא למתנה אישית שתתן הרגשה טובה בין איש לרעהו, ויביא את התועלת הרצויה. [הערת חתן רבינו, הגר"ש שליט"א: אמנם בגמרא נזכר שמאל דוחה וימין מקרבת לגבי תינוק, אבל בתקופתנו גם הנערים והבוגרים יותר, נחשבים בזה לתינוקות וימין מקרבתם].

גם הבחורים צריכים קרוב. רבינו משתתף בעצרת, סמוך להיכל ארון הקודש בשיבת פונב"ז.

להתייחס בכבוד

כאן חובה להדגיש, כי אמנם הילד הסוחר משקה את הוריו במים מרים עם התנהגותו, וגורם להם צער גידול בנים נוראי, עם כל זה על ההורים להיזהר בכבודו ולראות בו גם את החלק הטוב.

לקרב או לרחק? לגעור או להתעלם, להעניש או להמתיק, להוציא אותה/אותה מהבית או דווקא זה הזמן לקרב לחיק הבית.

שאלות כאלו ודומות, הם העומדות בליבה של הסוגיה מול הילד השונה והמבקש לשנות את צביון הבית. הורים המגיעים בשאלות אלו מרגישים כמו בתוך ספינה מתרועעת בלב ים, כותלי ביתו של רבינו כבר ראו דמעות רבות בנושאים אלו, השואלים כמו מבקשים גשר בטוח לחצות את האוקיינוס הסוער הזה...

למעשה יש כאן הוראות בשני מישורים, במישור הבית הפרטי, ההורה מול הילד, וזו הנהגה פרטית לפי כל משפחה וסגנונה, ובמישור הציבורי, הנהגת המוסד/הישיבה בו חוסה הצעיר.

מבקשים גשר בטוח לחצות בו. רבינו עובר על גשר

קודם שמאל דוחה

בגמרא (סוטה מ"ז א') נאמר כי שמאל דוחה וימין מקרבת. בעיון במשנתו של רבינו עולה כי לא בחינם הגמרא הקדימה את השמאל לימין, כי אכן תחילה יש להשתמש בתוכחה ובדחייה, וללכת עם הילד בחינוך הקשה יותר, ורק אם זה לא מועיל = ימין מקרבת.

וכך היה עובדא:

בימי חופשת בין הזמנים, נכנס אל חדרו של רבינו, אבא למספר ילדים מצוינים, עיניו היו עצובות ודוק של דמעות כיסה את השמחה שנעלמה ממנו. 'הרב' הוא אמר ברעד, בני בן ה-12 מסרב לקום בבוקר לתפילה בזמנה, הוא קם מאוחר מאוד וכל המשך היום שלו נראה גם הוא בהתאם... מה עלינו לעשות?

רבינו: - הוא לא רוצה להתעורר בזמן? קח מים ותשפוך לו על הפנים, הוא יתרענן ויתעורר!...

האבא: אבל זה ירגיז אותו עוד יותר? ורבינו בשלו: תנסה.

כעבור יומים חוזר האבא מאוכזב, ניסיתי ולא עזר כלום, הוא כועס ולא מוכן להתעורר בזמן.

ישראל אף על פי שחטא. (למצולמים אין כל קשר לנאמא)

ליצירת קשר: ✉ ig0533145900@gmail.com

רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק

077-2092005 ☎ 053-3145900 📠

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת,

יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחיפוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:

נדרים פלוס 03-7630585 שלווחה-1586

קהילות 073-2757000 שלווחה-4310

גיליון מס' 390 פרשת בלק
תש"פ שנה שמינית

מבצע מיוחד לחודש הקרוב!!!
הקדשה ע"ג הגליון בסך 100 ₪ בלבד
כל הקודם זוכה!
זכיות השותפות בהפצת דברי התורה של מרן שר
התורה שליט"א תעמוד לכל התורמים החשובים
לראות ברכה והצלחה בכל הענינים
לתרומות: 053-3145900

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א

הערות הקוראים

בעקבות קוראים רבים שהעירו על מה שהבאנו בשבוע שעבר הערת רבינו כיצד ניתן להטביל חרב טמא, הננו להשלים את היריעה מדברים שהובאו בסוף הספר שבענו מטובך, וזה לשונו:
מה שהקשה רבינו כיצד ניתן להטביל חרב טמא, העיר ת"ח אחד שליט"א: בפשוטו יש עצה להחזיק החרב ע"י פשוטי כלי עץ שאינם מקבלים טומאה וכך להטבילו למקוה. וכן אפשר לזרוק את החרב במים ואחרי זה יוציאנה אדם טהור.
גם יש שיטה (ע"י תוס' ב"ק ב: ד"ה דאילו), דחרב כחלל אינו עושה חרב אחר כ"כ, ולפי"ז אפשר להחזיק החרב אפי' עם כלי ברזל.

בברכת ישר כח לכל המגיבים הרבים
יצחק גולדשטון

פנינים בעקבות הפרשה - בלק

אמר רבנו. הנה כתבתי בספר "אורחות יושר" אודות דברי חז"ל "שני חכמים עמדו בעולם אחד מן העולם כו' ואחד מאומות העולם ושניהם אבדו מן העולם כו' למה שלא היתה מתנתן מן הקב"ה אלא חוטפין אותה להם" וקשה איך אפשר לחטוף בעצמו חכמה הרי ה' יתן חכמה ומפיו דעת ותבונה?! וכתבתי שבעיקר הדבר כל המתייגע בתורה זכותו שיידיע ויחכם, אבל אם אינו לומד בדרך שהקב"ה רוצה, כגון הלומד ב"ט"ב ובימי אבלות או בליל שבת לאור הנר או לאור שנועה באיסור על ידי ישראל, או שלומדים ומהרהרים ד"ת במקומות האסורים בהרהור או באמצע התפילה וחזרת הש"ץ וקדיש נקרא שחטפו חכמה לעצמן ולא מהקב"ה ולכן חכמה כזו לא תצלח. ועל כן - שכתבתי כגון באמצע חזרת הש"ץ, אחד כתב לי - איך אתה כותב כך שזה חוטף, וכתב שצריך למחוק את הדבר מהספר, ועניתיו: כל הספר כדאי בשביל זה לבד. (כל משאלותיך)

בתמונה: רבינו מקבל את הגאון רבי יוסף זצ"ל (היושב סמוך לרבינו) בסבר פנים יפות, תמוז תשע"ו.

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com
ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"ג, לרפואה ולהצלחה וכד', נשמח לקבל עובדות, הנהגות, וש"ת מרבינו.

פניני הפרשה

"וירא בלק בן צפור" (כב, ב)

פעם בסעודת השבת שאל רבנו את הנכדים: מי היה יותר רשע: בלק או בלעם?

כי לכאורה מכל הפרשה נראה שבלק רשע גדול יותר והוא אשם בכל, הוא קרא לבלעם לקלל, כי הרי בלעם עצמו אמר "לא אוכל לעבר את פי ה' (פסוק י"ח) וכן "אשר ישים אלקים בפי אותו אדבר" (פסוק י"ח). ומצד שני, הרי בלעם נסה שוב ושוב לקלל את ישראל [ועיין רש"י בפסוק י"א שבלעם שנה יותר מבלק], וכן נראה גם בגמרא, שבלעם רשע יותר, שעליו אמרו בריש פרק חלק (סנהדרין צ') שאין לו חלק לעולם הבא, ועל בלק לא אמרו כן. וכן אמרו בהוריות (י' ב') שבשכר מ"ב קרבנות שהקריב בלק הרשע זכה ויצאתה ממנו רות, והרי הקריב כהורות בלעם, ולמה בלעם לא זכה לשכר, ונראה מזה שבלעם רשע יותר.

והתשובה: בלעם יותר רשע! בלק בקש לקלל משום שפחד מ ישראל, וכמו שהעידה התורה: "ויגר מואב מפני העם מאד" וגו', ואין אדם נתפס על צערו, ולכן על הדברים הטובים שעשה קבל שכר, אבל בלעם לא היה שייך לכל זה, והגיע רק בגלל בצע כסף וכבוד, ולקלל בגלל בצע כסף וכבוד, זה כבר מדות מושחתות! לכן לא קבל שכר ואין לו חלק לעולם הבא.

והוסיף בטעמא דקרא עוד, כי ידועים דברי המדרש המובאים ברש"י (כ"ב ה'): 'מפני מה השרה הקב"ה שכינתו על גוי רשע, כדי שלא יהא פתחון פה לגויים לומר, אלו היו לנו נביאים חזרנו למוטב, העמיד להם נביאים'. וקשה והרי זה היה נביא רשע, ויכולים עדין לטעון: אם היה לנו נביא צדיק היינו חוזרים למוטב.

והתשובה דומה ליסוד הנ"ל: באמת בלעם היה טוב שבאומות, אבל מתוך שנעשה נביא והכל היו צריכין לו, עלתה גאוותו, ועל ידי זה הגיע לכל המדות המושחתות, ובזה ראו הגויים שלא טוב בשבילם נביאים.

(שבענו מטובך)

זכרו של הגר"י גולדנטל זצ"ל

דמות-פלא נעקרה מכותל המזרח של בית הכנסת 'לדרמן', הגאון רבי יוסף גולדנטל זצ"ל, הוא הגבר הקים עולה של תורה בעיר אופקים שבדרום ארץ ישראל, וממקום שומם הפכה לקהילת בני תורה עובדי ה', והיה דוגמא לעבודת ה' בשמחה על אף הנסיונות המרים בהם נתנסה בהקמת מוסדות התורה, ולקבלת כל אדם בסבר פנים יפות.

במשך עשרות שנים הוא גר בשכונת לרבינו שליט"א, ובמשך תקופה ארוכה, אשת רבינו הרבנית בת שבע ע"ה היתה באה עם הילדים הקטנים מידי שבת בבוקר כדי לשמח אותם ולשמוע מאמרות נועם של הפרשה. במשך שנים רבות אחרי זה, כשהגאון רבי יוסף כבר היה מוכר כמקים עולה של תורה והיה מגיע לבית רבינו עם נדיבי עם שעוזרים לו למוסדות, היתה הרבנית מזכירה לו את הימים בהם היתה שומעת עם הילדים פניני תורה על הפרשה...

על אף גילו המתקדם, היה מגיע בקביעות כמעט לפני כל נסיעה לח"ל לבקש את ברכת רבינו, והיה מגיע תדיר להיוועץ איתו באשר יפנה, ורבינו השיב לו בעין יפה, ואף הגיעו לא פעם לבקר את תלמידי המוסדות באופקים.

כמו כן, היתה לו לרבינו היכרות נוספת עם הגר"י ומשפחתו, כשהיה משיב בקביעות על מכתבים לבניו של הגר"י זצ"ל, ביניהם לבנו הגר"ר יששכר ברוך שליט"א, שהיה שולח בקביעות מכתבי שאלות.

ותלמדם חוקי חיים - פרק ט"ז היה קרוב ונתרחק (ב)

אגב, מקורבו של רבינו הגאון רבי ישראל דרדק שליט"א, אמר לו כי בדק ומצא שהמילים "כי יהי לאיש בן סורר ומורה" איננו שומע בקול אביו ובקול אמו, ויסרו אותו ולא ישמע אליהם" הם גימטריא מדויק של תמצית ביאורו של רבינו, במילים הבאות: "כתב 'מורה', אח"כ ואמרו... בננו זה סורר 'מורה' חסר, י"ל שדרך ההורים להקטין חטא בניהם". רבינו שמח מהדברים ואף קילס אותם.

רבינו שליט"א כותב מכתב ברכה לספרו של הגר"י דרדק.

האמת ללא שום סטייה

יסוד הדברים שההורים ממעטים מחומרת הענין, הוא סיניף מנושא אמת ושקר. הורים הדבוקים במדת האמת לא ישנו כהוא זה גם כשהדבר יביא להם בושא רבה. והנה לנו עובדה מאלפת המלמדת עד לאיזו רמת נקיות במדת האמת ניתן להגיע:

היה זה טרם הוציא רבינו את ספרו 'קרית מלך' על הרמב"ם, הוא פנה איפה לאביו מרן הקהילות יעקב וביקש שיתן לו ברכת הסכמה לספר, מרן זל"ה התיישב וכתב מכתב חס ונלהב בשבח הספר, כשבתוך הספר הוא מזכיר כי "פעמים הרבה אין ספור הציע בני... מקורות אמתיים ונפלאים לפסקי הרמב"ם" וכו'.

אחרי שמסר לו את המכתב, הוא התיישב בעצמו והרהר כי זה שקר, שכתב במכתב שפעמים אין ספור הציע מקורות לפני, והרי בודאי אם יספרו יהיה מספר לאותם פעמים... הוא נטל בחזרה איפה את המכתב והשמיט את התיבות "אין ספור"...

הנה לנו מדת האמת, בלי שום נגיעות גם כשהדבר הוא כלפי שארו בשרו ממש.

פרסום ראשון: מרן הסטייפלר ז"ע יוצא מבית הכנסת 'לדרמן', מאחוריו חביבו הגר"י עמוס טבצ'ניק שליט"א.

אחד השאלות היה האם יש לערב את ההורים בכל הנעשה עם בנם או אין צורך בכך. רבינו השיב: כדאי.

ידידנו הבלתי נשכח, רש"י קרליבך במחיצת רבו להבחיל רבנו שליט"א

שלום גשמי או רוחני

מסופר, כי פעם הגיע אב לרבינו ושאל שבנו היה בחור דתי ושמר מצוות, אך בעוה"ר הלך לצבא וירד מהדרך. האבא סיפר שקודם שהבן עזב את ביתו לשרת בצבא הוא נדר שאם הבן יחזור בשלום הוא יתן לצדקה עשרת אלפים דולר. כעבור תקופה הבן סיים את זמנו בצבא וחזר, אבל ירד לגמרי מהדרך הרוחני, ושואל האם זה נקרא שחזר "בשלום".

וענה לו רבינו כי המשנה כבר דנה בזה... בסוף מסכת טבול יום, מובא שם מעשה באחד שהפריש תרומה בין או שמן שהיה בתוך הבור, אך התנה שזה יחול רק אם הוא יצליח להעלות את זה בשלום, ונחלקו שם ת"ק ור"ש אם כוונתו שיעלה בשלום שלא ישבר או ישפך בדרך או שהכוונה שגם לא יטמא בדרך... וזה ממש דומה לאב שנדר על בנו שיחזור בשלום. (והוסיף, אבל אין זה מוכרח וכבר דנו בזה פעם).

חזר מהצבא בלי שלום רוחני (תמונת אילוסטריציה)

ההורים ממעטים בחומרה

מעניין להוסיף כי בספרו טעמא דקרא דיקדק רבינו בלשון הפסוק (דברים כ"א י"ח) בן סורר ומורה, תיבת 'מורה' מלא ו', ואחרי זה בפסוק כ' "ואמרו אל זקני עירו בננו זה סורר ומורה", תיבת מרה כתוב בלי ו', משום שדרך הורים להקטין תמיד חטא בניהם.

ונתבונן: הרי מדובר פה בילד פרא-אדם, גונב כסף מהוריו ואוכל בשר ויין בלי רשות, שהתורה מעידה עליו שעתיד להיות רוצח ושווד, וההורים הצדיקים מביאים אותו לבית דין כדי שיתרו בו, ואף על פי כן בזמן-אמת, ההורים מנסים קצת להקטין את החטא!! כך דרכם של הורים.

גל התגובות שהוצפנו בימים אחרונים, הערות הארות וביקורות על הנכתב, לימד אותנו שוב עד כמה הנושא רגיש אצל אנשינו. הרבה ביקשו שנקיף את הסוגיא כולה מכל ההיבטים, ונשתדל א"ל להביא מה שאפשר במסגרת זו. תודתנו לכל האנשים ששלחו הוספות מדברי רבינו שליט"א.

באופן כללי, כמעט כל אב בישראל פוזל מהצד על התנהגות ילדיו... הוא בוחן אותם שוב ושוב האם הם לא 'קורצים' חלילה לקבוצת הנוער של שולי המחנה. מיותר להעיר כי גם בחשדות אלו אין להפריז, הלא כל ישראל בחזקת כשרים הם.

שיחיה אכפת להורים

כחמשך לדברים שהובאו במאמר הקודם כי ההורים אינם אשמים, נוסף כאן דברים נפלאים שאמר רבינו, והדברים הובאו בספר מוסר אב לבנו הגרא"ש עמוד ס"ב.

כידוע, בן סורר ומורה שאיננו שומע בקול אביו ואמו, מצוה על הוריו להביא אותו לבית דין ושם יסקלו אותו באבנים. בסנהדרין דף ס"ח ב' הובאו עשרות תנאים כדי שתתקיים הלכה זו, עד שיש שיטה בגמרא, כי בן סורר לא היה ולא עתיד להיות. אחד התנאים הם שצריך שגם אביו וגם אמו ירצו אכן למסור אותו לבית הדין (סנהדרין ע"א). ולכאורה מדוע צריכים רצון לזה, מדוע בכל מצוה לא צריך רצון אלא מקיימים אותה כציווי התורה, וביאר רבינו, כי אם אחד ההורים אינו רוצה, כנראה שהוא לא אווז את מעשיו של הבן לעוולה גדולה כל כך, אם כן, אין הנער אשם!!...

הכלל: אם להורים לא אכפת כל כך מהתנהגות הבן, לא יפלא שהוא יתנהג שלא כראוי, אבל אם להורים אכפת ממנו, הוא יתנהג כראוי, ואם בכל זאת הוא מתנהג שלא כראוי הם אינם אשמים.

באחד הישיבות הטובות הגיע משגיח הישיבה לשאול את רבינו על בחור אחד שיורד מהדרך, והוריו אינם יודעים מזה, והשאלה היתה אם להעלים את זה מהם כדי לשמור על פרטיות הבחור, והישיבה תנסה איכשהו לעזור לו, או לספר לאבא ולשתף אותו במה שקורה.

תשובת רבינו היתה ברורה: לומר לאבא. ההורים יעשו הכל כדי לעזור לילד, זה טובת הילד וטובת הוריו שיידעו מכן, והם יפעלו כדי להצילו מרדת שחת.

הדרכה דומה מצאנו בפנקסיו של תלמידו הבלתי נשכח ידידנו רבי שלמה יצחק קרליבך זצ"ל, שהיה נוכח פעם עת באו קבוצת מחנכים ושאלו מספר שאלות,

ליצירת קשר: ✉ ig0533145900@gmail.com

רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק

077-2092005 ☎ 053-3145900 📠

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת,

יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחיפוש 'דברי יי"ח', או בטלפון:

נדרים פלוס 03-7630585 שלווחה-1586

קהילות 073-2757000 שלווחה-4310

גיליון מס' 389 פרשת חוקת
תש"פ שנה שמינית

להשתתפות בהוצאות ולהקדשות
ניתן לפנות למס' 053-3145900

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א

פניני הפרשה

"וכל אשר יגע על פני השדה בחלל חרב וכי יטמא שבעת ימים" (וי', טז)
חז"ל (נזיר ג:) למדו מפסוק זה, שחרב (והיינו שאר כלי מתכות) שנוגעת במת, טמאתה חמורה כל כך כמו המת בעצמו שהוא אבי אבות הטומאה.

ורבנו שליט"א בטעמא דקרא הקשה קושיה עצומה והניח בצריך עיון. שלכאורה לעולם אין דרך לטהר את החרב שנטמאת.

כי כל מי שיבוא להטביל את החרב הטמאה, מיד נטמא בעצמו להיות אב הטומאה ונוגע בחרב, החרב מיד נטמאת שוב שבעה ימים, כמו כל כלי שנגע בטמא מת (אהלות פ"א, מ"א), ואיך יש אופן להטביל חרב זו.

לפני כעשר שנים הציב אחד השכנים בסמוך לביתו של רבנו קריונים, והינו חדר גדול מאד שאינו מחובר לקרקע אלא הוא מוגבה ממנה, והוא נייד על ידי מנוף וכדומה, ואפשר גם לגור בתוכו או לעשות בו חנות וכדומה ולהשתמש בו כמו בית ממש.

כשראה את זה אמר, עכשיו מתחווים לי יותר דברי הרמב"ם, בפרק י"א מטומאת מת ה"ה, מדיני שדה תבה ומגדל הפורחין באויר טמא שאהל זרוק וכי, שזו הדוגמא המעשית לזה...

"יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל" (כ, יב)
לפי פשוטו תמוה מאד, הרי גם בזה שמכים על הסלע ויוצאים מים יש קדוש השם, כי גם זה נס גדול, ומדוע נחשב להם שלא קדשו שמו יתברך. נראה לבאר על פי מה שאמרו במדרש (ילקוט שמעוני סוף רמז תשס"ג): "ודברתם אל הסלע, שנה עליו פרק אחד והוא מוציא מים מן הסלע", ולמדו כן ממה שכתוב 'ודברתם' ולא והכיתם.

כי אם היו לומדים על יד הסלע היה מוציא מים, והיה בזה קדוש השם שיראו שלומדי התורה לא יחסר להם כלום, וכל הבריאה משעבדת להם, וזה נחסר על ידי ההכאה.

כמה פעמים דבר רבנו עם שואלים, על כך שיש לבטוח שללומדי תורה לא יחסר כלום, ועודד אברכים לשקוע בלימוד ולהתמיד בתורה ולהשליך יתבם על ה'. פעם הוסיף וספר על עצמו: כשהילדים גדלו והגיעו לפרק הנשואין, אמי ע"ה דאגה מאד מהיכן יהיה לי הכסף להשיא אותם. והסוף היה שבאופן לא טבעי, היתה לכל ילד הסיעתא דשמיא הפלאית להשיא אותו. (שבענו מטובך)

יפה מראה

באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם (כ"א י"ח)

בספרי הדרוש מובא כי אסיפת גדולי תורה היא בחינה של באר חפרוה שרים, כאשר שרי התורה הם חופרים את הבאר ויוצקים ממימיו לשאר העם.

לפני כעשרים וחמש שנה, ניסן תשנ"ד, הגיע לבית רבינו, הגאון רבי לוי רבינוביץ זצ"ל, משופרא ויקרא דאנשי ירושלים של מעלה, ומחבר הספרים המפורסמים מעדני השולחן על י"ד ועוד, כדי להביא את ספרו החדש על בשר בחלב, ודן אז עם רבינו בענין מה שמפורסם בשם החזון איש כי אין צריך לחכות שש שעות אחרי אכילת גבינה ישנה, רק אם עבר עליה י"ב חודש. ואחרי תקופת כמה שנים השיב לו רבינו במכתב, והג"ר לוי זצ"ל הדפיסו בספרו.

בתמונה הנדירה: הגאון רבי לוי זצ"ל יושב, לידו בנו הג"ר אלחנן רבינוביץ שליט"א ראש כולל מעדני השולחן ומח"ס חשובים, ומאחורי רבינו עומד הג"ר שלמה זצלמן רב נווה ירק תל אביב (תש"ח) לידידנו המופלג הג"ר גמליאל רבינוביץ מח"ס גם אני אודך

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com

ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"ג, לרפואה ולהצלחה וכד', נשמח לקבל עובדות, הנהגות, וש"ת מרבינו.

פה מתגלה מי באמת רוצה, ומי מחפש סיבה, באמת הוא לא רוצה רק שיש לו עכשיו סיבה.

בנאדם שיש לו רצון, אומר רבנו, הוא לא רוצה לצאת עם ה'כאילו'. גם אם יגידו לו שעכשיו ירשמו לי שמליון פעם הייתי באומן, זה לא מעניין אותי מה ירשמו לי, אני רוצה להיות באומן השנה! ירשמו או לא ירשמו.

אני מבין שזה רצון ה' שנהיה ראש השנה אצל רבנו באומן! זה רצון ה'! רבנו אמר 'מה אומר לכם אין דבר גדול מזה'.

ר' נתן מברסלב לא היה לו עיכובים, היה גר בברסלב, נגיד בעגלה זה שעתיים נסיעה לאומן משם. לא היה להם אף פעם שום מניעות, אף פעם, תמיד היו נוסעים לאומן וזהו. ור' נתן אמר 'גם אם אני אדע שהדרך לאומן כולה מחופה סכנים, אני אפחד לא לנסוע לאומן מאשר לנסוע'.

למה? מילא הייתי מבין, שהיו לו איזה קשיים, איזה עיכובים, אבל לא! כולם גרו בברסלב, ובאיזור שמה, ובאו, הגיעו כולם לאומן.

אבל ר' נתן ראה את מה שיהיה, הוא כבר הכין אותנו!

אדם צריך לדעת שנוסעים לאומן, גם אם לא יודע מה נצטרך לעשות!

לכן אני מבקש מכל התלמידים פה, גם התלמידות, שכולם יתפללו יום יום, שממש הנגיף הזה יתבטל מהעולם. גם בלי קשר לאומן צריכים לבקש שיתבטל, אבל עכשיו שנראה שזו המניעה לנסוע לאומן, ואין בכלל טיסות, אנחנו צריכים ממש כולם להתפלל על זה יום יום, ממש להשקיע על זה.

ממש תפילות ארוכות! מינימום עשר דקות ביום, מינימום! יותר מזה.

יהי רצון שיתבטל הנגיף הזה בתכלית הביטול מארץ ישראל ומכל העולם כולו אמון, ושבאמת נזכה שהשנה יהיה קיבוץ באומן יותר גדול מכל השנים אמון.

שישב עם עצמו ויקלוט שאין לו שום כתובת אחרת! אין לו שום עצה! הוא חייב לשבת ולגמגם לבקש, עד שהוא יזכה! אבל שלא יעבור עליו יום בלי שעה התבודדות!

אתה תראה שיפתח לך!

מה אתה רוצה להסתדר בלי הקב"ה? אתה רוצה לחזור בתשובה בלי הקב"ה?! אין מציאות כזו! שתהיה לך נקודת אמת! שאין לך שום עצה, רק לשבת כל יום אצל ה', ולהתחנן: "רבנו של עולם תרחם עלי...".

כל אחד צריך להכריח את עצמו להיות שעה עם ה'! להכריח את עצמו! אל תחשבו שזה יבוא לך בקלות.

אתה צריך לסגור את הפלאפון, ושעה לשבת עם ה', להכריח את עצמך!

ולא מעניין אותך! תתחיל לגמגם בהתחלה, שעה שלמה! תגמגם! אם תהיה חזק בזה אתה תראה שתקבל אמונה ושכל וכו'.

זו למעשה עצת כל העצות. כי אחרי כל העצות, מה אתה יכול לעשות בלי תפילה! אתה יכול לעשות משהו? יהי רצון שכולם פה יזכו לעשות בכל יום שעה התבודדות כראוי אמון.

ביום שלישי שעבר, לא השבוע, יום שלישי שעבר, הוצאתי אוטובוס, הוצאתי את כל הבחורים ואת האברכים, ששעה התבודדות, ששעה שלמה יתפללו על הנגיף הזה, שיתבטל מארץ ישראל ומכל העולם כולו. למה? כיוון שהדבר הכי חשוב בעולם זה ראש השנה של רבנו, והדבר הזה, ככה זה נראה לפחות בעיניי שלנו, מה מעביר אותו עכשיו? הנגיף הזה.

והשמיים סגורים, תרתי משמע, סגורים לטיסותנו וסגורים לתפילותנו.

[הרב שיחיה שר:] 'אבינו מלכנו, אבינו מלכנו - פתח שערי שמיים לתפילותנו! פתח שערי שמיים לטיסותינו!'

אז שבוע שעבר עשינו שעה התבודדות. השבוע אמרתי להם שכל יום יעשו, אפילו חצי שעה, שיתבטל הנגיף הזה מהעולם.

כי מה קורה? הנגיף רק התגבר.

לפני שהתחלנו להתפלל! היה פה ושם משהו. התחלנו להתפלל! הוא כל יום רק עולה ועולה! אז מה? מה צריכים ללמוד מזה? מה שרבנו מלמד אותנו בתורה ס"א.

שכשאדם מתחיל להתפלל על משהו – בהתחלה זה ילך לו הפוך. למה? כי זה המבחן אם באמת אתה מאמין ואם באמת אתה רוצה.

אני מאמין באמונה שלמה שהתפילות שלנו עשו פירות, מה שאנחנו רואים בעיניים שלנו אני לא יודע, מי יודע אם לא היינו מתפללים מה היה קורה בכלל.

לא מעניין אותנו! זה דבר ראשון, זה האמונה, שהתפילות ודאי עושות פירות.

ודבר שני זה הרצון!

ראיתי את זה שעכשיו הייתה המניעה הזו, אז אנשים שלא חזקים בלנסוע לאומן, אז אמרו 'טוב, מה נעשה? השנה מה אנחנו יכולים לעשות? אנחנו אנוסים'.

העלון
לכבוד נשמתו הטהורה והקדושה של הצדיק הקדוש אדונו מורנו ורבנו נחמן בן פיגא זצ"ל.

וכן לעילוי נשמת הצדיק הקדוש רבי יהודה זאב בן רבי יחיאל צבי ע"ה
וכן לעילוי נשמת חברינו היקרים ארז בן דליה ע"ה ונפתע בן רומיה ע"ה. וכן
לעילוי נשמת פערל בת ר' מאיר ע"ה. וכן לעילוי נשמת שלמה בן נעמה ע"ה
בתוך שאר כל נפטר ישראל

ולהבדיל לרפואה שלמה של משה בן אידה שיחיה וכן לרפואה שלמה והצלחה של
בת שבע בת ימימה שתחיה וכן לרפואה שלמה וחזרה בתשובה שלמה בלי ייסורים
של כל בני ובנות ישראל בארץ ובעולם

וכן להצלחת כל התורמים והתורמות ברוחניות ובגשמיות.
להצלחה ושמירה וכל הישועות בתחסד וברחמים בלי שום ייסורים של נתן בן אריאלה
וב"ב.

לתרומות: 0527161619

לקבלת העלון במייל: elitur424@gmail.com

לעילוי נשמת יפה בת גולסטאן ע"ה, וכן לעילוי נשמת יוסף חיים בן אברהם ע"ה
לעילוי נשמת ניסים בן אלגרה ע"ה. לעילוי נשמת שרה בת יהודית אדית.

להזמנת הספרים, חוברות ודיסקים של מורנו הרב שלום

ארוש שליט"א:

0522240696

לשמיעת שיעור זה בשידור חוזר,

ושמיעת שיעורים נוספים, בקו

האמונה[שלוחה 4]:

026444250

רק אוהב אותך ורק רוצה שיהיה לך טוב! לראות את עצמך בעין חיובית!

העניין הזה של 'אני אוהב כל יהודי', ולדון את כל אחד לכף זכות, זה רפואת הנפש ורפואת הגוף.

וכמו שכתבתי פירוש על 'שים שלום' אומרים בתפילת העמידה, וכל אחד ישתדל לכוון את זה:

שים שלום - שה' ישים שלום בקהילה שלנו, בית הכנסת שלנו. שכל אחד מאתנו, בקהילה שלנו, תהיה לו מידת השלום בשלמות.

טובה – שכל אחד מאתנו יראה רק את הטוב שיש בשני.

וברכה – שיברכו אחד את השני.

חיים – יחזקו באמונה שלמה אחד את השני.

חן - שימצאו חן אחד בעיני השני.

חסד – שיעשו חסד גם עם אלו שפגעו בהם וצערו אותם.

ורחמים – שירחמו גם על מי שלא מגיע לו.

עלינו ועל כל ישראל עמך.

ואז באמת אם נזכה לכוון ב'שים שלום' ככה, בלי להגיד כלום לקב"ה הוא יגאל אותנו. כי גם ה' יתברך יסתכל עלינו אפילו שלא מגיע לנו, אפילו שפגענו בו, אפילו שצערנו אותו. אם אנחנו בני אדם ככה נתייחס ונעשה חסד עם כולם ונרחם על כולם, ממילא הקב"ה גם כן יעשה חסד איתנו, עם כולנו. ונזכה שתהיה גאולה שלמה ברחמים.

וכל אדם צריך לדעת, כל פעם אנשים נגישים אליי ומספרים לי כל מה שעובר עליהם, שלא מצליחים לחזור בתשובה, זה אומר שהוא כעסן, וזה אומר שהוא עצוב, כל אחד מספר מה שעובר עליו, ממש רוצים להתקרב ולא יודעים איך להתקרב. צריכים לדעת שהיצר הטוב העיקרי של הבנאדם זה ההתבודדות.

גם משה רבנו לא יכול להתקרב לקב"ה בלי התבודדות, גם משה רבנו.

כתבתי ואמרתי - מה זה ה'?' ה' זה תפילה. ומה זה תפילה? תפילה זה ה'.

ואנשים לפעמים אומרים לי **'אבל אני לא מצליח לפתוח את הפה, לא מצליח לדבר'.** למה? כי אתה לא ביררת לעצמך. אם היית ושב עם עצמך, וחושב – אין לי שום כתובת אחרת! אין לי! אין! אני חייב פה לעמוד ולדפוק! עד שה' יפתח לי!

למה אדם לא מדבר עם ה', ולא מרבה לתפילה, ואדם לא יכול להתגבר על המחשבות הרעות שלו, ועל היצרים שלו, לא יכול לצאת מהסמים ולא מהשכרות ולא מההימורים, מהכעס וכו', הוא לא יכול! אפילו מיצר הרע קטן הוא לא יכול לצאת, וכל שכן לא מדברים כאלו קשים.

כי מה? בלי ה' אתה רוצה להצליח?! כל אחד חייב להכריח את עצמו לעשות התבודדות בכל יום!

זה ההתחלה! זה הבחירה! ובחרת בחיים! זה הכח! שאדם תהיה לו בכל יום פגישה עם ה'!

וכולם יצאו מהבררנות שלהם ויתחתנו. ממש ישתבח שמו לעד.

טוב, עכשיו נזכיר לעם שאנחנו עדיין עוסקים בקמפיין שלנו ש'אני אוהב כל יהודי'.

הבעל שם טוב אמר שהלואי ואנחנו נזכה לאהוב את הצדיק הכי גדול בדור שלנו כמו שהקב"ה אוהב את הרשע הכי גדול.

הרי חז"ל למדו אותנו – מהקב"ה רחום אף אתה רחום, מה הוא חנון אף אתה חנון, **מה הקב"ה אוהב כל יהודי? גם אתה תאהב כל יהודי!**

הקב"ה אוהב כל יהודי!

אם הקב"ה אוהב את הרשע הכי גדול אז בטח שגם אני צריך לאהוב אותו.

רבנו מלמד אותנו, כותב בליקוטי מוהר"ן: "ודע כי צריך לדון כל אדם לכף זכות, ואפילו מי שהוא רשע גמור". ורבנו כותב 'איך יכול להיות שאין בו איזו נקודה טובה?', אומר רבנו שאין כזו מציאות! בוודאי יש בו, אפילו ברשע גמור, נקודה טובה, ואם תמצא אותה תוכל להעלות אותו לכף זכות ולהחזיר אותו בתשובה.

אמרתי לכם מה שר' נתן אמר לר' נפתלי, אם היינו מקיימים תורה רפ"ב כפשוטו, היינו מחזירים את כל העולם בתשובה.

וכל אבא וכל אמא שיש להם את הכח של האמונה הזו, לראות בילדים שלו רק את הטוב, רק לדון אותם לכף זכות, רק ללמד עליהם זכות, רק לראות את הנקודות הטובות שיש בהם.

ואדם יראה בזה ממש פלאים!

רבנו אומר שאדם יש לו רצון לראות רק את הטוב של השני, רק לדון את כל אדם לכף זכות, הוא יקבל מתנה גדולה מאוד, שהוא יתחיל להאמין בעצמו ויראה את עצמו בעין חיובית. וזה למעשה הכח הכי גדול לנצח את היצר הרע. כי עיקר היצר הרע זה מה שרבנו גילה לנו, שהיצר הרע לא רוצה את העבירה, רק רוצה לבוא לבנאדם ולשכנע אותו שהמהות שלו זה רע, ושהוא רשע, זו המלחמה העיקרית – שאדם יאמין בעצמו.

כי זה הכח הכי גדול לנצח את היצר הרע.

לכן ללכת בדרך של רבנו אמר! להחליט שאנחנו הולכים בדרך שרבנו אמר! שאני אוהב כל יהודי! אפילו רשע גמור, לחפש בו נקודה טובה!

וכשאדם ירצה לראות רק את הטוב בכל אחד, אדם יקבל מתנה שהוא יתחיל להאמין בעצמו ויראה את עצמו בצורה חיובית תמיד.

רוב ככל חולי הנפש שיש בדור שלנו, ובדור שלנו יש מלא חולי נפש, בכמויות נוראות, ממש כאב גדול מאוד, אנשים סובלים סבל נורא בנפש. ומאיפה זה נובע? מזה שאדם לא מאמין בעצמו. להאמין בה' זה להאמין בעצמו! זה עיקר האמונה! זה הרפואת הנפש העיקרית!

כל הרדיפה עצמית, כל מה שאדם לא שמח בחלקו, הוא לא מאמין שה' אוהב אותו וה' יעשה איתו רק טוב, כל זה נקרא להאמין בעצמו! שה' יעשה איתך רק טוב! רק טוב יעשה איתך! הוא רק רוצה שתצליח! הוא רק רוצה שיהיה לך טוב! שתהיה בריא, שתהי בריאה! שיהיה לך פרנסה טובה, וכו'! זה הרצון של בורא עולם! זה האמונה שצריכים להאמין, שה'

כי התודה זו האמונה הנכונה! הישרה! שאין בה שום בלבולים.

יכולה להיות מציאות שאדם הוא מתפלל בלי סוף והוא בכלל לא מאמין בה! אדם יכול לעשות המון טעויות בתפילה. אבל בתודה? להאמין – ה' אתה עשית! ככה אתה רוצה ה' יתברך! זה הכי טוב בשבילי!

להתבטל לגמרי לה' יתברך!

עכשיו הייתי ברדיו, אישה שנולד לה בן, הרופאים באו אמרו להורים: "אתם רואים אותו? תפרדו ממנו", אמרו שאין סיכוי שהוא יחיה.

אבל ההורים התחזקו באמונה, הלכו עם תפילות וכו', אחרי יומיים, פתאום הרופאים רואים שהוא מתחיל להזיז רגליים, הגיעו מומחים, ואנשי כן אמרו 'אין מה לעשות איתו, תפרדו ממנו, תשלימו עם העובדה, שיהיה לכם קל'.

והם המשיכו, להתפלל ולהתפלל. בין היתר אמרו לקב"ה: "אנחנו מקבלים את הגזירה שגזרת עלינו, אין לנו שום שאלות עליך! זה מה שאתה רוצה? מה שהרופאים אמרו? זה אנחנו מקבלים את זה באהבה!". – **ברגע שנכנעו לפני ה'?** **מיד התחילה להיות להם ישועה!** כי התודה זה הכנעה! התודה זה אמונה שלמה! כל הזמן אני חוזר על זה – התודה זה אמונה שלמה!

זה הכנעה – זה מה שאתה רוצה ה' תודה!

ואני לא סתם אומר לך תודה כי אני רוצה שתהיה לי ישועה, לא לא לא – אני רוצה להגיד לך תודה! זה מה שהחלטת שיהיה בשבילי? תודה! אני נכנע לפניך! מקבל את זה באמונה, אתה הרי אוהב אותי, ואתה יודע מה טוב בשבילי, והחלטת שככה יהיה! תודה לך!

וזה מה שהתחדש לי היום, שזאת חוקת התורה, זה הולך על הכל חוץ מהתודה!

כי בכל דבר יש בו עדיין את הבחינה של ה'אני', אבל בתודה אדם מבטל את האני!

כי מה זה זכה ולא זכה? זה הגאווה והענווה. בכל דבר יש בו את הזכה, שאדם על ידי אותו דבר חי את האפסיות שלו, את השפלות שלו, אז הוא זכה. לא זכה! להפך, הוא מתמלא בגאווה!

אבל התודה זה הכנעה! כולו זכה! אין את ה'אני'! לכן כולו זכה.

אז יהי רצון שזוכה להתקרב לעבודת התודה אמן.

דבר שני שרציתי היום לדבר ממנו, ככה יצא שאתמול בלילה כמה אמהות, כל אחת דיברה איתי, אחת הבת שלה בת 32 ומתעכב לה הזיווג, וכו', סיפור אחרי סיפור. תמיד העניין הזה כואב לי מאוד, מאוד כואב לי! כל צער שיש לעם ישראל יש לי בזה כאב, אבל זה ממש, כאב נורא! אתה רואה באיזה סבל נורא, שהבחורים הנפלאים, הבחורות הנפלאות, מה שהם עוברים, ממש כאב נורא.

ועם הכאב הזה הלכתי להגיד שיעור, ומה כאב לי יותר? שכל כך הרבה יש עיכוב הזיווגים אז היית מצפה שכשאנשים יתחתנו יהיה להם שלום בית! הרי כמה קשיים עברת עד שמצאת את הזיווג שלך! וכמה קשיים עד שהתחתנת! זה לא שעכשיו חתונה זה כוס קפה, זה טרחה ויגיעות עד שמגיעים לחתונה וכו' וכו', ואח"כ מתגרשים! לא שומרים על השלום בית!

היית מצפה, שזהו! כולם יהיה להם שלום בית! למה? כי כל כך קשה למצוא את הזיווגים, אז כל אחד ישמור על השלום בית שלו.

ואז נזכרתי במה שאמר הרב פיינשטיין ע"ה. הרב פיינשטיין אמר שכל השלום בית, היסוד של כל השלום בית זה שהזוג שומעים את הבת קול.

יש בת קול, שכל זוג צריכים לשמוע אותה כל הזמן.

מה הבת קול אומרת? הבת קול אומרת ש40 יום לפני יציאת הוולד! יוצאת בת קול ואומרת 'בת פלוני לפלוני'.

ז"א שאם הזוג שומעים, כל אחד מבני הזוג שומע שזאתי הזיווג שלי! היא הזיווג שלי! והיא שומעת שהוא הזיווג שלי!

אמרתי לעצמי, זה כמו שבנאדם, יש לו איזה שהוא סוג של נכות, לא עליו, אז מה יעשה? הוא מקבל את עצמו, הוא חי עם זה, זהו! שמח בזה וזהו, חי עם זה.

היו הרבה צדיקים נוראים שהיו נכים כל ימי חייהם! וזכו להיות גדולי העולם!

זהו! הוא מקבל את זה, את החיסרון שיש לו, את הקושי שיש לו, כל אחד עם הנסיון שיש לו. אז אותו דבר שאדם מחליט שזה הזיווג שלי! פירשו שגם אם יש איזה חסרון, או איזה קושי, איזו התמודדות, אבל זה הזיווג שלי! זה התיקון שלי!

כל הזמן באים אליי גברים שאין להם שלום בית, אני אומר להם – אין! אל תברחו מהתיקון שלך! זה התיקון שלך! תתחזקו להיות עם זה בשמחה!

אז זוג שזוכים לשמוע את הבת קול, הם מאמינים, הוא מאמין שהיא הזיווג שלו, והיא מאמינה שהוא הזיווג שלה.

התחתנתם הייתה בת קול! וזה היסוד שעליו נבנה כל הבית.

וכל שכן עם השכל שאנחנו מלמדים של האמונה והתודה, אז להודות אם יש איזה קושי, איזה חסרון, איזה התמודדות.

תכנע! תכנע! תלמד להכנע! תכנעו! תשמח בחלקך! תשמרו על הבית שלכם! וכמובן מזה לקחת, כל אחד גם כן בפגישות, לא להיות בדרך. כי אחרי הכל לא יעזור לך כלום! אם תזכה, אם תזכי, ותפגשו את הזיווגים שלכם, רק אחרי החתונה תוכלו לגלות שבאמת טעיתם בגדול.

זה לא מה שחשבת, ולא מה שחשבת. הקב"ה עובד על כולם, הוא מזווג זיווגים. לכתחילה תסמוך על השם. איך הייתי אומר לה' שהייתי רווק: "רבונו של עולם, במילא אני לא יודע, גם אם אני ארצה אני לא אוכל לדעת מי הזיווג שלי. בקושי אני יודע מספר הנעליים שלי, איך אני אדע מי זו הזיווג שלי. אלא מה? אני סומך עליך הקב"ה! אני סומך עליך ובטוח בך, אני יודע שאתה משגיח..."

כי האר"י ז"ל אמר שאין מציאות שאדם לא יתחתן עם מי שהיא לא הזיווג שלו, אין כזו מציאות! התחתנת? זה הזיווג שלך!

גם לא להיות בררנים! יש לה 2 רגליים, 2 ידיים! תתחתן! מה יש לה גם אף!?! הגזמת לגמרי! יש לה גם אזניים! ישתבח שמו לעד! זכית! חשבתי שיש לה רק 2 ידיים ו2 רגליים ☺.

בקיצור להיות תמים. שיצא היצר הרע הזה מעם ישראל

ליל שישי ד' תמוז תש"פ

דיבורים מתוך שיעורו השבועי של

הרב שלום ארוש שליט"א

המברר את עמו ישראל בשלום

יתכנו טעויות בשל מרוצת הכתיבה

העליון מוקדש לזכרתו של מורנו הרב / נא לקרוא בשעות התפילה וקריאת התורה של יום

בביתנו איננו עוזרים מאד ונעשר יום שנה

אספר לכם סיפור שעכשיו עכשיו היה. אחד התלמידים שלי, שפתח איזה עסק, שילם שכירות איזה חמישים, או שישים אלף שקל לחודש, ויוצא שהוא צריך לשלם לעובדים סכומים אדירים כל חודש, בקיצור, פתאום הוא תפס שהוא עובד 12 שעות ביום ולא לוקח שקל הבייתה! ולכן כל היום היה עובד בעצבים, 'מה? מה אני עובד בשביל אחרים?! זה לוקח כסף על השכירות וזה על העבודה, וזה על זה, ואני רק עובד ועובד...', וככה היה כל היום בעצבים.

אבל הוא, ב"ה זכיתי שהתלמידים שלי עושים כל יום שעה התבודדות, וגם הוא יש לו בכל יום שעה התבודדות. ובהתבודדות היה מספר לקב"ה, את המחשבות שלו, את הצער שלו, והיה מבקש מה: "תאיר את העיניים שלי! מה לעשות? לדבר עם בעל המקום שיוריד לי מהשכירות? אולי לעשות איזו פעולה? מה העצה?"

וה' נתן בליבו: "מה אתה מתעסק עם מה ששייך למישהו אחר? אתה לא מרוויח כי ככה אני רוצה! אתה צריך להתעסק עם עצמך! מה אתה מתעסק במה שקורה עם השני, אם הוא מרוויח או לא. אתה לא מרוויח כי אני לא רוצה שתרוויח!"

הבין את זה, אמר: "רבונו של עולם אני מהרגע הזה לא מתעסק בכל המחשבות המיותרות האלו על אחרים, מצידי שיהיה להם שפע כפול ומכופל, ואני רק מקבל באמונה מה שקורה איתי. זה רצונך? זה מקבל את זה באהבה!". והתחיל ללכת עם תודות, ועשה את החוק של התודה.

אותו חודש שהוא התחזק ככה – מכר פי ארבע מהחודש הכי טוב שהיה לו השנה! וזה לא הגיוני בכלל!

כי התודה זה מכניס אותך לעולם האמונה! על ידי התודה אתה חי את האמונה! ודאי שאומרים תודה על הכסף, ועל כל דבר, כל נשימה אומרים עליה תודה, אבל גם צריכים לראות, כל אחד ואחת, להגיד תודה גם על מה שלפי השכל שלנו נקרא רע!

תתרכז! מי עשה לך מה שקורה איתך? ה'! למה? ככה ה' רוצה! וזה הכי טוב בשבילי!

אדם צריך לדעת – אתה נמצא בידיים של ה'! ולא בידיים של אף אחד! ככה ה' רוצה וזהו זה!

אני מאמין באמונה שלמה – זה רצונך! אה, באמת לפי השכל שלי זה נראה לא טוב! לא יודע! אני לא יודע – אתה עשית? זה ודאי לטובה! לא אכפת לי מה השכל שלי אומר – אני מאמין שזה לטובתי ואומר לך תודה!

ואדרבא, אני מבקש ממך הקב"ה – אני לא רוצה כלום! אני רוצה רק להאמין בך ולהגיד לך תודה בשמחה! לא שאני אגיד לך תודה סתם מהשפה ולחוץ! לא! רוצה להגיד לך תודה מכל הלב! זה מה שאני רוצה!

איזה אחד לקח את הבן שלו התינוק ל'טיפת חלב'. חזר הבייתה, אשתו מסתכלת, אומרת לו 'אבל זה לא הבן שלנו!', אמר לה 'תשתקי! תראי איזו עגלה!'

תמיד אמרתי על 'זאת חוקת התורה', תירוץ על השאלה המפורסמת 'הרי הייתה התורה צריכה לכתוב זאת חוקת הפרה', אלא מה, זה חוק של כל התורה כולה. פירושו שצריכים ללמוד את התורה כמו חוק! לא משנה אם אתה מבין או לא מבין, כמו שאתה לא מבין את העניין של פרה אדומה ואע"פ כן אתה עושה אותה, ככה תקיים את כל התורה, גם בלי להבין.

גם מצוות שכליות, עושים אותם כי ה' יתברך חוקק חוקים, ואנחנו שומרים על החוקים שלו.

באמת מה הפלא שיש בעניין של פרה אדומה? שאותם מים, שמטהרים את הטומאה הכי חמורה, טומאת מות, אותם המים מטהרים את הטהורים. איך זה יכול להיות?! אותם המים?! כי זה החוק של כל התורה כולה – התורה יש בה סם חיים וסם מוות. זכה נעשה לו סם חיים, לא זכה ה' ישמור.

אם אדם ידע שהוא טמא אז התורה מטהרת אותו, ואם הוא חושב שהוא טהור התורה מטמא אותו.

ומה ז"א 'זכה'? זכה שהוא זוכה לחיות את האפסיות שלו, את האמונה, לדעת את השם, וענוה, והכל לטובה, וסבלנות, והארת פנים לכל אחד, וארץ אפיים לכל אחד, זה נעשה לו סם חיים. 'לא זכה' נעשה לו סם מוות, שזו הגאווה והכעס, ועין רעה ולשון הרע, וכו'.

וזה ככה בכל התורה כולה, תפילה גם כן אדם יכול לזכות שהיא תקרב אותו לבורא עולם, והתפילה יכולה להכניס בו גאווה.

אוכל, אפשר לקבל על ידי האכילה הארת הרצון, געגועים לה', וכו'. ואדם יכול לפול מהרצון, לפול לשינה בגשמיות ורוחניות.

שינה, אדם יכול לישון וללמוד תורה בשמיים, וחיידושים, לישון בדבקות. ואדם יכול לישון ולהטמא בכל הטומאות.

בכל דבר יש בו טהרה וטומאה, בכל דבר.

ובאמת הדבר היחידי שבו אדם הוא תמיד 'זכה' – זה התודה! כל דבר יש בו זכה ולא זכה, אפילו תפילה, אבל הדבר היחידי שאדם תמיד זוכה בו זה התודה!

התודה אין בה לא זכה, אדם שאומר תודה הוא תמיד זכה, תמיד!

ויש את החוק, שודאי יתבטלו כל הצרות, כפשוטו! כפשוטו!

מוסר הפרשה חידושים לפרשת שבוע

גדולה תפילה יותר ממעשים טובים

בסוף פרשתנו אנו לומדים על קנאתו של פנחס, אחר חטא עם ישראל עם בנות מדין, ואחר חטאו של זמרי בן סלוא, כמו שכתוב (במדבר כה ח) "ויבא אחר איש ישראל אל הקנה וידקר את שניהם את איש ישראל ואת האשה אל קבתה ותעצר הפגכה קצל בני ישראל".

בפשוט נראה מהפסוקים שבגלל שפנחס קנא את קנאת ה' בכך שהרג את עוברי העבירה, הוא הסיר את חרון אף ה' ונעצרה המגיפה.

אבל חז"ל מלמדים אותנו שלא כך היה, שנאמר: (תהלים קו, ל) "ועמד פינהו ויסלל וימערר הפגכה", ודרשו בגמרא (ברכות כו:) "אין עמידה אלא תפילה" כלומר שרק על ידי תפילתו של פנחס המגיפה נעצרה.

כמו כן אומרים חז"ל שבשעה שפנחס הרג את זמרי רצו אנשי שבטו להרוג אותו, בא המלאך והרג בהם, וכשראה פנחס שמבקש לכולתו עמד והתפלל וסילק את המלאך (תנחומא בלק פרק כא).

מבואר שאחרי שפנחס הרג את זמרי הייתה בישראל מגיפה שהמיתה את החוטאים, ורק כשפנחס ביקש רחמים והתפלל עליהם שלא ייהרגו, נעצרה המגיפה.

כדי לעצור את המגיפה לא השתמש פנחס בזכויות של מעשהו הגדול והעצום בקנאו קנאת ה', אלא רק בכח התפילה, כמו שאמר חז"ל: (ברכות

לב:) "אמר רבי אלעזר, גדולה תפילה יותר מכל מעשים טובים, שאפילו משה רבינו לא נענה אלא על ידי תפילה".

אמנם כל מצוה לפי מה שהיא מזכה אותנו בשכר גדול, אך שכר זה שמור הוא לעולם הבא. הדרך להשיג כל דבר בעולם הזה היא רק על ידי התפילה.

לימוד נוסף ועצום יש ללמוד מתפילת פנחס בשעה זו. על מי נשא פנחס את תפילתו? ממי הוא ביקש שתוסר המגיפה? - מאנשים ששקועים כל כך בחטא, עד כדי כך שביקשו להרוג אותו על שהרג את הנשיא שחילל שם שמים בעבירה.

על אנשים שבאים להרע לו ולהרוג אותו נשא פנחס תפילה להצלתם. מפני שאדם החפץ לקיים רצון ה' ולהרבות כבודו יתברך, מבקש גם על הרשעים שיחזרו בתשובה וינצלו.

וכן כותב ה"ראשית חכמה" (שער האהבה): "כל איש אשר רצונו כרצון אלוהים, יצטרע על שלא נעשה רצון אלוהים בעולם. ואפילו על שונאו יתפלל אדם שיעבד לבוא, ויכון לבו לתפילה בברכת 'אתה חונן' ובברכת 'השיבו אבינו' ויסלח לנו אבינו' על כל ישראל, אהביו ושונאיו, וכן בכל הברכות".

לכמה צרות אנו עדים בדור הזה - שמד רוחני, משפחות הרוסות. הנגיף שמשתולל, המחלה הקשה - שפעם היה נדיר ששומעים על מישהו שחלה בה, ואילו עכשיו היא התפשטה כמו שפעת. מקרי רצח, הפשע שגדל והכפיל את עצמו, הסמים הנוראים שהם שואה ממש, נישואי תערובת, לכולם

פנינים חסידות ברסלב

אמרנו אנ"ש לענין מדת הצניעות הנצרך ביותר והוא בחובתו של כל אחד הרוצה להתעלות בעבודת ה', שענין זה נכלל בשבח בלעם ששבח את ישראל "הן עם לבדד ישכן" (במדבר כג). ששבח את ישראל שהם יודעים מסוד הגדול הזה של לבדד - והנצנע לכת, ואינם מתברברים במעשיהם הלילה, "ובגוים לא יתחשב", ואינם מקשיבים עצמם בשום שבה לאמר ולהראות חלילה "כך וכן אני עושה" (שיש"ק ו - רד)

היו אוקרים אנ"ש שפנו שולענין התורה הקדושה נאמר על העסק שבה (דברים ו) "בשכבך ובקומך" שיהנה בתורה ללא הרף, כמו כן נכון הדבר גם לענין תפילה, שכל עת פנוי ימלא בתפילות ושיירות ותשפחות הן בשכבך ובקומך שישמע שיעל המטה ויהן בקומו ובכל עת הפזיזתו. וכמאמרם ז"ל "אלוהי שיתפלל אדם כל היום קלו". (ברכות כא. ססחים נד). (ש ו - רה)

קשים החיים - הכל גלוי לכולם וכולם מבינים שנים ישראל זקוקים להרבה תפילות.

מובא בספר המידות: כשיש דין על ישראל, חס ושולם, לפעמים מתעכב הדין על ידי ראש הדור ולפעמים על ידי כל הדור. כירוש הדברים, שלפעמים הצדיק הוא הממתיק את הדין ולפעמים כל הדור ממתיק את הדין, והיום זה ברור שזה התפקיד של כל עם ישראל להתפלל על עם ישראל ולהמתיק את הדין.

הרה"ג ר' ירון אשכנזי שליט"א ר"כ חושן משפט בישיבת "חוט של חסד" מנהל רוחני ב"קו ההלכה" קו ההלכה הספרדי: 3030 *

התורה פוטרת מלשלם במקרה כזה, משום שמדובר כאן על סוג נזק שנקרא "בור" וחדל דורשים מהפסוקים שאם כלים הוזקו בנזקי בור פטור המזיק מלשלם, ובגדים נכללים בגדר כלים. שלחן ערוך (חושן משפט סימן ת"י סעיף כ"א). אמנם נחלקו הפוסקים האם המלון חייב לשלם כדי לצאת ידי חובה כלפי שמים, בספר ברכת שמואל (לגאון רבי ברוך בער, בבא קמא סימן ב') כותב שחייב מן הדין לצאת ידי חובה, ובחזון איש (סימן ב' סעיף קטן ז') מובאר שפטור, ועל כל פנים בוודאי ראוי לצאת ידי שמים.

אשה הנמצאת בשנת אבל על הוריה ועיסוקה התמידי ופרנסתה מקיום פעילות לגיל הזהב במתנסים לשמח את בנות ישראל בגיל השלישי. ושאלתה האם מותר לה להשמיע מוסיקה ולהרקיד את הנשים, או שאסור מחמת האבל על הוריה? וכנ"ל לגבי זמר הנמצא בשנת אבל או נגן בתזמורת מה יעשו?

מכיון שזו פרנסתה של אותה אשה, נחשב הדבר כמו דבר האבד שאי אפשר לעשותו על ידי אחרים ומותר לה להמשיך בעבודתה. על פי הרמ"א (יורה דעה סימן ש"פ סעיף ה') ועי' פרי מגדים (סימן תקנ"א) אשל אברהם סעיף קטן י'. והוא הדין לכל בעלי המקצוע בתחום זה. שו"ת בצל החכמה (חלק ו' סימן ס"א) וחזון עובדיה (אבלת ג' עמ' שמי"ט).

שו"ת של חסד ע"י בית הוראה-חוט של חסד

שאלות שנשאלו בקו ההלכה

האם מותר לשחק בכדור רגל בשבת?

לספרדים ההולכים אחר פסק מרן השולחן ערוך אסור לשחק בכדור בשבת. (שלחן ערוך סימן ש"ח סעיף מ"ה). והאשכנזים נהגו להקל בזה אמנם אף לשיטתם אין להתיר אלא רק כאשר משחקים במגרש מרוצף, אבל לכולי עלמא אסור לשחק על גבי קרקע שאינה מרוצפת. (שם ברמ"א, ועי' בשו"ת שבט הלוי חלק ט' סימן ע"ח).

האם מותר לתת לילדים לשחק במשחק הלגו בשבת, או שיש בזה חשש איסור בונה בשבת?

מותר להרשות לבניו הקטנים שעוד לא הגיעו לגיל מצוות לשחק בלגו, ואין בזה חשש בונה מכיון שעשויים לפירוק והרכבה כל הזמן. שו"ת אבני נזר (סי' ר"י) שו"ת מנחת יצחק (חלק ח' סימן כ"ד) אומנם וחזון עובדיה (שבט ג' עמוד ק"ט).

האם מותר לפתוח שקית חלב עם סכין בשני, ואם חתכתי האם הסכין או החלב נאסרו?

אסור בהחלט, כי נהגו לייחד כלים לבשרי ולחלבי. רמ"א בשלחן ערוך (יורה דעה סימן פ"ט סעיף ד') ובט"ז (שם סעיף קטן ז'). ואם חתכו כבר, בדיעבד אין הסכין או החלב

נוהגים שאדם אחד מגיש לזה שמקדש את הכוס, ולאחר שהגיש לו את הכוס מוזג לו שלש טיפות של מים. עי' בארחה בן איש חי (שנה שניה בראשית אות כט) ומקומו מספר מעבר יבך (שפת אמת סריק כח) על פי הזהר הקדוש (נטקא דבלק קפט). וחכמי המקובלים בשעה שמוזגים את הטיפות הנ"ל אומרים את הפסוק "מלא ידיו מברכותיו ומעושר מתנות ידך". שיבת ציון (שער ה' אות כ"ג) בשם אביו. אמנם נוהג זה נוהגים בכוס של קידוש ולא בכוס של הבדלה, שכוס של הבדלה צריכה להיות יין בלבד בלי מזיגת מים. שער הכוונות (דף ס' עמוד ב').

התארחתי בבית מלון וכשהתיישבתי על אחד המושבים בבית מלון נקרע לי הבגד ממסמור שבלט מהמושב שישבתי עליו, האם הם חייבים לשלם לי על הבגד?

מאמר ראש הישיבה -המשך-

ומתקדמים ועם כל ההתקדמות, זה נראה שהם פחותים ורחוקים מכאלה שגדלו בבית של תורה ומידות שיש להם נקודת פתיחה גבוהה מאוד. והמשנה מחדשת שאם אתה בנקודת פתיחה גבוהה, אבל אתה לא עובד על עצמך - אתה מתלמידיו של בלעם. אבל אם אתה נלחם ונאבק - לא משנה מה הן התוצאות ולא משנה כמה הספקת ולאן הגעת - אתה מתלמידיו של אברהם אבינו.

יוצא שההבדל האמתי הוא נסתר ופנימי. ההבדל הוא רק העבודה האישית: יש לך עבודה אישית או אין לך? יש לך שאיפות או אין לך? אתה משקיע זמן ומאמץ או שאתה "זורם" עם החיים? זה ההבדל המהותי בין תלמידיו של אברהם לבין תלמידיו של בלעם.

ומחדשת המשנה חידוש נוסף. זה לא רק שהגן עדן והגיהנום נקבעים לפי המאמץ והעבודה ולא לפי התוצאות בשטח, וששכר הנצח נקבע לפי מידת ההתקדמות שלך ולא לפי התכונות המולדות שלך או מציאות החיים שלתוכה נולדת. זה פשוט וברור.

החידוש הגדול הוא שההבדל הגדול בין מי שעובד את העבודה האישית שלו לבין מי שלא מתקדם - הוא כבר בעולם הזה. תלמידיו של אברהם אבינו "אוכלים בעולם הזה". כלומר חיים מלאים סיפוק ואושר. אבל תלמידיו של בלעם מתוסכלים וממורמרים מבפנים, הם חיים חיי גיהנום בעולם הזה!

ולמה? כבר הסברתי רבות שהחיים שלנו בעולם הזה הם תשקיף מלא לרמה הרוחנית שלנו. אם אתה מאושר ויש לך גן עדן בעולם הזה, זה אומר שאתה בדרך הנכונה, בדרך האמונה בדרך העבודה; ואם אתה סובל וחי חיי גיהנום, זה רק בגלל שחסרה לך אמונה, חסרה לך עבודה, זה בדיוק הכיוון של מה שמחכה לך בעולם האמת.

יוצא שהעבודה האישית משפיעה על החיים שלך כבר בעולם הזה!

ספרים לעבודה

והמסקנה לחיים שלנו היא שכדי להיות מתלמידיו של אברהם אבינו אנחנו מוכרחים להחליט החלטה חד משמעית כאן ועכשיו לעבוד ולהתקדם.

משמייים זיכר אותי לכתוב כמה וכמה ספרים שכולם הם **ספרים של עבודה**. לא ספרים של תיאוריות ורעיונות יפים. ובפרט הספר "אור חדש" שכל כולו עוסק בעבודה האישית.

זכיתי ללוות תלמידים רבים וראיתי את ההבדלים הבולטים בין **תלמידים שעובדים** לבין תלמידים שרק שומעים את השיעורים ונהנים. את הספרים שכתבתי כתבתי מתוך רצון אחד ויחיד שעוד ועוד יהודים יעבדו ויתקדמו ימלאו את תפקידם ותכליתם ויזכו לחיים טובים כבר בעולם הזה.

גם המאמר הזה הוא לא רק שאלות ותשובות ורעיונות יפים, אלא הוא פנייה מעומק לבי ללב של כל הקוראים שאני מציע לכולנו לשים במרכז החיים את העבודה האישית ולהתחיל לטעום את טעם החיים. בהצלחה.

ברכת שבת שלום ומבורך

סיפור לשולחן שבת

אותיות פורחות באוויר

לפני פטירתו של רבנו חיים בן עטר, בעל 'אור החיים' הקדוש, (ט"ו בתמוז יום פטירתו), קרא לאשתו הרבנית שעמדה נרעדת וחוששת מה יעלה בגורלה לאחר פטירתו, כמה תחיה ומי יכלכל אותה?

רבי חיים בן עטר כמו קרא את מחשבותיה ואמר לה בצורה ברורה: "לאחר פטירתי יגיע הנה יהודי עשיר גדול מטורקיה."

הוא יבקש ממך לקנות את התפילין שלי, ואני מרשה לך למכור לו אותם בסכום מסוים (סכום גדול שהיה בו די והותר להמשיך חייה של הרבנית ברוחו).

הוא יסכים מיד למחיר שתשיטי עליו, תיאר ה'אור החיים' לזוגות את העתיד להתרחש כאילו כבר קרה.

"אולם תנאי אחד תצטרך להתנות עימו ושיקבלו עליו עוד טרם ירכוש את התפילין."

והוא: שיקבל על עצמו שלעולם לא ישוחח בדברי חולין בעוד התפילין עליו. אך ורק יעסוק בתפילות ובתורה ודברים שבקדושה."

הרבנית הנהנה בראשה כשאבן נגולה מעל לבה.

ידוע ידעה היטב שבעלה אינו מוציא דבר מפיו טרם בטוח הוא שיקרה. יתרה מזו, גם כאשר אין הדבר מובטח, והצדיק מבקש מאת הבורא - בדרך כלל עלה חפצו בידי. הצטערה היא רבות על כך שבעלה הצדיק נוטש את העולם הזה ואותה לאנחות, אך הבינה שזמנו הגיע ואין מי בעולם שיוכל למנוע זאת.

מיד בתום ימי השבעה נשמעו דפיקות בדלת. האורח שעליו דיבר רבי חיים בן עטר הגיע בבגדי מסע. הוא יצא לארץ הקודש כבר לפני תקופה ברצותו לפגוש את רבי חיים בן עטר, וכעת כשהגיע ארצה שמע שאיחר את המועד. לכל הפחות מבקש הוא לזכות לרכוש את תפילין של אותו ענק רוח.

אם לא זכה להכיר בחייו - לכל הפחות ישאב

מקדושתו שנותרה פה בעולם הזה בחפצי המצווה. הרבנית נקבה בסכום שהורה לה בעלה. העשיר הסכים מיידית, והיא גילתה את אוזנו שטרם פטירתו של ה'אור החיים' הקדוש כבר אמר לה שהוא עתיד לבוא ובאיזה סכום למכור. חוץ מזה, הוסיפה וביארה לו באזהרה חמורה את שהורה לה רבי חיים לומר בשמו: אל לו לעשיר לדבר שום דיבורי חול עם התפילין.

העשיר הררה מעט, סבר וקיבל. רצונו לזכות בתפילין היקרות היה עז. בו במקום החליט: בעת שאתעטר בתפילין אלו אהיה בחדר מופרש מן הבריות, חדר הסמוך לבית הכנסת כדי שאתכלל בציבור, אבל לא אבוא לידי ניסיון של שיחה בטלה.

כאשר הניח העשיר לראשונה את התפילין היקרות, חש בבת אחת רגשי קדושה עזים, השתוקקות וכיסופים לקרבת הבורא יתברך רוח טהרה שנוה עליו ממרום.

הבין היטב שזוהי קדושתו העליונה של רבי חיים בן עטר. קדושה זו, המשיכה ללוותו גם לאחר שהסיר את התפילין והמשיך לעסקיו.

העשיר החל לעלות מעלה מעלה בתורה ויראת ד', לצד עושרו שהלך וגדל.

באחד הימים נכנס משרתו של העשיר בדבר בהול ודחוף שאינו סובל דיחוי, העשיר ניסה לענות על שאלותיו בניע ראש, אך המשרת לא הבין. בלהט המסחר שכח העשיר את התפילין שעליו ופלט מילה של חולין כשהן על ראשו.

בין רגע הרגיש העשיר שהקדושה העילאית שאפפה אותו תדיר - פרחה לה.

מסר את התפילין לבדיקה, ומה נדהמו הסופר והעשיר לראות קלף חלק ללא אותיות כלל... פשוט פרוו להן האותיות הקדושות מן הקלף והותירוהו חסר משמעות.

עמוד 6

סיפורו של מפיץ

סיפור שאסור לך לפספס

הסדרה לשלום הבית
מאת הרב שלום ארוש
052-2240696

שלום הבית שלי הרב שלום ארוש שליט"א

עצה טובה

בכל פעם שבאים אלי אנשים עם בעיות של חובות, אוברדפלט וכד', אני אומר להם: צעד ראשון להיפטר מהחובות הוא להשמיד את פנקסי הצ'קים, כרטיסי האשראי!

כשאשה שואלת: כיצד אוכל לעשות זאת? אין אנהל את הבית בלי צ'קים! בלי כרטיס אשראי? אין! אעשה קניה מרוכזת בסופרמרקט, ואין אשלם את תשלומי חשבונותי, טלפון, חשמל וכו' - הגדולים... אזי דרכי להסביר לה, שיש דרך שאלמד אותה לבקש מהבורא עזרה בפרנסה, אבל קודם כל שתשמיד את כל המזיקים הללו - אין צ'קים! אין כרטיסי אשראי!

אלה שעשו כן, ראו שאדברבה, יותר קל לחיות בלעדיותם, והם זכו להפטר מהאוברדפלט ולייצב את מחזור הכספים שלהם. כי מרחב הרגל נדמה לאדם שאי אפשר לו להנחיל את חייו בלי אמצעי התשלום השקריים הללו, אבל כאשר הוא משתכנע לנסות לתפקד בלעדיותם, מתברר לו - למרבה הפתעתו - שהמינוס הולך וקטן, ולאט לאט יוצאים ונחלצים מכל החובות, ולא עוד אלא שנחסכות הרבה הוצאות שאינן מוכרחות כל כך, שכל עוד השתמשו בצ'קים היה מתפתה להוציאן, ואילו עתה, שאין לו האפשרות הזאת,

לאדם זמן לעסוק במלאכתו מחמת עיסוקיו בגלגול החובות. כללו של דבר, להיות בעל חוב, זה דבר שהורס כל חלקה טובה, וקשה מאד לצאת מזה.

הדרך היחידה להינצל מכל זה ולא להיכנס לסחרחורת החובות היא לזרוק את כל הצ'קים והכרטיסים, ורק להתחנך לה' שישלים לו את חסרונותיו, והוא יראה עין בעין, איך הבורא משלים לו את כל החיסרון בכלל כפלים. אך היצר הרע שחפץ להחטיא את האדם, מסית את האדם להשתמש בצ'קים, כרטיסי אשראי וכד', כשיש לה דוחק בפרנסה, ובכך הוא מונע ממנו מלהאמין בה' יתברך שהוא היחיד שיכול לתת לו פרנסה.

ועוד, יש לו מינוס גדול הנושא ריבית גדולה, ויש לה הוצאה נוספת על הוצאותיו, והיא תשלום הרבית. יוצא, שלא רק שלא פתר את הבעיה והכנסתו לא גדלה, אלא הוא הגדיל את ההוצאות על-ידי הריבית שהוא צריך לשלם.

אבל, על-ידי התפילה סוף סוף זכה לישועה, כמוכא בליקוטי מוהר"ן (תורה ט), שכפי שהאדם מפרנס לאביו שבשמים בתפילתו - כן מנתין לו פרנסתו, וגם יקבל שכר על אמונתו ועל בטחונו בה' ועל תפילתו. ובשבוע הבא נכתוב מה קורה בבית שבו אחד מבני הזוג פזרן השני קמצן וכדומה. דבר שהוא כר נרחב לבעיות בשלום בית, בעיקר בעיתות מצוקה ודוחק כלכלי.

הוא מוותר עליה, והוא אפילו מצליח לחסוך כל חודש סכום כסף - דבר שייתן לו פתרונות בעתיד. כי התיקון לחיים רגועים ושלווים בלי חובות והלוואות, מתחיל מלהתנהג בדרך הנכונה בענייני הפרנסה על-פי השכל של האמונה, והעיקר להיות שמח בחלקו ולחיות עם מה שה' נתן לו. בעזרת ההדרכה והכוונה לדרך זו של התנהגות נכונה, נחלצו אנשים רבים מחובות רבים ועצומים.

כאשר לאדם אין צ'קים, כרטיסים וכד', נשארת לו עצה אחת - לצעוק לה' יתברך, וככל שהצער יגדל, הצעקה לה' יתברך תהיה יותר מעוקה הלב, כמו שכתוב (תהלים קמ"ה): "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת" וכאשר האדם עומד מול בורא עולם, איש או אשה, ומספר לו את צער: רבנו של עולם, אני מודה לך על שעזרתני עד כה, אבל איני מצליח להסתדר עם הפרנסה שאתה נותן לי, בבקשה תוסיף לי עוד פרנסה... אזי הבורא עוזר לו! אבל כל זה בתנאי שעוד לא נכנס לחובות, כי אחרי שכבר נעשה בעל חוב, יש לו עבודה הרבה יותר קשה, כי הלחץ של החובות והמדרף להדיק את החובות, אינו מניח מקום לישוב הדעת ולהנהיגה נכונה במסמך. כשיש חובות, החיים נעשים קשים, החובות מביאים לקלקול שלום הבית. גם הפרנסה המסוימת שהיתה יכולה להיות, נפגמת, כי אין

רבי צבי הירש ז"ע מזידיטשוב -
העטרת צבי
"א תמוז"

דברי הצדיק נכונים. "ועל גמילות חסדים" רבות היה פועל בעניני צדקה וחסד. גם שהיו מביאים לידי צדקות ופדיונות היה מחלקם ולא היה מלין בביתו פרוטה אחת. השיא כ 40 יתומים ונתן להם כל מחסורם, נידב רבות לאבירים ונזיקים, והוא לשעצמו חי בעוני וצמצום גדול.

עוד בחי' חיותם של רבותיו הוכתר הוא לרב ומונהיג קהילה, ותלמידים רבים באו לחסות תחת כנפיו, אצלו מצאו מזון לכל צרה ותיקון לנשמה. בשנת תק"צ פוצה מגפה נוראה באזור גליציה והונגריה אשר הפילה חללים רבים, מהם גם מאחינו בית ישראל נספו במגפה הנוראה, וכששמע זאת הצדיק ר' צבי הירש הצטער צער רב ובעצם יום השבת עלה לארון הקודש נשא שני ידיו לבורא עולם וקרא בקול: "ריבוננו של עולם, איני יכול לראות בצערם של ישראל, הריני כפרתם והריני מוסר נפשי למיתה לכפר בעדם ולהפסיק המגיפה". תפילתו הזכה והנכה התקבלה עד מהרה ועוד באותה השבת תקפה אותה המחלה הקשה של המגיפה, במשך 4 ימים חלה אנושות עד שבלי רביע, יום בו ניטלו המאורות, ניטל המאור הגדול באור ל"א תמוז מסר את נשמתו הזכה לבורא לזכרת ישראל, והוא כבן 68 שנים בלבד. רבים מעמ' נהגו ונוהגים לפקוד את קברו בפרט ביום הילולתו. והעיד ר' מאיר מפרישלאן כי ביום ההילולא לא היה יורד גשם בכל העיר זידיטשוב וסביבותיה עמ' שיוכל לפקוד את קברו. ועוד העיד ר' יחזקאל משינאוה כי הקדושה שמרגשים על קברו היא כמו הקדושה אשר בציון הרשב"י הקדוש במירון, ביום ל"ג בעומר והיא אומר למי שלא יכול לפקוד את קברו של הרשב"י ביום ל"ג בעומר, שיבוא על קברו של ר' צבי הירש מזידיטשוב. זכות מעשי הקדושים, מסירות נפש ותורת הקדושה תהא למנן וצויה עלינו ועל כל ישראל אמן.

לאורם נלך הילולא דצדיקא

רבי צבי הירש נולד לאביו הרה"ק רבי יצחק אייזיק ז"ע בכפר סאמבור ולאמו הצדקנית מרת הינדא ע"ה, אביו ר' יצחק אייזיק דר בתחילה בעיר סאפרין והחזיק בחכירה את בית המדינה, היה בר אוריין אבל לא רצה בשו"א להנות מכתרה של תורה ובהר ליהות מוזה בכפר ולהתפרנס מעמל כפיו, בן אחיו רבי של מהר"א מזידיטשוב התבטא עליו: "הרין ליה שביילן דרקיע כשבילי דנהר- דעה" ר' יצחק אייזיק מקמארנא זיע"א כתב עליו בספר: מורי דודי הק' נשמתו היתה נשמת ר' חיים ויטאל מושרש הקרב אל נשמת ר"ע מלבד מה שאח"כ עלה ע"י מעשיו לעוד כמה מדרגות" ובספר יפרח בימיו צדיק מובא עליו שהיה נשמת רשב"י זיע"א, ובספר עשר קדושות מובא שאמר רבי צבי הירש לאחיו שבאחד הגלגולים זכה הוא להגיע לדרגת נשמת רבי ישמעאל כהן גדול. רבו המובהק היה החוזה מלובלין, אולם נהג להסתובב אצל עוד צדיקים כדוגמת רבי משה ליב מסאטוב זיע"א שממנו למד פרק גדול בהל' אהבת ישראל וכן אצל ר' ישראל המגיד מקוזניץ זיע"א, אולם אצל רבו החוזה קיבל ביטול שלם.

את המשנה "על שלושה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים" אמרו עליו על הצדיק מזידיטשוב. "על התורה" - מסירות נפשו ללימוד התורה הקדושה היתה לאין ערוך, היה שובר את הקרח טובל ולומד לאור הנר את העץ חיים" במסירות. וגם כשלמד בביתו בעוני ומחסור ובקור העז, היה מרביץ תורה ברבים. "על העבודה" - איזוהי עבודה שבלב זו תפילה, היה מאריך בתפילתו ובפרט בשמו"ע במשך שעות, ופעם בחג השבועות פנה אליו אחד בטענה שזה טורח ציבור נעה לעומתו ואמר, ארבע מאות איש נמצאים כאן ועלי לחקן אותם, ושלא נדבר על כך ששני בניך שהיו בריאים חלו ופעלתי בתפילתי ברפואתו של האחד שהיה מצבו חמור, ועל השני לא הספקתי לפעול, מיד במוצאי יו"ט נסע לביתו ומצא

קו האמונה
02-6444250

”עבודת התודה”
זה לא
המלצה
זה
דרך חיים
(שעריו בתודה)
שעריו בתודה
052-2240696

סיפורו של מפיץ מאת עורך העלון

שלום קוראים יקרים

כמו תמיד אני דואג לכם לסיפורים שעוברים לי באוזן, הפעם זה נשאר עמוק בפנים.

זוכרים את המאמר על שקית החלב?

טוב, עברו מים בנהר מאז, ואין סיכוי שתזכרו, בשביל זה אני כאן, או יותר נכון - בשביל זה ע.ת. כאן.

הצלחתי לסבך אתכם, רגע, אני יסביר הכל...

אז נתחיל מהמאמר המדובר -

לפני מספר חודשים

כתבתי מאמר על העלון החשוב - **"חוט של חסד"**, במאמר הסברתי כמה פשוט וקל לזכות את הרבים על ידי העלון ששוקל פחות משקית חלב... אבל מה זה משנה בכלל - הכי חשוב פה הוא ע.ת. - בחור שהחליט לאחר המאמר שאכן משתלם לו להפיץ את העלונים. השבוע הוא הגיע אלי - לספר לי, לא על העלונים אלא על עצמו.

הלה מספר לי: "אני רווק בן 28 כבר, בעל תשובה מזה שמונה שנים, אבל איך אומרים -

מספר לי כמה הוא מעריך את המסירות של לקשיש, עוד לא הבנתי מה הוא רוצה, אני רק מקשיב ועונה מידי פעם "אהה" או כל מיני כאלה... ואז הוא שואל את שאלת השאלות (איך לא? זה חייב לבוא מתי שהוא) "אתה נשוי?"

"עוד לא" עניתי (הייתה לי הרגשה חזקה - זה קרוב) אני לא יספר איך נגמרה השיחה, כי היא הייתה ארוכה, אבל מאוד.

איך אומרים הסוף הכי חשוב -

אני מתחתן עוד כחודש, עם הבת שלו - הנכדה של חיים כהן.

וזה לא הסוף אלא רק ההתחלה של החיים החדשים שאני ברוך השם עומד לבנות, לא שוכח את בורא העולם -

ואז הוא נתן לי עוד הדגש חשוב -

"אני למרות ההכנות לחתונה, באש ובמים, עם קורונה או בלי - אני מפיץ!!!"

האמת היא שלא ידעתי שזיכוי הרבים מועיל לדיווג, אבל מי שעושה למען השם - בפועל, במעשה, השם איתו בזה אין לי ספק.

בזוהר נאמר: "כל המזכה לאחרים - אותה הזכות עומדת לו ואינה סרה ממנו"

הדיווג מתעכב. (תופעה מוכרת) עשיתי את כל הסגולות שיש בעולם (כולל הסגולות ההזדויות ביותר) ולא פספסתי אפילו אחת" ובאמת שהרשימה שלו הייתה ארוכה... (ואני ממש לא רוצה לעייף אתכם במוכר ובידוע) אחרי שסיים לפרט לי את קורות חייו, אומר לי בלי קשר (או עם הרבה קשר) - "אתה זוכר את אותו שבוע שהצטרפתי למפיצי העלון? זה היה הפעם שאמרתי - אני רוצה לקבל מהשם כל כך הרבה, מה אני נותן לו???? בלי תמורה, משהו בשבילו. מיד

קפץ לי הרעיון **הפצה!** לאחר המאמר שקראתי -בהכוונת שמייים ללא ספק.

התחלתי להפיץ, זה היה פשוט וקל - מקבל את הערמה - והופ לבית כנסת, חוץ מעלון אחד, אותו הייתי מביא לשכן הקשיש חיים כהן (בדוי) שגר מתחתי ועוד שוקולד שקינתי לו במכולת.

אחרי המון זמן שאני מתמיד בזה אני מקבל טלפון - שלום ע? אני עונה "כן", מרחוב...? אני עונה "כן", איך אפשר לעזור? אני בן של חיים כהן, (תאמת שכאן חששתי לחייו) ואז הוא

עלון "חוט של חסד" - מכניס אור לכל בית יהודי

היה שותף ותאיר עוד בתי ישראל

להצטרפות
למשפחת
מפיצי העלון:
02-5308000

פאזולות
מהורריק

40 יום
תפילה בכותל

עלוני השבת שלנו
עד לביתך עם עליית

ילדון חידודון

בין הפותרים יוגרלו מתנות

קרב משפחה של בלק וקרב משפחה של משה רבינו, בשמות דומים ?

תשובה לפרשת קרח: בתחילת הפרשה קרח בן "צחר" - שם של אדם, בסוף הפרשה (ח, יב) דגן תירוש "צחר" - שם של שמן זית.

הזכרה: שמעון לנדא, אשדוד.

פתרונות לשלוח למייל | פקס:

al5308000@gmail.com | 02-5812252

יש לך סיפור תודה?
המערכת תשמח לפרסם אותו
al5308000@gmail.com

סיפורי תודה

אמרת תודה ונושעת?

ללמוד את התודה

נרקה ושמחה כל החדשים האלה עד ללדה, והיו לה נסים! הילדה היתה רגילה ועברה בשלום, ואפילו אחרי הילדה, שיש בדרך כלל קאבים - לא היו לה שום קאבים!

לכן, כל אחד יבין, שהוא צריך ללמוד היטב את הדעת הזו הנפלאה שה' הוריד לעולם, ללמוד את הספרים, לשמוע את הדיסקים, שוב ושוב, ללכת עם הפונקציות. לא מספיק ללמוד פעם אחת, אלא צריכים לחזור שוב ושוב, ולשנן ולהכניס ללב את כל מה שלוקדים, ולהתפלל לקיים, וזו האהבה והאהבה נסים יהיו לו.

וכן מופיע בשם רבנו (שה) שרפי קודש, חלק ב, סימן א-ב) "קשפותחיל האדם להתבודד לפני ה' יתברך, וחסד לבקש מקומו על מלי חסונותיו וצרכיו, ראוי שיקדים לך הודאה על כל החסדים שנקל עמו.

כי קשפותחיל כיד בבקשת צרכיו, אומר לו ה' יתברך, ככחול: 'וכי אין לך על מה להודות לי?'

נגש אלי אברך וספר לי שאשתו היתה בהריון, וחדשים לפני התאריך הקשער ללדה, היא הלכה לבדיקות, והרופאים אמרו לה, ששכי הנראה היא תצטרך ללדת בניתוח, כי הפוצב קסרף.

ועוד הוסיפו והסחידו אותה בכל מיני תאורים, שכן וכן עלול לקרות וכו', עד שהיא נכנסה לרפואה, להרדמה, לא אוקלת, לא שותה, לא ישנה, רק בוכה ובוכה. אבל מהשמים רחמו עליה ונתנו לה את הדיסק 'מפסיק להתבונן', והיא שמעה שצריכים לומר תודה על הכל, גם על הרע, והתחילה לומר תודה לה.

וכך אמרה לבוא עולם: 'ה', מפה אני מפתח? שיהיה נתיב? הרי כל מה שאמרה עושה זה לסובה, ואם כן, כל מה שיהיה זה לסובה, גם אם יהיה נתיב. אני מודה לך - תודה רבה לך! אני לא יודעת כלום, מה שתעשה אתי זה טוב. תודה לך על כל מה שתעשה אתי.

כך היא רק הודתה והודתה. כל מהשבה שנקנסה להפחיד אותה, היא אמרה: 'תודה על הפחשבה הרעה, אני מאמינה שאין שום רע, ואם ה' רוצה שזה יהיה, זה טוב. תודה, תודה, תודה.

וכך - הקשור וספר לי בעלה - היא רק הודתה.

בין הפותרים יוגרלו מתנה

פתרונות יש לשלוח למייל: al5308000@gmail.com

או לפקס: 02-5812252

יש לציין שם מלא, כתובת מלאה וטלפון (פתרונות יורסמו לאחר לשבועיים)

מדור ילדים

שעשועון מגוון

הסיפור התודה שלי: נחמן, בני ברק

והתחלתי לכתוב תודות בפנקס, והודתי לה' גם אם אני יזכה באופניים וגם אם לא, אני חייב לספר שזה היה כיף מאוד והרגשתי באמת טוב, גם אם אני לא יזכה, זה כבר לא היה משנה לי. והמשכתי וכתבתי לה' יתברך עוד ועוד תודות...

כך הגיע היום של ההגרלה הגדולה, אני התרגשתי מאוד וכך כל הילדים בתלמוד תורה, היו נרגשים ומתוחים, ואני ידעתי שאם השם ירצה - אני יזכה ואם לא - זה לטובה.

המלמד הכניס את ידו לקופסת ההגרלה והקריא את שם הזוכה - "נחמן זכה בהגרלה בפרס הראשון"

לא היה גבול לשמחה שלי, וידעתי - הכל בזכות התודה!

ואז נזכרתי בספר - "מתנה ושמה תודה" ושם בדיוק היה סיפור על ילד שרצה לזכות בהגרלה וידע שהסיכויים שלו קלושים, ונזכרתי גם שהוא כתב תודות בפנקס מיוחד. ובסוף הוא זכה.

אז זהו, החלטתי לעשות גם פנקס תודות אבל הבנתי שאני צריך לומר תודה גם אם לא זכיתי, כי זה מה שה' רוצה וזה הכי טוב בשבילי, גם אם לא נראה לי.

שלום, שמי נחמן, אני גר בבני ברק, ולומד בתלמוד תורה בכיתה ה'. רציתי לספר לכם את הסיפור שלי כדי לחזק אותכם ואותי גם כן באמירת תודה לה' בכל רגע ובכל מצב.

לפני מספר שבועות התקיים בתלמוד תורה שלנו הגרלה, הפרס הראשון בהגרלה היה אופני הילוכים יקרות מאוד, הפרסים האחרים היו יפים גם כן,

אך אותי משך כמובן - האופנים, מאוד רציתי אותם וקיימתי שאני אזכה אך ידעתי שיש לי בקושי סיכויים - הרי יש המון ילדים

זוכה פרשת קרח:
יוסף חיים אברהם, תל ציון.

רוצה לזכות בפרס? שלח לנו סיפור תודה
בעל תוכן ייחודי ותזכה בפרס ללא הגרלה

בדיחות הדעת

אתמול עליתי לאוטובוס עם מסכה לנסיעה בנעירינות אני נכנס לאוטובוס אוטובוס מסופץ בלי מסכות ואין שמירת מרחק. פתאום אני רואה בפינת האוטובוס איזה מבוגר בפניה עם מסכה. מתוך תחושת הזדהות התיישבתי לידו. כעבור שעה אני מסיים את הנסיעה ומתחיל לצאת. פתאום המבוגר הזה קורא לי ידידי: "אני רואה שיש לך מסכה. גם אתה קיבלת חיובי?"

הדלקת נרות

ר"ת	כניסה	יציאה	ירושלים
21:05	20:30	19:13	
21:03	20:33	19:30	תל אביב
21:06	20:34	19:25	חיפה
21:03	20:30	19:29	באר שבע

כלל חשוב הוא: "להתחיל את השיחה במתן חיזוקים", גם אם נושא השיחה יהיו בסוף לא לגמרי נעימים. אנהנו רוצים לשוחח עם הילד על כך שהוא "בורח מהתפילה". לשיחה קשה כזו יש משמעותיות רבות שעלולות להוות נזק. ולכן חייב להנחית את השיחה הקשה על קרקע פוריה.

קרקע פוריה היא חיזוקים. יש להקפיד שהחיזוקים יהיו "אמיתיים" - כלומר ייתנו בנושאים שבהם הילד באמת מצליח ולנסות כמה שיותר לחזר אותם לרוחניות או להצלחות בתפילה עצמה. ניתן לשוחח גם על הצלחות בתחומים אחרים כמו וותרנות או זריזות או כל מידה טובה אחרת. יש לזכור: הנטייה שלנו, היא בדרך כלל להדגיש כישלונות ולהתעלם מהישגים ועל כך עלינו לעבוד באופן אישי. נתאמץ לפחות להיות חיוביים ולראות רק את המעלות, לפחות רק בשביל התחלת השיחה. לאחר השיחה נתנה כרגיל בתוכנית הקירבה לבית הכנסת ולתפילה. ניצור חיבור, ונמנע מביקורת, השפלה, וכל הרחקה.

גערה מבוקרת

אם עדיין קשה לנו "לא להעיר" לילד כאשר הוא אינו מתפלל או כאשר הוא מסרב להגיע איתנו לבית הכנסת, נבצע "גערה מבוקרת". דהיינו: מותר לנו "קצת" לנעוץ על אי שיתוף פעולה בנושא התפילה, אך אנו נתייחס רק למעשה ובשום פנים ואופן לא לילד. נפריד בין התייחסותנו למעשה ובין התייחסותנו לילד. או במילים אחרות "קשה לבעיה ורך לילד". נמשיך עוד קצת להיות תקיפים בדרישותינו לביצוע אך הרבה יותר נעימים בהתייחסותנו לילד. לא נכעס ונגיב בניסיון "לגנוז" את הילד כדי להבהיר לו "מי פה הסמכות". לעולם לא נפגע או נעליב את הילד או נגיד לו: "אני לא התנהגתי כמון כשהיית בגילך אני לא הייתי קם לרגע כל התפילה" או "ידעתי שאי אפשר לצפות סמן לכלום". וכו' תגובת הורים המוללת לעיתים חוסר סבלנות, עלבונות, השפלות ולעיתים אף תוקפנות פיזית, מוגעת באופן שהילד חש להוריו, ומעוררות התנגדות וכעס ולעיתים אף רצון לנקום ולעשות דווקא. ולכן-נעבוד ביישוב הדעת, מחשבה, עדינות והמון אהבה.

המשך בע"ה בשבוע הבא.

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
בימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירא

שערי תפילה פרק ו'

בבואנו לחנך את הילד לתפילה, עלינו לדעת כי: תפילה, איננה ידע ואיננה מעשה בלבד.

תפילה, היא "עבודה שבלב" ולכן זהו מקום שלעולם אי אפשר לכפות או לאלץ להיות בו, תפילה אמיתית, כזו שנובעת מרצון פנימי ואמונה פנימית, יכול רק האדם ליצור בעצמו ולעצמו. אז לפי כל הנ"ל, איך נוכל לחנך לתפילה? בדרך משל אומרים ש"אפשר להביא את הכבשה לשוקת- אבל אי אפשר להכריח אותה לשותות"

כלומר, תפקידנו כמחנכים והורים היא: ליצור סביבת תפילה, סביבה שמחשיבה ומעריכה את מצוות התפילה ואת החיבור הפנימי והקשר הרוחני שהיא נותנת לנו, עלינו ליצור "הכנה" וכלים לתפילה ולהביא את הילד למצב שבו הוא יהיה מחובר לכל הנושא של תפילה מבחינה פרקטית ואת החיבור הרוחני הוא יבנה בע"ה בעצמו.

ושוב אנו מגיעים למסקנה הברורה: שעד שלא נרחיק כל שימוש באילוף, הפעלת כוח, ענישה וסביבה לא עדינה ותומכת לא נוכל לעולם לחנך את הילד לתפילה.

טיפול ראשוני, להסיר את המונע

ולכן לאחר הבנת המשמעות של "חינוך לתפילה" ולאחר שהגענו להכרה פנימית שאנחנו יכולים לאהוב את הילד ללא תנאים, שהוא הבסיס לחינוך, עלינו לחשוב מה הם "מפסידי התפילה" דהיינו מה יגרם לילד ח"ו להפסיד את האפקט החינוכי הנוגע לתפילה. הזכרנו כבר את הנושא של "תפילה בכפיה" ואמרנו שחינוך יהודי הוא רק "בדרכי נועם" שהרי תורתנו הקדושה היא "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום".

מכפייה לרצון

לכן, במידה ועד היום כפינו על הילד להגיע לתפילה, עלינו לבצע שינוי בהדרגה ולהפוך לאט לאט את הכפייה לרצון. עלינו לחשב מה עדיף: תפילה בלחץ ובכפייה עכשיו, או שאולי עכשיו הילד לא כ"כ יתפלל אך לאורך זמן נראה שהוא כן מתחבר לתפילה, זה אולי נשמע קצת מכחיז, אך זה הרבה יותר מועיל ובטוח. מי שחושש, יצמד לאיש חינוך בנושא ויעבוד איתו כתף אל כתף. העבודה היא: שבשלב הראשון עלינו להמשיך ולהביא את הילד לבית הכנסת אך להפסיק בהדרגה משמעותית את כל הכפייה, הלחץ וההערות שהיו מלוות את התפילה. אם הילד מרגיש שישנו איזה רפיון מצידנו ולכן הוא מנסה את "מזלו" ומנסה להתחמק מלהגיע לתפילה, לא נורא זה שלב "התרת הרצועות" וטבעי שתהיה ירידה שכזו, זה הזמן לחזק את הילד ולהתחיל לעשות איתו מבצע תפילה באהבה. לפני קביעת המבצע עלינו לשוחח.

מתחילים בשיחה

זה הזמן לשאול מה שרצית

שידור חי עם הרב שלום ארוש

יום שלישי בשעה 20:30, הרשמה מראש חובה!

תוכל לשלוח במסרון: 052-6672221 • או במייל: me5812210@gmail.com
רשום שם וטלפון ותשובתך תענה בשידור • ניתן להאזין בקו האמונה: 02-6444250

פרשת בלק

בס"ד בר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א
י"ב תמוז תש"פ | גיליון 678

מאמר

ראש הישיבה

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226
טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

ומידות רעות והוא מתלמידיו של אברהם אבינו, ויש אחד שדווקא נראה אדם מתוקן והגון כי יש לו טבע חיובי, ובכל זאת הוא מתלמידיו של בלעם הרשע. איך זה ייתכן?

מרכז ותכלית החיים

היסוד של החיים ושל התפקיד שלנו בעולם הזה הוא **שלא באנו לעולם הזה בשביל התוצאות, אלא בשביל הדרך ובשביל המאמץ ובשביל העמל בשביל השאיפות והרצונות וההתירה להתקדמות תמידית.** המושג הפוך מ"עובד השם" זה לא הרשע, אלא זה אחד שלא עובד כלומר **שאינו שואף להתקדם.**

הקדוש ברוך הוא **לא נותן** שכר ועונש על תכונות מולדות. השכר הוא על המאמץ, על העבודה. ההבדל בין אברהם אבינו לבלעם הוא הבדל קיצוני, אבל בשורש הדברים **ההבדל האמיתי הוא העבודה.**

לא ייתכן שאברהם אבינו זכה לכל מה שזכה רק בגלל שהוא נולד צדיק, ואילו בלעם נפל לאן שנפל רק בגלל שהוא גדל בסביבה רעה והתחנך בצורה מקולקלת. אם זה היה כך מה הטענה כלפי בלעם, ומה המעלה הגדולה של אברהם אבינו?

זה ברור ופשוט שלאברהם אבינו היו קשיים ומידות רעות, ואנחנו יודעים טוב מאוד איזה "חינוך" הוא ספג בבית אביו ובכל סביבתו. וזה ברור ופשוט שלבלעם הרשע היו כשרונות גדולים מאוד והוא היה מוערך, נביא ו"פועל ישועות".

מה שגורם להבדלים הקיצוניים ביניהם היה אך ורק העבודה האישית שלהם!

אברהם **עבד והתייגע ונלחם** כל החיים, ובלעם חיפש רק **נוחות ורווחה כסף וכבוד ולברוח מכל מאמץ.** אברהם אבינו עבד קשה בסיקול האדמה ובעיבוד והצמיח כרם לתפארת - כרם בית ישראל ואילו בלעם בחר ב"נופש", והפך למלפצת, "כולו קימשונים כוסו פניו חרולים".

ההבדלים דקים אבל חדים

וגם בין התלמידים שלהם לפעמים קשה מאוד לראות את ההבדלים, כי ההבדלים לא מתבטאים בתוצאות שבשטח. יש כאלה שמגיעים מרקע קשה ומנוקדות פתיחה גרועה ובכל זאת הם נאבקים

המשך בעמוד 3

מצא את ההבדלים

מה ההבדל בין אבטיח לבין פפר?

אם היו שואלים אתכם מה ההבדלים בין מטוס קרב לבין נמלה - כיצד הייתם מגיבים? מן הסתם הייתם עונים: "מה ההבדל? וכן ויתר לשאול מה הקשר?" ואכן זה לא כל כך הגיוני לחפש הבדלים בין שני מושגים שההבדל ביניהם כל כך גלוי לעין עד שנראה בעליל שאין ביניהם שום קשר.

לכן השאלה של חכמינו בפרקי אבות מאוד תמוהה: המשנה מציגה הבדל קיצוני בין תלמידיו של אברהם אבינו לבין תלמידיו של בלעם הרשע, ממש הפוכים זה מזה במאה ושמונים מעלות, ולאחר מכן שואלת המשנה: "מה (ההבדל) בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע?"

אז קודם כול יש להבין מה השאלה בכלל, מה השאלה "מה ההבדל בין אברכי כולל עדינים וצדיקים לבין כנופיים עבריינים" - הרי ההבדלים זועקים לשמיים! ובנוסף, **לפני** שהמשנה מציגה את השאלה היא כבר מסבירה בעצמה: "עין טובה, ורוח נמוכה, ונפש שפלה, מתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה, ורוח גבוהה, ונפש

רחבה, מתלמידיו של בלעם הרשע?" וגם התשובה של המשנה קשה: "תלמידיו של אברהם אבינו, אוכלין בעולם הזה ונוחלין בעולם הבא, אבל תלמידיו של בלעם הרשע יורשין גיהנום ויורדין לבאר שחת" - מה החידוש כאן? וכי מישהו חשב שהרשעים יהיו בגן עדן והצדיקים יהיו בגיהנום? מה רוצה המשנה לומר לנו?

התלמידים זה מה שמעניין

השאלות במשנה הזו כל כך צועקות, עד שמוכרחים לומר שחכמינו הקדושים, אנשי העומק והמחשבה, מגלים לנו כאן יסודות חיוניים מאוד לחיים של כל אחד ואחד מאתנו.

ונראה לומר בסייעתא דשמיא שהמשנה עוסקת בתלמידים, כי עיקר כוונת חכמינו היא אלינו, **לשאל אותנו ממי אנחנו לומדים, מי הרב שלנו.** ולכן באמת המשנה לא מדברת על ההבדל בין אברהם לבלעם, אלא בין **תלמידיו** של אברהם לבין תלמידיו של בלעם. התלמידים הולכים **בדרכו** של הרב כאשר הדגש הוא על ה**דרך** ולא על התוצאה. אברהם ובלעם הם שני עולמות מנוגדים בתכלית, אבל השאלה החשובה היא: **מה הדרך שהובילה את זה לפסגת השלימות ואת זה לתחתית פח הזבל של העולם?**

וההבדל בין התלמידים הוא לא הבדל חיצוני, זה **הבדל פנימי.** לכאורה היינו אומרים שתלמידיו של אברהם אבינו מצטיינים במידות טובות ואילו תלמידיו של בלעם הרשע

מתנהגים ברוע לב; הראשונים כובשים את יצרם ואת תאוותיהם והאחרונים הם עבדים נרצעים לתאוותיהם והולכים בשרירות ליבם - אבל זה לא בדיוק כך.

לכל אדם בעולם הזה יש מידות טובות ורעות. לכל אדם בעולם הזה ישנן תאוות ויצר הרע. אבל בהחלט יכול להיות אדם שיש לו בטבעו הרבה מאוד תאוות

לא ייתכן שאברהם אבינו זכה לכל מה שזכה רק בגלל שהוא נולד צדיק, ואילו בלעם נפל לאן שנפל רק בגלל שהוא גדל בסביבה רעה והתחנך בצורה מקולקלת. אם זה היה כך מה הטענה כלפי בלעם, ומה המעלה הגדולה של אברהם אבינו?

כל יהודי

אני אוהב

כנגד מדה שהתורה מאירה את עיניו באור בהיר להודיע לו עוונותיו, שלא ילך שולל אחרי היצר הרע של לילה, המחשיך את עיני האדם להפוך עבירה למצוה עד שאינו מרגיש כלל בעוונותיו.

שמרה נפשי כי חסיד אני

בדרך זו במסילה נעלה לבאר מה שהתפלל דוד המלך: "שמרה נפשי כי חסיד אני", על פי מה שכתב ה"אגרא דכלה" (פרשת קרח) לפרש פסוק זה, על פי מה ששינוי בגמרא (סוכה נב): "תנא דבי רבי ישמעאל אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש". וצריך ביאור מה שמכנה את היצר הרע בתואר "מנוול".

יש לומר שהתכוונו על היצר הצובע את עבירה למצוה, ולכן הוא נקרא "מנוול" כי לא קיבל רשות לכך. וזהו שאמרו: "אם פגע בך מנוול זה", שצובע את העבירה לעשות ממנה מצוה, העצה לכך היא, "משכחו לבית המדרש", ושם תפתח שלחן ערוך ורמב"ם ותבדוק אם באמת מעשה זה הוא מצוה או עבירה.

אולם אומר ה"אגרא דכלה", עצה זו מועלת רק כאשר האדם עושה הכל בדקדוק גדול על פי השלחן ערוך, אבל כאשר האדם הוא "חסיד" העושה לפנים משורת הדין, אזי לא תועיל לו עצה זו, שהרי היצר הרע שוב יבוא בטענה, הן אמת ש"מצוה" זו לא נזכרה בשלחן ערוך וברמב"ם, אך הרי אתה חסיד העושה לפנים משורת הדין, לכן התפלל דוד המלך: "שמרה נפשי כי חסיד אני", אני צריך שמירה מיוחדת, "כי חסיד אני" שעושה לפנים משורת הדין, אם כן לא תועיל העצה של "משכחו לבית המדרש".

מעתה יאירו עיניו להבין מה שפירשו חכמינו ז"ל תפלתו של דוד המלך: "תפלה לדוד שמרה נפשי כי חסיד אני... כך אמר דוד לפני הקב"ה, רבונו של עולם לא חסיד אני, שכל מלכי מזרח ומערב ישנים עד שלש שעות, ואני חצות לילה אקום להודות לך". פירוש, מאחר שאני קם בחצות לילה לעסוק בתורה, אם כן הרי זאת הסגולה של עסק התורה בלילה, שהתורה מגלה לאדם כל העוונות שהיצר הרע הפך למצוות, לכן דוקא משום שאני חסיד אני זקוק לסגולה זו. נמצא כי מה שהזכיר "כי חסיד אני" לא היה להתייחר, אלא שמטעם זה היה צריך שמירה מיוחדת.

הנה כי כן על כך שואלים בגמרא: "שוחט משום מאי מחייב", כלומר היצר הרע שהוא שוחט דעלמא מדוע הוא חייב מיתה, הלא הוא נברא לשם כך, וזהו תפקידו לפתות בני אדם לדבר עבירה. ומתוך רב: "משום צובע". פירוש, שלא נתן לו הקב"ה רשות כי אם לפתות את האדם בגלוי לעבור עבירה, שאז יכול אדם להשתמש בכל מיני תחבולות להילחם עמו ולהתגבר עליו.

אולם היצר הרע בגד בתפקידו ומרד בבואר עולם, כי כשהוא רואה שאם יבוא לפתות את האדם בגלוי לעבירה יגרשהו בבושת פנים, הרי הוא אורב לו להפילו ברשתו במרמה על ידי שצובע את העבירה למצוה, למשל שמצוה לבייש את חבריו ברבים על שעשה דבר לא טוב למען ישמעו וייראו וכדומה. וזהו שאמר רב שהיצר הרע מתחייב מיתה "משום צובע", כי הוא צובע את העבירה למצוה שלא ניתנה לו רשות על כך. אלו דבריו הקדושים.

עסק התורה ביום ובלילה לבטל שני סוגי יצרי הרע

מעתה אמינא יסוד חדש בענין עסק התורה ביום ובלילה, על פי מה שכבר למדנו כי התורה היא תבלין כנגד היצר הרע. לפי זה יש לומר כי התורה שאדם עוסק בה ביום, יש בה סגולה גדולה לבטל את היצר הרע שהוא בבחינת יום, שכוונתו ברורה כשמש שמאיר ביום להכשיל את האדם בדבר עבירה, ועל ידי עסק התורה ביום זוכים להכניע יצר הרע זה שהוא בבחינת יום.

אולם התורה שאדם עוסק בה בחשכת הלילה, יש בה סגולה נפלאה לבטל את היצר הרע שהוא בבחינת לילה כי אינו מגלה שכוונתו לעבירה, אלא אדרבה הוא מחשיך את עיני האדם להפוך עבירה למצוה ומצוה לעבירה, ועל ידי שאדם עוסק בתורה בלילה הוא זוכה שהתורה מאירה את עיניו, שישכיל להבין מהי מצוה ומהי עבירה. וזהו שכתוב (משלי ו-כג): "כי נר מצוה ותורה אור". כי התורה היא בבחינת אור הנר, המאיר את חשכת הלילה של היצר הרע שצובע את העבירה למצוה.

הנה כי כן זהו ביאור הזוהר הקדוש: "מאן דקאים בליליא למלעי באורייתא, אורייתא קא מודעא ליה חוביה". כי בזכות שאדם עוסק בתורה בחשכת הלילה בבחינת לילה כיום יאיר, הרי הוא זוכה מדה

יומית להבין בזה מה שמצינו שהפרה מטהרת טמאים ומטמאת טהורים, לפי האמור הרמז בזה כי פרה אדומה שהיא רמז על התורה שבעל פה "מטהרת טמאים", שכל העוסק בתורה ניצל מהיצר הרע המטמא את האדם, כמו ששינוי בגמרא (קידושין ל): שהקב"ה אומר לישראל: "בני בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו". לעומת זה היא "מטמאת טהורים", כי כל מי שעוסק בה בלילה, הרי היא מגלה לו את עוונותיו הנסתרים כאם רחמנית המגלה לבניה ברחמים.

התורה מגלה לאדם כל העוונות שהפך היצר הרע למצוות

דבר בעתו מה טוב להעלות על שלחן מלכים רעיון חדש, לבאר מאמר הזוהר הקדוש הנ"ל: "מאן דקאים בליליא למלעי באורייתא, אורייתא קא מודעא ליה חוביה". וצריך ביאור על איזה עוונות מדובר כאן, שאדם אינו מרגיש בהם עד שהתורה מגלה לו עוונותיו. זאת ועוד מהי המדה כנגד מדה דוקא על ידי עסק התורה בלילה.

נקדים לבאר מה שדרשו בגמרא (ברכות ד.) מה שהתפלל דוד המלך (תהלים פו-ב): "תפלה לדוד שמרה נפשי כי חסיד אני... כך אמר דוד לפני הקב"ה, רבונו של עולם לא חסיד אני, שכל מלכי מזרח ומערב ישנים עד שלש שעות, ואני (שם קט-סב) חצות לילה אקום להודות לך". ויש לתמוה שהרי בגמרא (חולין פט.) הזכירו את דוד המלך בין גדולי הענווים, שאמר על עצמו (תהלים כב-ז): "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם", אם כן איך הזכיר את שבחו בתפלתו: "שמרה נפשי כי חסיד אני".

ונראה לבאר דברי דוד המלך על פי מה שהביא ב"אורח לחיים" (פרשת לך לך ד"ה היפרד) בשם הבעל שם טוב הקדוש זי"ע לפרש הגמרא (שבת עה.): "שוחט משום מאי מחייב, רב אמר משום צובע". ופירשו התוספות (ד"ה שוחט): "אשוחט דעלמא קאי". וביאר הבעש"ט כי "שוחט דעלמא" הוא רמז על היצר הרע, שהוא שוחט את בני העולם על ידי שמפילם ברשתו לעבור על מצוות התורה, וזהו שנבואר בגמרא (סוכה נב.): "לעתיד לבוא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו", כדי להענישו על מה ששחט את הבריות להחטיאם.

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מהדב הי"ו - לעילוי נשמת
אמם האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני ע"ה

הרה"ח ר' יצחק פורסטר וב"ב הי"ו
לעילוי נשמת נכדם הילד יהודה (לייבי) ע"ה בן ר' נחמן נ"ו

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

פרשת חוקת תש"פ | ד

ישעיה קראו מכשול... יחזקאל קראו אבן... יואל קראו צפוניי". ופירש המהרש"א (שם):

"שבעה שמות יש לו ליצר הרע. מבואר כי המעשים של האדם, הן לטוב הן לרע, מסוגלים לפי הבריאה של ז' ימי בראשית... ולפי מעשה הרע יבוא העונש, כאמור (ויקרא כו-כח) ויסרתי אתכם [אף אני] שבע על חטאותיכם, ואמרו (אבות פ"ה מ"ח) על ז' גופי עבירות ז' פורעניות באין כו', ועל שם ז' מיני מעשים נקרא היצר הרע בז' שמות הללו כפי המעשה".

ונראה פשוט שכוונתו על ז' מדות שברא הקב"ה בכל אדם: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות, אשר יש בהן ז' מדות מצד הטוב והקדושה, ויש בהן גם ז' מדות מצד הרע והטומאה, ומבאר המהרש"א שהן כנגד ז' ימי בראשית, והיינו כמבואר ב"פרדס רימונים" (שער כג פרק י) כי ז' ימי השבוע הם כנגד ז' מדות. הנה כי כן זהו הענין שיש ליצר הרע שבעה שמות שהם שבעה כוחות רעים, כדי להחטיא את האדם בשבע מדות מצד הרע.

יומתק לפרש בזה מה ששינוי בגמרא (קידושין ל:): "אמר רב יצחק, יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום". לפי האמור הכוונה בזה, שבכל יום מז' ימי השבוע משתמש היצר הרע באחד מז' כוחות הטומאה שיש לו בז' השמות. נמצא לפי זה כי בכל יום יצרו של אדם מתחדש עליו, להחטיא אותו בכל יום במדה אחרת.

מעתה יאירו עינינו להבין דברי ריש לקיש שמפרש הפסוק: "זאת התורה אדם כי ימות באהל", שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, דהיינו כמו שמפרש הרמב"ם שיעוסק בתורה גם בלילה, ועל כך מפרש הכתוב התועלת הגדולה לעסוק בתורה בלילה, "כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים", שהתורה עצמה מגלה לו "כאמא דאודעא לברה במלה רכיך", כל מה שנטמא שבעת ימים, דהיינו כל מה שפגם בז' מדות על ידי היצר הרע שיש לו שבעה שמות, כדי שיוכל לתקן בתשובה מתוך רחמים.

הנה כי כן מטעם זה מגלה לנו הכתוב דוקא כאן במצות פרה אדומה, שצריך למסור נפשו על התורה לעסוק בתורה בלילה, כי מאחר שפרה אדומה היא רמז על תורה שבעל פה שהיא דין בבחינת "אדומה תמימה". לכן מפרש הכתוב איך להמתיק הדינים שבה: "זאת התורה אדם כי ימות באהל", אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, והתועלת בזה: "כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים", שלא יהיה נידון במדת הדין, אלא "אורייתא קא מודעא ליה חוביה, כאמא דאודעא לברה במלה רכיך".

גמרא: "אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל"

ישוב הפליאה: איך יתפרש לפי זה סיום הכתוב: "כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים"

זוהר הקדוש: "מאן דקאים בליליא למלעי באורייתא אורייתא קא מודעא ליה חוביה... כאמא דאודעא לברה במלה רכיך"

מי שממית עצמו לעסוק בתורה בלילות, יטמא שבעת ימים תגלה לו התורה מה שפגם בשבע מדות

"דמוסיף לילות על הימים לעסוק בתורה יוסיף חיים על חייו. דלא יוסיף, לעסוק בתורה בלילות" יאסף. ומפרש בגמרא: "מאי יאסף, אמר רב יוסף תקבריה אימיה". פירוש, שימות לפני הזמן ותקבור אותו אמו.

וביאר השל"ה הקדוש (מסכת שבועות פרק נד מצוה אות יט): "תקבריה אימיה. הכוונה כי הלימוד בלילה היא תורה שבעל פה, שהיא מרכבה לאם שהיא מדת מלכות". הרי לנו דברים ברורים כי התורה שבעל פה היא בבחינת אם, שאם אין עוסקים בה בלילה הרי היא מענישה את האדם במדת הדין בבחינת "תקבריה אימיה", ואם עוסקים בה בלילה הרי היא אם רחמנית המודיעה לעוסקים בה מה שהם צריכים לתקן במדת הרחמים.

כאשר נתבונן נראה כי ענין זה מתאים להפליא, למה ששינוי בגמרא הנ"ל (עירובין סה:): "אמר רבי שמעון בן לקיש לא איברי סיהרא אלא לגירסא". וביאר ב"מאור עינים" (לקוטים דף תצג) בלשון קדשו: "כי הנה בלילה הוא שליטת הדינים, וכשלומד תורה בלילה, והתורה נקראת תורת חסד, הוא ממתיק הדינים בהחסדים של התורה".

לפי האמור הכוונה בזה כי על ידי העסק בתורה בלילה ממתיקים הדין של תורה שבעל פה, שתהפוך לאם רחמנית לעורר את העוסקים בה לתשובה מתוך רחמים. וזהו גם כן ביאור המאמר (חגיגה יב:): "אמר ריש לקיש, כל העוסק בתורה בלילה, הקב"ה מושך עליו חוט של חסד ביום". שזוכה להמשיך עליו חסד מתורה שבעל פה גם על כל היום.

שבעה שמות ליצר הרע כנגד שבע מדות

בדרך המלך נלך לבאר בזה מה שכתוב: "כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים", על פי מה ששינוי בגמרא (סוכה נב:): "שבעה שמות יש לו ליצר הרע, הקב"ה קראו רע... משה קראו ערל... דוד קראו טמא... שלמה קראו שונא...

(מכות פ"ב ה"ו) כי החכמה והנבואה אמרו שאין לחוטא תיקון, עד שבא הקב"ה ואמר: "יעשה תשובה ויתכפר לו". וזהו הפירוש: "רחוק מרשעים ישועה כי חוקיך לא דרשו", משום שלא עשו תשובה שנקראת חוק, כי אם היו עושים תשובה היה הקב"ה מכפר להם.

הנה כי כן זהו שאמר הכתוב בשבח התורה: "ותקם בעוד לילה", התורה היא כאם הקמה בלילה למי שעוסק בתורה בלילה, "ותתן טרף לביתה", שנותנת מזון הנפש שהוא השגות התורה למי שעוסק בה, כמו שכתוב (תהלים מ-ט): "ותורתך בתוך מעי". זאת ועוד: "וחוק לנערותיה", שהיא מודיעה להם כל מה שהם צריכים לתקן בתשובה ברחמים ולא בדין.

מעתה יאירו עינינו להבין מה שמבקש הקב"ה: "ויקחו אליך פרה אדומה תמימה", כי מה שהיתה התורה שבעל פה תחילה "אדומה" במדת הדין הקשה, מפאת הפגם בכבוד חכמי התורה שבעל פה בבחינת: "הוי זהיר בגחלתך", הרי היא נעשית "תמימה" במדת החסד, שדבר זה נעשה על ידי שעוסקים בתורה בלילה, שאז התורה מגלה לו עוונותיו: "לא באורח דינא אלא כאמא דאודעא לברה במלה רכיך".

"תבוא אמו" היא התורה שבעל פה

הנה מה טוב ומה נעים להבין בזה, מה שביאר רבי משה הדרשן כי פרה אדומה היא תיקון על חטא העגל, ורמז לנו במשל בלשון קדשו: "תבוא אמו" ותקנח מה שלכלך בנה, רמז לנו בכך על התורה שבעל פה שהיא בבחינת אם, והעבודה המוטלת עלינו היא להמתיק הדין שבה בבחינת "אדומה" שתהיה אם רחמנית בבחינת "תמימה", ועל ידי זה תבוא האם ותודיע לבניה איך לתקן הכל ברחמים.

ונראה להביא ראיה ברורה לכך ממה ששינוי בגמרא (תענית לא), כי מט"ו באב ואילך תשש כח החמה, והלילות הם ארוכים יותר: "מכאן ואילך דמוסיף יוסיף ודלא מוסיף יאסף". ופירש רש"י:

ביאור דברי הרמב"ן ורבינו בחיי כי פרה אדומה היא רמז על תורה שבעל פה שהיא אדומה במדת הדין

בחטא העגל שלא המתינו ישראל למשה רבינו
ראש חכמי התורה שבעל פה פגמו בתורה שבעל פה

זוהר הקדוש: "פרה אדומה" היא רמז על מדת הדין
"תמימה" היא רמז על מדת החסד

"ויקחו אליך פרה אדומה תמימה". צריך להפוך
את מדת הדין של תורה שבעל פה למדת החסד

ותמהו המפרשים אם פשפש ולא מצא, למה יתלה
בביטול תורה יותר משאר העוונות.

ומבאר ה"חידושי הרי"ם" הכוונה בזה לפי
דברי זוהר הקדוש הנ"ל, שאם הוא עוסק בתורה
בלילה: "אורייתא קא מודעא ליה חוביה", התורה
מגלה לו כל מה שחטא כדי שיוכל לתקן בתשובה.
הנה כי כן זהו הפירוש: "פשפש ולא מצא יתלה
בביטול תורה". כלומר יתלה כי מה שלא מצא
מה שחטא, הוא משום שביטל את התורה שלא
עסק בה בלילה, לכן לא היתה לו הסגולה שהתורה
תודיע לו מה שחטא.

נמצאו למדים מזה דברים ברורים, כי המתייגע
בתורה שבעל פה בלילה להבין כל מה שלא מפורש
בתורה שבכתב, נעשית לו התורה כאם רחמנית
המגלה לבנה כל מה שהוא צריך לתקן, כדי למנוע
ממנו שלא יקבל עונש במדת הדין, והרי זה מתאים
למה שאמר שלמה המלך (משלי א-ח): "שמע בני
מוסר אביך ואל תטוש תורת אמן". ופירש הגר"א
בביאורו על משלי: "מוסר אביך הוא תורה שבכתב,
ותורת אמן הוא תורה שבעל פה". ומצינו מקור
לכך בזוהר הקדוש (ח"ב רעו): "כבד את אביך, דא
תורה שבכתב, ואת אמן, דא תורה שבעל פה". הרי
שהתורה שבעל פה היא בבחינת אם.

"ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה"

יומתק לפרש בזה מה שדיבר הכתוב בשבח
התורה (משלי לא-י): "אשת חיל מי ימצא". ופירש
רש"י: "אשת חיל, היא התורה". והנה אחד מהשבחים
הוא (שם טו): "ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה
וחוק לנערותיה". לפי האמור יש לומר הרמז בזה
על מי שעוסק בתורה בלילה, שלפי המבואר בזוהר
הנ"ל: "אורייתא קא מודעא ליה חוביה, ולא באורח
דינא אלא כאמא דאודעא לברה במלה רכיך".

והנה מקרא מלא דיבר הכתוב (תהלים קט-קנה):
"רחוק מרשעים ישועה כי חוקיך לא דרשו". ופירש
ה"בינה לעתים" (סוף דרוש ג ליום ב' של ר"ה) כי תשובה
נקראת חוק שאין לה טעם, כמבואר בירושלמי

יומתק לבאר בזה מה שדרשו במדרש תנחומא
(פרשת כי תשא סימן לו) מה שכתוב (שמות לד-כח): "ויהי
שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה, מנין היה
יודע משה אימתי יום, אלא כשהקב"ה היה מלמדו
תורה בכתב היה יודע שהוא יום, וכשהיה מלמדו
על פה משנה ותלמוד היה יודע שהוא לילה". לפי
האמור יש לומר שהקב"ה עסק עם משה בתורה
שבעל פה בלילה, ללמדנו שאי אפשר לקנות
כתרה של תורה כי אם על ידי העסק בלילות.

ויש להעיר לפי מה שלמדנו מדברי הרמב"ם,
כי ריש לקיש שאומר "שאיין דברי תורה מתקיימין
אלא במי שממית עצמו עליה", כוונתו שצריך
לעסוק בתורה בלילה, שהוא הולך בזה לשיטתו
(עירובין סה:). "אמר רבי שמעון בן לקיש, לא איברי
סיהרא אלא לגירסא". פירוש, לא נברא הירח אלא
כדי שיעסקו בתורה בלילה לאורו. והוסיף לומר
עוד (חגיגה יב:): "אמר ריש לקיש, כל העוסק בתורה
בלילה, הקב"ה מושך עליו חוט של חסד ביום".

העוסק בתורה בלילה התורה מודיעה לו עוונותיו

בדרך זו במסילה נעלה לבאר איך יתפרש לפי זה
המשך הכתוב: "זאת התורה אדם כי ימות באהל, כל
הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים".
על פי מה שמצינו חידוש גדול בזוהר הקדוש (פרשת
ויקרא כג:): "מאן דקאים בליליא למלעי באורייתא,
אורייתא קא מודעא ליה חוביה, ולא באורח דינא
אלא כאמא דאודעא לברה במלה רכיך". פירוש:
"מי שקם בלילה לעמול בתורה, התורה מודיעה
לו עוונותיו, ולא בדרך של דין ועונש אלא כאם
המודיעה לבנה בדברים רכים".

מה נפלאים הם דברי ה"חידושי הרי"ם" זי"ע
("ליקוטי הרי"ם" מסכת ברכות) שמבאר לפי זה כמין
חומר מאמר הגמרא (שם ה:): "אם רואה אדם
שיסורין באין עליו יפשפש במעשיו, שנאמר (איכה
ג-מ) נחפשה דרכינו ונחקורה ונשובה עד ה', פשפש
ולא מצא יתלה בביטול תורה, שנאמר (תהלים צד-ב)
אשרי הגבר אשר תסרתו י"ה ומתורתך תלמדנו".

"אדומה" במדת הדין הקשה, על ידי שימתיקו
את הדין שבה ויהפכו אותה למדת החסד
בבחינת "תמימה". ומפרש ואומר איך להמתיק
הדין מתורה שבעל פה, "אשר אין בה מום",
שיקיימו כל התורה שבעל פה בשלימות בלי
שום מום. זאת ועוד: "אשר לא עלה עליה עול",
שיקבלו עליהם עול תורה, שלא עלה עליה העול
של העולם הזה, כמו ששינו במשנה (אבות פ"ג
מ"ה): "כל המקבל עליו עול תורה, מעבירין ממנו
עול מלכות ועול דרך ארץ".

יומתק להבין בזה המדרש הנ"ל: "אמר לו
הקב"ה למשה, לך אני מגלה טעם פרה אבל לאחר
חוקה". כדי לחזק בכך אמונתם של ישראל במשה
ראש חכמי תורה שבעל פה שפגמו בו בחטא העגל,
שמסר לו הקב"ה את כל הסודות הגנוזים בתורה
שבעל פה על מצות פרה אדומה, ועל ידי שיאמינו
בו יזכו להמתיק הדין של "פרה אדומה", שתהיה
"תמימה" בבחינת מדת החסד של אברהם.

המתקת הדין של תורה שבעל פה על ידי עסק התורה בלילה

הבה נמשיך במסע הקודש לבאר לפי זה מה
שגילה לנו הקב"ה כאן במצות פרה אדומה: "זאת
התורה אדם כי ימות באהל", ודרש ריש לקיש:
"שאיין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית
עצמו עליה", על פי מה שנשים לב להתבונן
בדברות קדשו של הרמב"ם, שמבאר את הדרשה
של ריש לקיש (הלכות תלמוד תורה פ"ג ה"ב):

"אין דברי תורה מתקיימין במי שמרפה עצמו
עליהן, ולא באלו שלומדין מתוך עידון ומתוך
אכילה ושתייה, אלא במי שממית עצמו עליהן,
ומצער גופו תמיד, ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו
תנומה. אמרו חכמים דרך רמז, זאת התורה אדם
כי ימות באהל, אין התורה מתקיימת אלא במי
שממית עצמו באהלי החכמים".

והנה מה שמפרש הרמב"ם דברי ריש לקיש
שאין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו
עליה: "ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה",
כוונתו שצריך לעסוק בתורה בלילה. דבר זה אנו
למדים ממה שהסמך הרמב"ם להלכה זו החשיבות
הגדולה ללמוד תורה ביום ובלילה (שם הלכה יג):

"אף על פי שמצוה ללמוד ביום ובלילה, אין
אדם למד רוב חכמתו אלא בלילה, לפיכך מי שרצה
לזכות בכתר התורה יזהר בכל לילותיו, ולא יאבד
אפילו אחד מהן בשינה ואכילה ושתייה ושיחה
וכיוצא בהן, אלא בתלמוד תורה ודברי חכמה. אמרו
חכמים אין רינה של תורה אלא בלילה, שנאמר
(איכה ב-יט) קומי רוני בלילה, וכל העוסק בתורה
בלילה חוט של חסד נמשך עליו ביום".

ו"יקחו אליך פרה אדומה"

הקשר הנפלא בין פרה אדומה שהיא תורה שבעל פה לחטא העגל שהיה פגם במשה ראש מקבלי תורה שבעל פה

"וירא העם כי בושש משה ללדת מן ההר, ויקהל העם על אהרן ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו". ופירש רש"י: "כי בושש משה, כי כשעלה משה להר אמר להם, לסוף ארבעים יום אני בא בתוך ו' שעות, כסבורים הם שאותו יום שעלה מן המנין הוא, והוא אמר להם שלמים, ארבעים יום ולילו עמו, ויום עלייתו אין לילו עמו".

נמצא לפי זה כי אם היו ישראל מאמינים אמונה פשוטה בדברי משה רבינו, שהבטיח להם שיבוא בסוף ארבעים יום, ואם עדיין לא בא סימן הוא שיש לו חשבון אחר, לא היו מגיעים כלל לחטא העגל, ומאחר שלא האמינו במשה ראש לכל חכמי תורה שבעל פה וחסאו בעגל, פגמו בכך פגם גדול בתורה שבעל פה, וגרמו שהתורה שבעל פה נהפכה אצלם למדת הדין, בבחינת: "והו' זהיר בגחלתן שלא תכזה".

הנה כי כן הרווחנו להבין דברי הרמב"ן ורבינו בחיי, כי "פרה אדומה" היא רמז על תורה שבעל פה שהיא אדומה ממדת הדין הקשה, כי בחטא העגל פגמו ישראל בתורה שבעל פה, וגרמו בכך ששלטה בהם מדת הדין הקשה של תורה שבעל פה, לכן נצטוו להביא כפרה "פרה אדומה", שהיא רמז על תורה שבעל פה שהיא אדומה ממדת הדין הקשה.

ונראה לפרש לפי זה המשך הכתוב: "ו"יקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול", על פי המבואר בזהיר הקדוש (פרשתנו קפ:): "פרה אדומה מסטרא דגבורה, תמימה מסטרא דחסד, דאיהו דרגא דאברהם דאתמר ביה (בראשית יז-א) התהלך לפני והיה תמים". פירוש, אדומה" היא מדת הדין, "תמימה" היא מדת החסד, כמו שכתוב אצל אברהם שמדתו חסד: "התהלך לפני והיה תמים".

מעתה יש לומר כי זהו הפירוש: "ו"יקחו אליך פרה אדומה תמימה", שיעשו ישראל תיקון על מה שפגמו בתורה שבעל פה וגרמו בכך שנעשית

תורה שבעל פה שהיא "אדומה" ממדת הדין, לכן כתוב עליה: "זאת חוקת התורה", כי תורה שבעל פה חקוקה מתורה שבכתב, שכל הדרשות שבה יסודותן בקודש בתורה שבכתב. והו' המקור למחשבת רבינו בחיי (שם) שנמשך תמיד אחרי הרמב"ן: "ועל דרך הקבלה פרה אדומה רמז לתורה שבעל פה, מדת הדין הקשה".

ונראה לבאר הטעם שתורה שבעל פה היא מדת הדין, כי בה נזכרו כל הגזירות והאיסורים שגזרו חכמינו ז"ל כדי לעשות סייג לתורה. זאת ועוד שהרי שנינו במשנה (אבות פ"ב מ"י): "והו' מתחמם כנגד אורן של חכמים, והו' זהיר בגחלתן שלא תכזה, שנשיכתן נשיכת שועל, ועקיצתן עקיצת עקרב, ולחישתן לחישת שרף, וכל דבריהם כגחלי אש". לכן תורה שבעל פה היא מדת הדין הקשה למי שלא נזהר בכבודה.

וימתק להבין בזה מה שדרשו במדרש (במדב"ר יט-ו): "ו"יקחו אליך פרה אדומה תמימה. אמר לו הקב"ה למשה, לך אני מגלה טעם פרה אבל לאחר חוקה". כי משה רבינו הוא ראש וראשון לכל חכמי תורה שבעל פה, כמו ששנינו במשנה (אבות פ"א מ"א): "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרה לאנשי כנסת הגדולה". לכן גילה הקב"ה את הטעם של פרה אדומה, שהיא רמז על תורה שבעל פה, למשה שהוא ראש לכל חכמי תורה שבעל פה. וזהו שפירש רש"י: "ו"יקחו אליך, לעולם היא נקראת על שמך, פרה שעשה משה במדבר".

חטא העגל היה פגם בתורה שבעל פה

רחש לבי דבר טוב לבאר לפי זה מה שצוה הקב"ה להביא פרה אדומה שהיא רמז על תורה שבעל פה, כדי לכפר בכך על חטא העגל, כמו שדרש רבי משה הדרשן "תבוא אמו" ותקנה את שלכלך בנה, על פי מה שנשים לב להתבונן כי שורש חטא העגל היה פגם גדול בתורה שבעל פה. דבר זה אנו למדים ממה שכתוב (שמות לב-א):

בפרשתנו פרשת חוקת דבר בעתו מה טוב להתבונן במצות פרה אדומה (במדב"ר יט-א): "וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר. זאת חוקת התורה אשר צוה ה' לאמר. דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול". ופירש רש"י (שם כב) בשם רבי משה הדרשן: "פרה אדומה. משל לבן שפחה שטינף פלטין של מלך, אמרו תבוא אמו ותקנה הצואה, כך תבוא פרה ותכפר על העגל".

וצריך ביאור להבין מהו הנמשל של "תבוא אמו" ותקנה מה שלכלך בנה, שהרי ברור כי הפרה עצמה אינה יכולה לכפר על מה שחטאו ישראל בעגל, ובכן מי היא האם המכפרת על חטא העגל, שהרי הקב"ה נמשל תמיד לאב המרחם על בניו, כמו שכתוב (תהלים קג-א): "כרחם אב על בנים ריחם ה' על יראיו".

עוד ראוי להתבונן במה שמלמד אותנו הכתוב במצות פרה אדומה יסוד נפלא בעסק התורה הנוגע לכל אחד מישראל (במדב"ר שם יד): "זאת התורה אדם כי ימות באהל, כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים". דרש על כך רבי שמעון בן לקיש בגמרא (ברכות סג:): "אמר ריש לקיש, מניין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה, שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל". וצריך ביאור מה שבחר הקב"ה ללמד אותנו דבר זה דוקא כאן במצות פרה אדומה.

אך ביותר צריך ביאור ליישב הפליאה העצומה, לפי מה שדרש ריש לקיש הרישא של הפסוק: "זאת התורה אדם כי ימות באהל", שרמזו לנו הקב"ה בכך: "שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה", אם כן איך יפרש לפי זה הסיפא של הכתוב: "כל הבא אל האהל וכל אשר באהל יטמא שבעת ימים", הלא אם אדם ממית עצמו באהלה של תורה, בודאי שהתורה מטהרת אותו, ואיך כתוב עליו שיטמא שבעת ימים.

פרה אדומה היא רמז על תורה שבעל פה

פתח דברינו יאיר לבאר כל זה על פי מה שכתב הרמב"ן (במדב"ר יט-ב), כי פרה אדומה היא רמז על

מחפשים בספרים לשנות מן המקובל בדינו מפי רבינו.

אכן מתקבלים במערכת מכתבים שונים, הנשלחים לפעמים מקוראים נאמנים, בכל מקומות מושבותיהם וכן בארץ הקודש וכן במדינות הים, בתיקונים והשלמות שונות, המעשירים את מסכת 'טיב המעשיות' ביפוי והידור נאה. - ואנו שמחים ומברכים אותם על כך, והנסיים אותם ותיקונים [אחר] הבדיקה במקורם, אל הספרים היוצאים מגיליון זה, וכן בספרי 'טיב הקהילה', וכן בספרי 'טיב המעשיות'.

וכאשר זכינו כיום בהשגחה פרטית להשלמה מבורכת של פרטי מעשה אחד שנדפס לעיל בפרשת קרח (גיליון 520), בפרטים יסודיים שיש בהם תוספת אור ונוף, הנו להגיש לפניכם דברים כהווייתם.

הנה כך לקרוא, וכך לא אשכח:

-----><-----

לחובת הקוראים שאין בדידת את גיליון פרשת קרח או שלא ראוה, הנה להשיג מחדש את טיב זה המעשה בשלמות, בשילוב הפרטים החדשים שנשחו בו בהשגחתו ית, אחרת בסוד עם קרוב, אלפי צור אחסה בו

סיפור הרב יעקב משה שפיצר שליט"א, ר"מ מוסדות 'אמרי שפר' הר נוף, תלמיד נאמן לרבו, הגר"צ רבי חיים זיצ"ל, מזקני נקיי הדעת של ירושלים של מעלה, ובזמני זקנותו היה עומד ומשמש לפניו לסייעו בכל צרכיו.

כשחזר פעם הגאון מנסיכה דחופה לארצות הברית, ראה תלמידו ר' יעקב משה שהוא חיזור כסיד, ונראה חלוש ומבוהל, הוא חשב להזעיק אליו מייד את כוחות הרפואה. אך הצדיק רבי חיים זיצ"ק העריגו, אין צורך! אמר, אסביר לך במה העניין, ומדוע הנינו נרגש כל כך.

לפני מספר שנים, פתח ר' חיים בסיפורו, הגיעני טלפון דחוף ממשרדי מלון 'קניג דיוויד' המפורסם, בו מתארחים אילי הון ושועי עולם, שאחד מן היהודים העשירים הגדולים של אמריקה שהגיע ארצה לכמה ימים, מבקש להיפגש עמי בדחיפות.

מתחילה דחה ר' חיים את ההזמנה בנימוס, מה לי ולעשירי אמריקה? התפלל, גם לאחר שהפצירו בו רבות שיזאל בטובו להגיע לפגישה עם הסוחר העשיר, סירב ר' חיים באומרו שאין לו בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד! - 'עסקים', מאן דכר שמיה?

אך לאחר שהבהירו לפניו שמדובר בתרומה של סכומים אדירים, שבעותיו יתרמו לצדקה למוסדות התורה, נענה להזמנה, ויצא בדרכו אל מלון 'המלך דוד' היקר.

בהגיעו אל הטרקלין המפואר שבסלון האורחים, ראה לפליאתו שמדובר אכן ב'פגישת עסקים' שלמה, מסביב לעשירי הנכבד ששקע בנענוחות בכורסתו המרופדת, ישבו כחמשה עורכי דין מומחים [לאינטרס], והציגו בפניו את העניין.

התברר, שעשירי זה המתגורר באחת הערים הגדולות של אמריקה, כגודל עושרו כן גדול כמצעצו. בכל פעם שנתבקש למסירת צדקה מסוימת התחמך בתואנה משונה שאינו מתערב במחלוקת... ונימק את תירוצו בכך, שהיות ועל פי רוב מצויים גופים נוספים של מוסדות צדקה בכל ענין, כדרכם של ישראל קדושים שלכל מטרה של צדקה נפתחים כמה קופות וארגונים, לפיכך המציא לעצמו 'תירוץ' כזה, שכדי שלא להחזיק במחלוקת הרי הוא מושך את ידו לגמרי מן הצדקה...

והנה עתה הולך האיש ומזדקן, וכראותו שמתקרבת שעתו ללכת בדרך כל הארץ, ואין לו בנים לרשת את הון, החל לבו נוקפו מעמידתו לקראת הדין הגדול והנורא, באין אפילו מי שיאמר 'קדיש' אחריו. לפיכך ביקש לקרוא לפניו את הגר"צ, ששמע

רבות על ישרו וגדולתו, והביע בפניו את רצונו לתרום את כל רכושו לצדקה, וכן נכסיו דנייד וכן נכסיו דלא נייד, הכל בכל מכל כל! ניחא! שמו ר' חיים, תחלק נא יפה את רכושך למוסדות התורה, בודאי תוכל להקים ולהחזיק בסכומים אדירים שכאלו כמה וכמה ישיבות קדושות לאורך ימים ושנים! - אך עדיין איני מבין, בשביל מה צריכים אותי פה?

בשום אופן לא אחלק עכשיו את ממוני לצדקה! פסק העשיר הקמצן בתחרות, כל עוד מתהלך אני בין החיים, ברצוני להשאיר את כל עושרי צמוד עמדי, ורק לאחר מאה ועשרים שלי כשאעזוב את העולם ולא אצטרך עוד לכסף, אז יעבור רכוש לצדקה!

לפיכך, סיים הגביר, ביקשתי לקרוא אותך כאן, כדי למנות אותך 'נאמן' ואחראי באפוסטרוסות על כל החלוקה הגדולה של הממוץ, ואתה תחלקם למוסדות התורה כראות עיניך! - הנה הבאתי כאן את עורכי הדין המומחים מן השורה הראשונה, כדי שיערכו עימנו צוואה מפורטת, שתאזן תקפה להעברת כל הרכוש תחת נאמנותן הבלעדית לחלקם לצדקה.

כשהבין ר' חיים הצדיק את גודל השעה, שניתן כאן לחלוק מיליונים רבים של טובים לצדקה וחסד, חתם בידו עם העשיר ועורך דינו על שטר שווא.

חלפו כמה שנים, והנה הגיעה השמעה שאותו עשיר נסתלק לבית עולמו! והרב נקרא בדחיפות לצאת בבטיסה ישירה לאמריקה, כדי לטפל בחלוקת הרכוש הנעק, כפי שמפורש בשטר הצוואה.

זו הייתה סיבת נסיעתו לארצות הברית, ואכן הגיע היישר אל סירתו של הגביר כדי להסדיר את חלוקת ההון כבקשתו ורצונו של המנוח. אך מה נדהם לראות שם התאספות של שמונה כמרים מכנסיות ומגזרים שונים שברחבי העיר הגדולה... ועומה העורך הדין המומחה הראשי [אדווקאט], האחראי על ביצוע הצוואה וחלוקת ההון כמשפט.

ר' חיים נודר למראה הכמרים הללו עטופי הגלימות השחורות יושבים וממתנינים לקראתו. - מה לכם פה ומי לכם פה? שאל בחשך כבד.

נענה העורך דין והסביר, שבהיותו מפקד בצוואה בתור 'נאמן' ואחראי בלעדי על חלוקת הרכוש, הרי הוא נדרש עתה לבצע את החלוקה.

- את זה כבר ידעת, אמר ר' חיים, הלא לשם כך באתי הנה! אבל מה עניינם של הכמרים הנוצרים הללו למעמד זה?

פשוט מאוד, הסביר העורך דין, שמונת הכמרים הללו מחזיקים בשמונה 'כנסיות' שונות [קלוסטר] כאן ברחבי העיר, והם בכלל 'מוסדות הצדקה' המפורשים בצוואה שלפנינו!

מה פתאום?! נזעק ר' חיים בלב קרוע ומורטת, הלא הנפטר דן היה איש יהודי נאמן, הוא דיבר עמי מפורשות על החלוקה למוסדות התורה, לישיבות הקדושות ולצדקה וחסד! ומה לגויים הללו עם מוסדות תורה וצדקה של יהודים?

אך כל צעקותיו נפלו על אוזניים ערלות ואטומות, לצערן וכאבו הגדול גילה שאותו 'עורך דין' ממולח, שהיה גוי רשע, הכניס בעורמה בשטר הצוואה מילה אחת (!) שבעורתה הצליח לכוון את כל תרומת הענק עבור אלו הכמרים הנוצרים... כאשר הצוואה נערכה באנגלית [ענגליש], ובשורה המפורשת את יעד החלוקה שרוב עורך הדין מילה אחת: מוסדות "הבייבל" [bible], שבתרגום פשוט הכוונה אל 'מוסדות התנ"ך', [הנקרא באנגלית בייבל], אבל בערמה משפטית היטה העורך דין את הכוונה לכנסיות הנצרות

על הברכה יעמדו

המשתמשים בספרי 'בייבל' שתרגמו ובלבלו באפיקורסות נוראה חלקים שונים מן התנ"ך, ובכפירתם יצרו 'ברית חדשה' של 'בייבל' ובלבלו גדול רחמנא ליצלן, עפרא לפומייהו.

ר' חיים הצדיק ניסה בכל כוחו לשנות את הגזירה הקשה, וטען בלהט שברו ופשוט שכונת העשיר היהודי הייתה למוסדות יהודיים, ולא של גויים כופרים. אך העורך דין הממולח הוציא ברשעותו צו מוכן מבית המשפט, ששבר הקדים ובידר את הענין מראש, ובו נגזר שההון כולו צריך להתחלק בין הכנסיות השונות שבעיר, כך שלא נשאר בשביל מצות הצדקה אף לא פרוטה אחת! כשראה זאת ר' חיים התכרעו פניו מרוב צער וכאב, על לב הפסד עצום זה לישיבות הקדושות, ועל הפסדו הרוחני העצום של אותו יהודי אומלל, שכל הונו נעלם כעורבא פרח, ולא זכה לקיים המצוה, הוא נשא רגליו וברח משם היישר חזרה אל ביתו שבירושלים.

- על כך מצטער אני מאוד, סיים רבי חיים את סיפורו לתלמידו הנאמן, לבי מלא כאב נורא, על שלא זכה אותו יהודי במצות הצדקה כלום! הרי ביקשתי ממנו מאוד שיהלך הוא בעצמו את הונו לצדקה בחיי חיותו, והוא התעקש לשמור את ממונו קרוב לליבו עד יום מותו! ובכך הפסיד מצוה עצומה של החזקת מוסדות תורתו הקדושה, שהיתה יכולה לזכותו בשכר מופלג ולחי נצח. כאשר הכתוב מעיד בה (משלי ג, יז): "עץ חיים היא למחזיקים בה, ותנוכיה מאושר!"

והוסיף רבי חיים ופירש, מדוע לא זכה אותו עשיר לקיים מצוה מופלאה זו? - מחמת שכל ימי חייו משך את ידו מן הצדקה, ורק 'תירץ' זאת בתואנה של התרחקות ממחלוקת כביכול... ורק עתה לפני מותו, כראותו שכן כך כבר לא יוכל עוד ליהנות מממונו, כי לא יד אחרי כבודו, והרי הוא נכנס אלי קברו אף בלא פרוטה אחת... רצה 'להרוויח' לכל הפחות שיעשה צדקה מהונו. - אך משמים מנעו זאת בעדו, והלך כל כספו אל הכמרים והנוצרים הנוכרים, וכך איבד, להוותו, את אותה מצוה יקרה של הצדקה!

מוסיף הרב המספר שליט"א:

כשסיפרתי את טיב זה המעשה בהזדמנות אחת בהיותי בעיר הבינה 'ווינה', בפני אחד הגבירים הגדולים שם, המפורסם בגדבות לבו הרבות לעולם התורה והצדקה, התרגש מאוד, ועל אתר העניק תרומת ענק של שלושים מיליון דולרים (\$30,000,000), שצרכו אז להקמת 'מתיבתא' מפוארת לתלמידי חכמים שבירושלים קרתא דשופריא.

טיב המוסר השכל הנלמד ממעשה מבהיל זה, הוא בכמה אנפין נהירין. ולמדנו שצריך זכות מן השמים כדי לתת הצדקה, שהרי "יותר ממה שעושה בעל הבית עם העני, עושה העני עם בעל הבית" (ויקרא"ר לד, ח), ואם לא זכה יכול כל רכושו וכל עמל חייו להתנאות כאפס ואין רחיל. - כי נתינת הצדקה כמוה כנתינת חלק מעצמו ומעצם חייו, כדמוכח מדין 'פדיון תענית', שיש בה במיעוט חלבי דמי תורת קרבן נגוד, ובצדקה חשיב כמי שמקריב מעצמו על גבי המזבח לפני ה'. וצריך זכות מיוחדת להגיע למדרגת מצוה מופלאה וגדולה זו, שייחשב כמקריב קרבן. [ובענין שכתבו המפרשים בבליית כל רכוש קרן בבסן האדמה, הנם שלאחר מיתה כבר לא שייכא בית קטא - אלא כד שאל תעמוד לו לעולם הבא זכות הצדקה שיעשו ממנו, ואבדו למדי' בזה ובאין].

ועובדא זו שלפנינו תוכיח למבין עד היכן הדברים מגיעים, תסמנה שערות ראש!

ויהי צדון שזוכה למצות הצדקה כראוי, ולהחיש בזה קץ ישועה, כד"א (ישעיהו נ, א) "פה אָמַר ה' שְׁמִיךְ מִשְׁפָּט וְעֵשֶׂה צְדָקָה, כִּי קְרוֹכָה יִשְׁעֵיךָ לְבֹא, וְצִדְקָתְךָ לְהַצִּיל - אָמֵן."

הנה כך לקרוא, וכך לא אשכח:

לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל המצ"ב

הדפוסים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

shivti11@gmail.com

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד' | רה"י יעשעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך פוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לייכויהם הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון כפייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

ד

הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה!

פירוש רש"י: הנה ברך לקחתי - אתה שואלני מה דבר ה', קבלתי ממנו לברך אותם ע"כ. מלמדנו כאן הכתוב, מה דבר ה', ומה קיבלנו ממנו? - לברך תמיד את ישראל בכל לב!

'הנה ברך לקחתי', כאשר לקחתי את מפתח הברכה אל פי, לברך את איש ישראל בשמחה ובמאור פנים. - שוב אינני חוזר בי מדרכי הברכה, 'וברך ולא אשיבנה', אמשיך להחזיק איתן בהיכל הברכה, ולא אעזבנה מידי.

והיום חזינו יסוד זה גם בברכות יצחק אבינו ע"ה ליעקב בנו, כשלקחם במצות אימו על פי רוח הקודש, וקיים בו 'הנה ברך לקחתי', וביטוי בלב ונפש בריח שדה אשר ברכו ה'. - הרי אף לאחר אותה חרדה גדולה שנפלה עליו כאשר

בא ששיר הרשע וועק על אותם ברכות, לא חזר בו ולא כלום, וקיים בנפשו: "וברך ולא אשיבנה", כפי שחתם אומרו בפה מלא (בראשית כו, לג): "גם ברוך יהיה!"

כעין דקיימאן לו הלכתא בסוגיא דרבי תנינא בן דוסא בפ"ג דתענית (כה): "גמירי, מיהב יחי מישקל לא שקלי". שאם נתנו הטובה והברכה שוב אין להחזירה, והברכה קיימת לעולם.

אף אנו בני קל חי, בואו ונחזיק את הברכה בפנינו ובלבבנו, לברך את איש את רעהו בברכת אהבה ונדבה. ברכה שתעלה לריח ניחוח לה' אוהב עמו ישראל, ותתקבל בריעות לקורת רוח לפני יתברך שמו.

הנה בך לקחתי - וברך ולא אשיבנה!

[טיב התורה - פרשת וירא]

< - >

מזן הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל זצוק"ל בעל 'אוהב ישראל' מאפסא זי"ע, שמע שמועה על איש יהודי אחד בעל פונדק דרכים [קרקעטשמע], שכל הנכנס אל בית מלונו מתקבל על ידו באהבה וחיבה ובסבר פנים יפות, וכשמבקשים ממנו ברכה הרי הוא מעניק את ברכתו מעומק לב. ויצא שמו להתהילה בשרכותיו התקינים במלואם, גדלו והצמיחו וגם עשו פרי, וכבר העלו ברכותיו 'מופתים' מופלאים, ורבים נשעו על ידו.

התפלא הרבי ותמה, מהי טגולת כוח ברכותיו של אותו פונדקאי? שמה מן הצדיקים הנסתרים הוא?

באות ממסעותיו היטה הרבי את דרכו אל אותה אכסניה, ובימי שהותו שם עקב מקורבן אחר יהודי והתגנזו, אך לא ראה ולא מצא בו שום דבר מיוחד, או מעלה גדולה. היה זה יהודי תמים וישר דרך, וברוח קדשו הבין הרבי שאין המדובר בצדיק נסתר מחבורת הנסתרים, אלא סיבה אחרת פתחה עבורו את שערי הברכה.

והנה כשהתגנזו בטיב הילוכו עם לקוחותיו, הבחין הרבי שבכל פעם שתוחבים את תשלום הכסף לידו, הרי הוא מחלקו תיכף ומיד לשני חלקים, החלק האחד נשאר בקופה, כדי להחזיק ולפרנס ממנו את נפשות ביתו, ואילו את החלק השני משלש אל תוך קופסת קטנה שהתחבאה לה בצדי הקופה הגדולה.

באות הימים נכנס הרבי בשיחה עם היהודי, בניסיון לפצח את צופן סודו. הוא זיכר עימו בנעימות, הורה לו על השירות המעלה ועל האוירה הנינוחה שבמלון. ובין הדברים שאלו לפשר חלוקת הכספים שמקבל בכל פעם לשניים.

זה נראה כמי שהתן מנהל כאן שתי קופות שונות, תהה הרבי, ומדוע לא מספיקה לך קופה אחת?

אומר לכם דברים כהווייתם! פתח האיש את סגור ליבו בפני הצדיק, וסיפר בתמימות:

לפני כמה שנים עברתי תקופה קשה מאוד בענין הפרנסה, מצב המלון היה שעתה ברוך השם פורח ומשגשג היה אז בכי רע, בהיותו פונדק צדדי ופשוט לא פקדוהו הרבה אורחים וסועדים, וכך הגעתי כמעט עד פשיטת רגל [באנקראט] רח"ל, 'עולמים' שאלו לחם ופורש אין להם'. הציעה אפוא זוגתי היקרה, אם הבנים, שאחפש לי 'שותף נאמן', איש נגמר ובעל יחמה, כדי לזרזם ביחד עמו את בית המלון. שכן 'טובים השניים מן האחד', וביחד נוכל אולי למצוא דרכים לפרסום המלון, לשפר את שירותיו ולשכלל את פעילותו לטובתו, כדי להגדיל את מעגל הלקוחות.

התבוננתי רבות בדבריה, שקלתי את הצדדים לכאן ולכאן, מצד אחד אכן יכול השותף לסייע ולרוסם את לב העסק. אך מצד שני מי יערוך לי על הצלחת זו השתפות, ומי יודע אם לא אפסיד בכך יותר, הרי השותף השני עלול גם לרמוסני... ולהביא עלי קללה ולא ברכה ח"ו.

והנה נתן הש"ת ריעון טוב בדעתי, יום אחד בצאתי אל היער הסמוך הרמתי

את עיני למעלה לשמים, ושפכתי לפני יתברך את שיח ליבי בתמימות ואמונה שלמה. וכך התפללתי לפניו: ריבונו של עולם, מחפש אני בכל מקום 'שותף' טוב ונאמן לעסקים, אך אינני מצליח למצוא אחד כזה. הבה נא, בבקשה ממך בורא יוצרי ומשגיחי, נעשה נא אנו 'עסק שותפות' בינינו. במקום להתרוצץ ולחפש לי שותף אחר, שאיני יכול לדרת לסוף דעתי ולדעת את טיב ישרו, אעדיפה

נא לקחת אותך יתברך כשותף נאמן לבית העסק שלנו... עליך יכול אני לסמוך בהשקט ובטחה, הרי אתה זן ומפרנס מקרני ראמים ועד ביצי כינים! - קבל נא רבש"ע שותפות זו בשמחה ובידידות פתוחות, ומכאן ואילך הנני להפריש מחצית מכל סכום כסף שאקבל בתשלום המלון עבורך לצדקה, ואתה מצידך תשלח נא לי אורחים ולקוחות רבים!

ואכן מאז פועלת השותפות ופורחת בעוז, אורחים רבים פוקדים את המלון שיצא שמו לתהילה, והנני מצדיד משתדל לנהל את הפונדק השיטופי בנאמנות, לשרת את היהודים האורחים הנכבדים של הש"ת בישרות ובאהבה! וכן מפרש אני מדי יום בקפידה את חצי הממון, ומשלשלו אל תוך 'קופה של צדקה' בשבילי יתברך. את הכסף של אותה קופה מחלק אני

מדי שבוע לעניים תלמידי חכמים לכבוד שבת קודש, ומאז נכנסה ברכה בעסקים, וזאת להתערבותו של השותף הנאמן, השם יתברך!

כששמע הרבי את דבריו שנאמרו בתמימות ובנפשיות, מלב מלא אמונה וביטחון, ספק כפיו בשמחה, אכן נודע הדבר! קרא בהתפעלות, זהו סוד כוח ברכותיו של היהודי שאיני חוזרת ויקס! דהא קיימא לן הלכתא גיבורותא

(חושן משפט סימן קע"ו ס"ה) שותף מה שעשה עשוי! עיני שם בנושאי כלים. וממילא בהיותו שותף נאמן כביכול עם הש"ת, ועומד בנאמנות בכל תנאי השותפות, הרי חלה גם בו תורת השותפות, שכל מה שעשה וביקר

את ישראל עשוי! ומכאן הוא שואב את כוחו המופלא לברך את ישראל. בטרם יצא הרבי לדרכו, ביזכו לבעל הפונדק שיפתחו לפני מעיינות הברכה. והזהירו להמשיך ולשמור בנאמנות על תנאי השותפות, וגביית מחצית שכרו לגבוה, ונפרדו בברכה טובה, כשהרבי נשקו על ראשו, באמרו

'אשרוך ואשרי חלקך, וכמוך ירבו בישראל!'
והנה בך לקחתי וברך ולא אשיבנה!

[תוך שיחה בענין מידת הביטחון]

[א. ת. עיני נא בספר 'שומר אמונים', להרה"ק רבי אהרן ראטה זצוק"ל, (מאמר הבטחון והתחזקות שלי פרק ח) מה שכתב בזה.]

-----><-----

< תשלום למדור 'טיב המעשיות' - פרשת קרח >

נודה לשמן בתוך אמוני, ברוכים אתם לה'. - כאשר זיכנו הש"ת בטיב ההשגחה העליונה, שגלגלה דבר בעתו בעיני דאשגחותא תדירא, השלמה נאה לטיב המעשה שהובא לעיל בגיליון 'טיב הקהילה פרשת קרח'. - כאשר עניינים תחזינו מישרים כאן, במדור 'טיב ההשגחה' הצמוד עימנו. הננו בזה

לזכות את ישראל בברכה שלמה, של השלמות כמה פרטים נאים ומתוקנים, ויחד עם זאת נלצל הדוממות זו כדי לחזור ולהביא תכלית ומטרת מדור זה. כבר מילתנו אמורה כמה פעמים ביסוד מדור 'טיב המעשיות', את אשר מדגיש רבינו הרה"צ שליט"א בכל עת מצוא, שאין חפצו ואין תכליתו כאן

בסיפורי מעשיות בעלמא. וכל גמגומה היא בעיקר אל 'טיב' המעשה, לדעת ולהבין מה 'טיבו' של כל סיפור, ומה לקח 'מוסר' השכל נפיק לעצמנו לאחר קריאת הסיפור, כדי לשפר ולתקן את דרכנו. כי גדול כוח הסיפור לפתיחת הלב, להנחיל מורשה לנו ולבנינו, ולהחדיר את המסר' לחדרי לב פנימה, בבחינת 'הלכה למעשה'.

אשר על כן, אין לנו במדור 'טיב המעשיות' דגן, כי אם אשר סיפר לנו רבינו. וכבר התבאר הדברים יפה בהקדמה לסדרה ההדוריה של ספרי 'טיב המעשיות' שהתקבלו בחסדי הש"ת באבהו. עמל מיוחד מושקע במדור זה, בהשתדלות להקפיד על פרטי המעשיות שאיראו בדיוק כפי שסיפרם רבינו שליט"א ללא שינויים, כי אם בסדר עריכה המתבקש, ומדי שבוע

עובר המדור הגהה וביקורת קפדנית. - גם רבינו מצידו משתדל תמיד לזייק בסיפורים, כפי מה שראה או שמע וקיבל בעיקר מזקני ירושלים של מעלה ברוח שלפניו.

דבור המעשיות היום מדברים שראה רבינו וחי בהם, אך ישנם גם סיפורים רבים המובאים בספרים נוספים, ויחנך שמופיעים בשינויים קלים, או בשמות אחרים. - אך בהיותו אמונים על תכלית מדורנו, שכאמור אינה בעצמו של סיפור כי אם בתוצאתו ותלמודו, אין אנו | הפשן בעמוד ד' <

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

תיקון למעשה

ביום שישי נשארתי אחרי התפילה להתבשר משיעור הנ"ך מפה מפיק המרגליות של הרב שפיצר המקשר את הנביא הנלמד לפרשת השבוע ולמצב האומה.

הפעם סיים הרב שפיצר בסיפור שאירע עם אביו, כאשר שימש את ר' חיים זי"צק, אודות התרומה של המיליונים שהלכו לגויים במקום למקומות תורה

וסיפר את הסיפור ששמע ממקור ראשון על כל פרטיו ודקדוקיו. יהודי מיושב השיעור האיר לרב כי הסיפור שמספר בדיוק מופיע בגיליון טיב הקהילה של השבוע, עשיתי אחזיק כאפרכסת לשמוע את

הסיפור המקורי על מנת להשוות את סיפורו של הרב שפיצר לסיפור המופיע בגיליון טיב הקהילה.

ידוע לי שהרב גמליאל רבינוביץ משתדל להביא את הסיפורים כפי שקרו במקור, ופעמים רבות סיפר שסיפר סיפור ברבים ובהשגחה פרטית בדיוק בן או נכד או אדם שהיה בשעת מעשה של אותו מעשה תיקון פרט כזה או אחר ובסופו של דבר זה יוצא לאור בספרים לדורות ועל כן הוא מקפיד על הדיוק.

שמעתי את הסיפור והשוותיו את הפרטים וראיתי כי פרטים חשובים חסרים...

ראיתי עד כמה השגחה יש בסיפור הזה, שבדיוק היום הכנסתי אייתי עלונים לבית הכנסת הזה ומאן דהו קרא את העלון והספיק לעדכן שהסיפור נמצא בעלון כדי שאוכל לעדכן את מורנו הרב שליט"א.

התקשרתי לעדכן את הרב והוא מצדו שמח שמחה גדולה על עדכון הפרטים המהותיים, משם הופנית לעורך מדור טיב המעשיות שהבטיח כי הסיפור יפורסם מחדש על כל פרטיו ודקדוקיו בטיב ההשגחה ובטיב המעשיות לתועלת הציבור.

בעל המעשה:ה.ב.

הפכת מספרי למחול לי"

את ערימת השמיכות והמצעים שהיו מונחים בסלון העברתי לחדר פניתי ושקט על מנת לפנות מקום בסלון לרגל המנחמים רבים שהגיעו לנחם אבליים כאשר נוות ביתי בין היושבים שבעה.

כמה שניות אחרי שיצאתי מהחדר, חלפה בי הבזק של מחשבה אודות העגלה הריקה שהייתה בפנינת החדר השקט בה אחסנתי כעת את השמיכות.

רצתי חזרה לחדר אשר בקצה הבית התבוננתי בעגלה והתחלתי לתור אחר התינוק החסר, הרמתי את ערימת השמיכות ומתחתיו גיליתי את התינוק

מתאמץ להסדיר את נשימותיו...

אילוול שמה הקביה בלבי לבדוק, אינני רוצה לחשוב מה היה קורה. בתודה לה' על כל חסדיו...

בעל המעשה:ה.ב.

הפענוץ לדבות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית מוזנן לשלוח אל ר' ששה ספואלס

בפקס: 15326517922

או: o.y.wines@gmail.com

מצות צריכות כוונה

זו, יקראנה באימה ויראה ורתת ז"ע (ס"א וס"ב סק"ג).

י. והמקום שיכון כונה זו, כ' בכה"ח (סק"ה) ויארץ באחד וכו' ויכון שהוא מוסר נפשו ורוחו ונשמתו על קדושת שמו הגדול, ומי שמכוין כן בשעת קריאת שמע נחשב לו כאילו נהרג על קידוש השי"ת חוה כי עליו הורגו כל היום עכ"ל.

א. ולפחות יתן לבו להבין פירוש המילות ולא יחסר תיבה או אות ובפרט כונת השמות.

ב. כתוב בקריאת שמע, אשר אנכי מצוין **דיוט'**, והיינו לומר שבכל יום יהיו בעיניך הדברים הנאמרים בקריאת שמע כחדשים, ולא כמי שכבר שמע אותו הרבה פעמים שאינו חביב אצלו (ס"ג).

ג. גם זה **דיוט'**, בא לומר כי בעבודת ה' לא ישים לגד עיניו כי אם אותו היום שעומד בו לבד, כי כשרוצים לכוונס בעבודת ה' נדמה להאדם כאילו הוא משאוי כבד ואי אפשר לו לישא משאוי כבד כזאת, אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו היום לא יהיה לו משאוי כלל, גם שלא ידחה עצמו מיום ליום לאמר מחר אתחיל מחר אתפיל בכונה ובכח וקראו וכיוצא בזה, כי אין לו לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותה השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי (בא"ח סק"ט).

ד. כתב הטור בשם רב עמרם, לישויה איניש לקריאת שמע בכל זמן שהוא קורא אותה כפרוטגמא חדשה [הוא סבב צווי המלך על בני מדינתו], ויחשוב בליבו אילו מלך בשור דם שולח פרוטגמא חדשה, בודאי היו כל בני המדינה קוראים אותה באימה ויראה ברתת ז"ע, קל וחומר לקריאת שמע שהוא פרוטגמא של מלך מלך המלכים הקדוש ברוך הוא, שחייב כל אחד לקרותה באימה ויראה ברתת ז"ע (פ"ב סק"ד).

ה. וכתב הפרישה, דלהכי המשיל חכמים את קריאת שמע לפרוטגמא שהוא כתב וצווי המלך, לומר לך שלא תקרא קריאת שמע בחטיפה ובמרוצה ובעירוב הדברים, אלא יקראנה במתן מילה במילה, ובהפסק בין דבר לדבר, כאדם הקורא צווי המלך שקורא במתן גדול כל ציווי בפני עצמו, להבינו על תכונתו, וכן יקרא קריאת שמע כל ציווי וציווי וכל עונש ועונש הנוכח בו ישים אל ליבו להבינו, כי הוא צווי המלך הגדול ברוך הוא (פ"ב סק"ד).

ו. וכתב הפ"ג, שעל אחת כמה וכמה צריך שיראה להבין בכל פעם את מה שהוא אומר, ולא לקרותה במרוצה כפי ההרגל, ורק לצאת ידי הקריאה (פ"ב סק"ה).

ז. אמרו חז"ל (מסכת ברכות) כל הקורא קריאת שמע בלא תפילין כאילו מעיד עדות שקר בעצמו, דהא כתיב בה טוטפות, מכאן אנו למדין כיצא בזה, כל הקורא קריאת שמע בלי כוונה מעיד שקר, דהא כתיב בה בכל לבבך (מ"ה סק"ז).

טיב התחזקות על נטילת ידיים

שאו ידיכם קודש וברכו את ה'

ידוע על הר"ק רבי ליבאלע אייגער ז"ע שהתקרב לדרך החסידות ולאורו הבהיר של הבעל שם טוב הק', תבונה של חסיד קאצק הצליחו להבעיר בקרבן את ההשתוקקות והכיסופין להכיר את דרכי החסידות ולהבין את רזיה, לא ארכה הזמן ויצא הקול בכל הארץ שהעילוי המפורסם, נכדו של מאור הגולה מרן רבי עקיבא אייגער ז"ע, הפך להיות חסיד מן המניין בבית מדרשו של הר"ק מקאצק ז"ע. בתקופה הראשונה ברתה המבוכה בבית משפחת המלוכה, באותם הימים עדיין לא עמדו כולם על טיבה של החסידות, שמועות שונות וחששות משונות התהלכו בקרב הבריות, היו כאלו שדאגו להוציא לעז על החסידים הראשונים כאילו והם מקילים בהלכות ובדיני השולחן ערוך וכו' וכו'.

לפיכך שיגר מרן קדוש ישראל ותפארתו - רבי עקיבא אייגער ז"ע - שליחים מיוחדים להתחזקות אחר תהלוכות נכדו הצעיר ולעמוד על טיבו, לדעת האם אמת ונכון הדבר בפי האנשים מוציא לעז על החסידים מקילים לעצמם בהלכות המפורשות, או שמא שפתי שקר המה הדבורות עתק על הצדיקים. בעיקר דרש הגרע"ק מן השליחים לעקוב אחר הנכד כיצד הוא נוהג במצוות נטילת ידיים לפני הסעודה, חזאת משום שמצוה זו הייתה הדבר הראשון בהם הקילו כת ש"ץ שר", שהתחילו את דרכם באיצטלא דקדושה ולבסוף פרקו כל על רח"ל.

למעשה, התברר לשליחים כי לא רק שרבי ליבאלע לא פגם ח"ו מהומה בשום סעיף קטן מן השולחן ערוך, ואף כאשר נטל את ידיו לסעודה עשה זאת בכל פרטיה ודקדוקיה עד לאחת, אלא שעוד הוסיף יראה על יראתו ויש לו לא פחות ממאתיים חומרות ודקדוקים במצוות נטילת ידיים מדפשיה, השליחים חזרו בשמחה לזקנו הגדול ובישרו לו את מה שראו במו עיניהם, או אז נהג דעתו של אותו גדול וקדוש והייתה לו הרווחה.

ישנם עוד סיפורים על חילופי הדברים שהיו בין רבי עקיבא אייגר עם נכדו זה, שלימים הנהיג עדה קדושה בישראל בעיר הגדולה לאלוקים לובלין המעטירה, ואף חיבר את הספר הנודע 'תורת אמת', אולם אנו באנו את הסיפור הזה היות שמכאן ניכרת ביותר החשיבות הגדולה שייחס רבן של ישראל למצוות נטילת ידיים, שעל ידי מצוה זו העמיד בכור המבחן את כל היראת שמים של האדם.

מצוה גוררת מצוה

ואגב זה יזכר על דרכו הנפלאה של הר"צ רבי אשר פריינד זצוק"ל, שנהג לקרב הרבה יהודים לחסות תחת צל כנפי השכינה הקדושה, ובאו לפניו הרבה אנשים ורחוקים שחפצו מאד להתקרב לתורה ולשמור את כל המצוות, אולם ליבם היה נוקם לקבל עליהם את שמירת כל התרי"ג מצוות, הם חששו שמא לא יוכלו לעמוד בכך, אולם רבי אשר זצוק"ל ידע שכל החשש הזה הוא רק כעת בטרם התחילו לשמור את המצוות בפועל, כי ברגע שהאדם כבר התחיל לקיים מצוה אחת מיד מתחלבו לבו בקדושה ובטהרה וכוסף לשמור את כל המצוות, וכל החששות והספקות מתנדפים להם כהנודף העשן.

לפיכך, כאשר באו לפני אנשים כאלו וסיברו את אחזיו על חששותיהם וספקותיהם השונים, ביקש מהם לשמור קודם כל על מצוה אחת, והרבה פעמים היה מבקש מהם לקיים את מצוות נטילת ידיים, שהוא מצוה קלה לקיים, ובזכות זה יתלקח לבם בקרבם לקיים את כל התורה כולה ותר"ג מצוות התלויות בה.

והתקדשתם והייתם קדושים

צריך להזהיר ביותר במצוה זו של נטילת ידיים, חז"ל למדו זאת בגמרא (ברכות זא) מן הפסוק 'והתקדשתם והייתם קדושים' (ויקרא י"א, מד) מכאן שצריך ליטול את הידיים קודם הסעודה. ואף על פי שהוא מצוה מדברית סופרים, מכל מקום מברכים עליו 'אשר קדשנו במצוותיו וצונו על נטילת ידיים', כי גם על מצוות דרבני יש לבדן בלשון 'צונו', שהקב"ה ציונו לשמוע לדברי חכמים (ה"א פ. וצוין להזהיר מאד בנטילת ידיים, שכל המזלזל בנטילת ידיים חייב גידוי, ובא לידי עניו, ונעקר מן העולם (סו"ט זא).

בכדי לדעת עד היכן הדברים מגיעים יש לנו לעיין בגמרא (ערוגין כא), שם מסופר על התנא הקדוש רבי עקיבא שנתפס על ידי המלכות ונחבש בבית האסורים, תלמידו רבי יהושע הגרסי היה יוצא ונכנס בבית האסורים לשמש את רבי עקיבא ולספק את צרכיו, מדי יום ביזמו הכנים לרבו מידה קבועה של מים בכמות המספקת לשתיה ולנטילת ידיים.

יום אחד נכנסה רוח של אכזריות בשומר הפתח, וכשהגיע רבי יהושע הגרסי ובידיו הכלי הקבוע עם המים עיכב השומר בעדו, הוא טען - בשקר - שהיום הביא כמות מים גדולה מתמיד, אין זאת אלא שרבי עקיבא מתכוון להשתמש במים האלו בכדי לרחק את אבני הכותל והטיט בכדי שיוכל לחזור חזרה ולברוח מן הכלא.

השומר הרשע נטל את הכד, שפך את מחציתו והחזיר את המחצית השנייה, כך נכנס רבי יהושע ובידיו כמות מים מועטה בלבד, רבי עקיבא - שלא ידע מכל המאורע שהיה בחוץ - הקפיד מאד על תלמידו ששינה מדרכו הטובה והוכיחו: 'וכי אין אתה יודע שאנו אף יחי' תלויין בחי"ך? סיפר לו רבי יהושע על השומר שגילה היום רוח של עקשנות ותנצצה אליו רבי עקיבא.

לאחר מכן ביקש ממנו רבי עקיבא מים ליטול את ידיו ואמר: 'תן לי מים שאטול ידי', אמר לו רבי יהושע אפילו מים לשתיה אין די צורך ואם ישתמש הרב במים לנטילת ידיים לא יישאר לשתיה כלום והרי זה סכנת נפשות ממש, ענה לו רבי עקיבא: 'מה אעשה שחייבים עליהן (על מצוות נטילת ידיים) מיתה, מוטב (לא אשה כלל האמות מיתת עצמי, ולא אעבור על דעת חברי' (אבות מיתת ברי שמים).

מסיימת הגמרא: 'אמרו: לא טעם כלום עד שהביא לו מים ונטל ידיו. כששמעו חכמים בדבר, אמרו: מה בזקנותו כך - בילדותו על אחת כמה וכמה. ומה בבית האסורים כך - שלא בבית האסורים על אחת כמה וכמה', עד כאן מדברי הגמרא והדברים נוראים.

א. הכונה לצאת ידי חובת המצוה בקריאת שמע, היינו בכל הפרשיות, וי"א שלעיקובא הוא רק בפסוק ראשון (פ"ב סק"א).

ב. הקורא את שמע ולא כוון לבו בפסוק ראשון שהוא שמע ישראל, לא יצא ידי חובתו, וכונה זו האמורה כאן איננה הכונה האמורה לעיל, דשם הוא הכונה לצאת ידי חובת המצוה, משא"כ כאן הכונה הוא להתבונן ולשום על ליבו מה שהוא אומר, ולכן הוא לעיקובא רק בפסוק ראשון שיש בו עיקר קבלת עול מלכות שמים ואחדותו (ס"ה וס"ב סק"א).

ג. ואם כיוון ליבו בפסוק ראשון ולא כיוון ליבו בשאר הקריאה, אפילו אם היה קורא בתורה, או שהיה מגיה הפרשיות האלו בעונת קריאת שמע, יצא, ובלבד שיהיה קורא אותה כהלכתה (ס"ה וס"ב סק"א).

ד. לכתחילה יקרא כל הקריאת שמע בכוונה, [ומה שכתבנו לעיל הוא רק לענין עיבוד] (ס"ב ס"א ס"א וס"ב סק"א).

ה. מי שהוא תוך כדי דיבור לאחר גמר הברכה או לאחר קיום המצוה, ונתכוין אז לצאת, נראה דמועיל (ה"א פ"א סק"א).

ו. גם במצוות לא תעשה אינו יוצא בזולת כוונה (דף פסוק בחקוקה, ומביא בשם רמב"ם).

ז. כמו"כ העושה דבר שנאמר בו איסורים רבים והוא נמנע לעשותם, כגון אדם שמסתפר, יכוין לקיים מצוות לא תקיפו פאת ראשיכם ולא תשחיתו וכו', והם שתי מצוות בפאת הראש אחת מכאן ואחת מכאן, וחמש מצוות בפאת הזקן כמ"ש בגמרא שחייב על כל אחת ואחת, וגם יכוין שהוא מספר שער ראשו להיותו דינן תקיפין, וכשהוא נוטל שער המגלה יכוין שהוא מקיים מצוות היזמו תתן שכרו ולא תבא עליו השמש וכו', וכשהוא ערב שבת או יום טוב יכוין שהוא מסתפר לכבוד שבת או יום טוב. נמצא המגלה מקיים י"ד מצוות, ו' מצוות לא תעשה בפאות כנוכר, ועוד יש שנים שכתב בעל החינוך והם בחקותיהם לא תלכו ולא ילבש גבר וכו' ה"ט, ועשה ביזמו תתן שכרו, וב' לא תעשה לא תבא עליו השמש ולא תלין כשנותן שער המגלה, ואם הוא עני יש עוד לאו אחד ולא יקרא עליו וכו' ה"ד ו'ט' ה"ג, ומצוה עשה דרבנן כשהוא מגלה לכבוד שבת או יום טוב, הרי י"ד מצוות (מ"ה ס"א וס"ב סק"ז).

דיני כוונת בקריאת שמע

ת. יש נוהגים לקרות קריאת שמע בקול רם, ויש נוהגים לקרותו בלחש. ומכל מקום יאמרו פסוק ראשון בקול רם, וכן נוהגין (ס"ב).

ש. יקראנה באימה ויראה ברתת ז"ע, ונראה דאימה ויראה זו היא באופן זה, שבשעה שהוא קורא את שמע יכוין לקבל עליו עול מלכות שמים להיות נהרג על קידוש השם המיוחד, דזהו הביאור בכל נפשך אפילו נוטל את נפשך, ועל זה אמר הכתוב כי עליו הורגו כל היום, כי אז בכונה

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

במשפחת פורנו ורנו שליט"א

הרב גמליאל הסתן הממונה שליט"א

טיב הפרשה

לטהר טמאים ולטמא טהורים

לאורי הטמא כמו שכתוב 'אָדָם כִּי יִמָּוֶה בְּאֶהָל אֶל־הָאֶהָל וְכָל־אֶשְׁרֵי אֶהָלֵי יִשְׂרָאֵל, הָדָבָר מוֹרָמוּ כִּמְהָ שְׂצִרָה לְהִתְרַחֵק מִסְבִּיבָה רַעִיָּה וּמִחֲבִירִים רַעִים כִּי הִשְׁפַּעְתָּם רַבָּה בְּיוֹתֵר כֹּאשֶׁר יִדְּעוּ כִּי הַחֲבִירִים רַעִים - אִם כָּל חֲטָאָה, הֵם הַמְדַּרְדִּירִים אֶת הָאָדָם לַעֲבֹר פִּי שְׂאוֹל תַּחֲתִית וְרִבִּים חֲלָלִים הַפִּילָה, וּמִכֵּין שְׁהִרְשָׁעִים בְּחִיּוּם קְרוּיִים מֵתִים הִרִי שְׂנֵדָמִים לֵאמֹל הַמֵּת שֶׁהִשְׁפַּעְתָּם מִטְמָא אֶף בְּאִוִּירָתָם.

ומאידך מידה טובה מרובה - מכה הטומאה נלמד קל וחומר כמה משפיע אויר טהור חן לאדם שיוכל בכך להתקרב אל הבורא, על ידי שהיו מחוברים ומקושרים לסביבה וחברים טובים ולאנשים המקרינים יראת שמים ומפיצים את אורם לכל סובביהם - באדם זה המקושר לשורש טוב יקויים בו כל המחובר לטהור - טהור.

כן אף היתה מידתם של יקירי ירושלים כפי דאיתא בגמרא (סנהדרין כג א): כן היו נקיי הדעת שבירושלים עושין לא היו נכנסין בסעודה אלא אם כן יודעין מי מסב עמך, כלומר מחמת שמירתם האיתנה מהשפעתם הרעה של חברים שאינם מהוגנים - לזאת נשמרו כל כך עד שאף לא התיישבו לסעודה אלא לאחר שבירדו מי היו מסובים עמהם כאחת, בכדי שלא להיכשל בישיבתם בין מושב ליציא ולהיגרר אחרי דעותיהם הרעות. ענין זה כל כך חשוב עד שהגאון ר' חיים ברים מחשובי תלמידי החזו"א, התבטא בפני שומעיו בשמחה עצומה כי זכה להיות עם מרן החפץ חיים כאחת תחת כיפת השמים - זאת למרות שלא ראו עין בעין, אך עצם זה שהיה עמו בראותו זמן באויר העולם, הרגיש בנפשו שהשפיע עליו רבות וגרם לו מעלות רמות.

שמירה בתוך שמירה

אף זה הדבר נלמד מפרשת הטהרה, כמה שצריך האדם לעשות לעצמו גדרים וסיגים למען יהיה שמירתו שמירה מעליא שהראש המח וכלי - הם הראיה השמיעה והמחשבה וכל שאר החושים יהיו מוגנים מרוחות זרות וחומרים בתכלית מפני עניינים שאינם מוסיפים לאדם תורה ויראת שמים. זאת רימז הכתוב באומרו 'וְכָל־כְּלִי כֶּלִי פִתְחָה אֶשְׁרֵי אֶיֶךְ צִמְדִּי פִתְלֵי יִשְׂרָאֵל, הֵאָה, כלומר שאם אין מכסה וכיסוי ראוי למחשבות האדם אלא שיש בהם פרצות שיוכלו לחזור בהן ורוחות זרות ודעות כחובות אזי נטמא האדם מהשפעות הרעות הנושבות מבתוך ונכנסים לתוך ראשו, רק על ידי צימצום מחשבתו בדי אמות של הלכה ובהתרחקות ממשחיות קשת מכל דבר שאין יראת שמים נודף ממנו - אזי זכה להיטהר לפני ה'.

הקריאה מעורר את הזמן, לכן עלינו לטעת תקוה בליבנו שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ונזכה להזאת מי טהרה ולקירבת אלוקים לי טוב, כאשר אמר הגאון מוילנא כי היה משתוקק לחיות בזמן שבית המקדש היה קיים אף כיהודי פשוט מהיות גברא רבא בזמנו, זאת עקב רוח האלוקים אשר חפץ עליהם בכל עת ובתמידות זכו להיות קרובים למשכן השכינה ולדיבוקות בבוא יתברך, כן יקויים בנו מאמר המשנה (יומא ח משנה ט): אשריכם ישראל לפני מי אתם מיטרהין ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים שנאמר 'וּרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטָהַרְתֶּם, ואומר 'מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל ה' מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל.

חוקת הטהרה הלא מיסודי האמונה היא, אשר דרכה זוכים לאמונה שלימה ותמימות דרך בכל עניני עבודת ה', בה מגלים כי אנו עושים את כל מצוות ה' בלא טעם ושכל אלא עקב שכך ציוונו השם בתורתו - ואף אלו המצוות שיש בהם טעם אין אנו עושים אותם כפי הבנתנו בשכלינו, אלא כי כן הוא חוקת התורה.

תיקון המדות

באשר ידוע כי התורה היא נצחית בכל דור ודור נמצא כי מצוות הטהרה נוהגת אף בזמנו - על כן שאלו תלמידיו של מרן הבעש"ט איך יוכלו לקיים מצוות פרה אדומה בזמננו שבעונותינו אין לנו בית המקדש עומד על מכנו ובטלו אפר הפרה וטהרת טמאי מתים, משתוקקים הם לבוא ולבמשור לקיים מדרגת טהרה מן התורה והאין יקיימנו בידם. השיבם הבעש"ט: כי חשבון הנפש ותיקון המעשים הם קיום מצוות הטהרה בזמנו - וביאר לפניו, הרי חוקת התורה היא כי העסק במי חטאת מטהר את הטמאים ומטמא את הטהורים - כלומר, הטהורים המתעסקים בשריפת הפרה והזאת אפר מי חטאת נטמאים בהם, ואילו האנשים הטמאים לנפש אדם נטהרים בהזייתן שליש ושביעי - דבר זה שייך בכל אדם ובכל זמן בשעה שעוסקים בחשבון הנפש מחשב אדם את עצמו ומעביר לפני עיניו את מעשיו שעשה משך כל ימיו, הרי רואה את אותם ימים שנראו לפניו עד עתה טהורים ומושלמים אף עתה בהתבוננותו בהם נראים לפניו טמאים בראותו כמה היה יכול להיות המצוות והמעשים טובים שלמים ומתוקנים יותר, והיינו מטמא את הימים שנדמה לו שהם טהורים, ולחלופין כאשר עוקר מקרב את המעשים הלא ישרים ומתקנים בכך גורם לטהר את המעשים הטמאים.

קנאת סופרים - תרבה הכמה

דבר זה שייך בכל זמן ועת אף לאחר שתתקן כבר האדם את דרכיו עדיין יש תמיד מקום לעלות ולהוסיף עוד ועוד בעבודת ה' ולא להסתפק במועט, נמצא א"כ חזון הדבר לחילה אף אחר שכבר נטהר פעם אחת עדיין מטמא שוב את מעשיו הטהורים, בראותו כמה הוא רחוק מתכלית הנרצה בעבודת ה' וכל שיעבודו עדיין לא דרך על מפתן העבודה השלימה, ומאידך מטהר את מעשיו שרואה כטמאים ומתקנם, וכך והחיות רצוא ושוב - תמיד יש להוסיף עוד ועוד בעבודת ה' עד שהימים הראשונים יפלו במעלתם עקב אלו האחרונים.

כי מעלת המסתפק במועט ששיבחו חכמים אמורים רק על חלק צד הגשמי שבאדם כמאמר חז"ל: 'איזהו עשיר - השמח בחלקו' - לשמוח במה שבידו ולא לחפש ולרדוף אחר מה שאין לו, אך ההיפך היא בדברים הרוחניים בהם צריך לשאוף תמיד לעלות מעלה בביגית התורה בעבודת התפילה ובעשיית המצוות, ועל אלו נאמר 'קנאת סופרים - תרבה חכמה', כפי שהעידו צדיקים על עצמם שההבדל בין עבודתם של יום האתמול לבין מה שהגיעו היום הוא כחילוק בין יהודי לשאינו יהודי.

הדרך משכן רע

מדיני הטהרה נלמד כי האור משפיע בצורה חזקה מאוד על האדם עד שהנכנס לאהל המת אף בלא שנגע במת נטמא בעצם כניסתו

פרשת חקת-בלק

י"ב תמוז תש"פ

הדפוס: לוי אפרם ירושלים

זמן דולקת הנרות ומצ"ש

הדר"ג 7:14

מוצ"ש 8:30

ר"ת 9:00

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

סוף"ש א' 8:16 סוף"ת א' 9:45

סוף"ש ב' 9:11 סוף"ת ב' 10:22

הדפוס: לוי אפרם ירושלים

גיליון מס':

522

טיב המערכות

באר חפרה שרים

הגמרא שואלת: 'אפיקורוס כגון מאן? אמר רב יוסף כגון הני דאמרי מאי אהנו לו רבנן, כלומר, מיהו הנקרא אפיקורוס? זה האומר מה מועילים לנו רבנן, ורש"י מפרש שם: 'והם אינן יודעין שעולם מתקיים עליהם', שהרי הצדיק נותן ומשפיע לכולם בזכות מעשיו הטובים, ומי שאינו מאמין בזה נקרא אפיקורוס.

התורה מספרת לנו 'ובואו בני ישראל מדבר צין'. ותמת שם מרים. ולא היה מים לעדה, ואם נשאל, והלא לכאורה יש כאן שני אירועים שונים, מרים הנביאה נפטרה, ולא היה לבני ישראל מים לשתייתם, מה הקשר בין שני האירועים? מסביר לנו רש"י 'מכאן שכל ארבעים שנה היה להם הבאר בזכות מרים', לכאורה כל אותם ארבעים שנה שבני ישראל שבו במדבר הם לא ידעו שזה בזכות מרים, ורק עכשיו כשהיא נפטרה ופתאום פסק הבאר, אז הם הבינו למפרע שכל מה שישנו עד עכשיו היה בזכותה.

דבר דומה אנו רואים בהמשך הפרשה, 'אז ישיר ישראל את השירה הזאת. באר חפרה שרים כרוה נדיבי העם, במחוקק במשפחותם, מסביר רש"י: 'באר חפרה שרים - זאת היא הבאר אשר חפרה שרים, משה ואהרן, כרוה נדיבי העם - כל נשיא ונשיא כשהיו חנונים נוטל מקלו ומושך אצל דגלו ומחנותו, ומי הבאר נמשכן דרך אותו סימן ובאין לפני חניית כל שבט ושבט, במחוקק - על פי משה שנקרא מחוקק, שנאמר כי שם חלקת מחוקק ספון'.

יכול יהיה לחיות בעולם הזה ארבעים ואולי אפילו מאה ועשרים שנה, ההצלחה מאירה לו פנים, לא חסר לו כלום, ואינו יודע שכל מה שיש לו זה בזכות הצדיק שהוא קשור אליו, פתאום בבת אחת הכל יכול לעצור, מה קרה? למה אין מים? אולי חומץ אינסולטור שישחרר את הסתימה באבן? זה לא יעזור! מה, לא שמעת? מרים הנביאה נפטרה... זהו, לבד אתה לא יכול לעשות כלום, אפילו הנשיא שמושך קו במקלו ומביא את המים לבני שבט, גם הוא עושה זאת רק ע"פ הצדיק, עליו לזכור, שאנחנו באמת לא עושים כלום, וכל ההצלחה שיש לנו היא בזכות הצדיקים, ומי שאינו מאמין בכך, הגמרא קוראת לו אפיקורוס.

(קצת טיב חפרה-הקו)

ניתן לשפוט את שיחותיו של פורנו ורנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

ה"ר הוועדה הרחבת: ר' יעקב רבינוביץ • עורך: ש. גולדשטיין

א

YOUR FREE AD HERE! Send your artwork to mitzvovs@ramapost.com to secure your ad space.

חסידי
ר. דניאל דהן
סופר ס"ת"ם מוסמך

Rabbi Daniel David Dahan, Sofer Stam
Tel: 646 387 5683. Email: Sofersogood4@gmail.com
Checking, writing, and sale of Sefer Torah, Tefillin,
Mezuzot, and Megillot. ✪ SAME DAY SERVICE ✪

ROCKLAND TRANSFERS CAR SERVICE

- ♦ Airport car service (departures and arrivals)
- ♦ City to City
- ♦ Per Hour Hire
- ♦ School (out-of-town) Drop-off and Pick-up
- ♦ Reliable and Safe
- ♦ Fixed Rates
- ♦ No Added Fees
- ♦ Credit Cards Accepted

Easy
Booking
Online

Reserve Online
www.RocklandTransfers.com
Call / Text
(845) 288-8888

As an independent agency we shop several companies to find you the right coverage and the right price.

Wise Men Insurance Services
support@wisemeninsurance.com
Ph 845-579-2978 Fax 845-231-6224

TODD ROSENBLUM rosenblumarchitecture.com

845.364.0337
914.522.6793
todd@adaparch.com

200 East Eckerson Road
Suite 230 E
New City, NY 10956

CHEVRA L'BITACHON
OF ROCKLAND COUNTY

Chevra L'Bitachon is a community security organization which trains and manages members of the community to become guards for their own shuls and mosdos as well as other security related resources.

For more info, please contact us at info@clbrc.org
or call/whatsapp 845.704.1205
(add us to whatsapp to see our regular security related updates)

FIRST CLASS
LEASING

35+ Years

OF SERVING THE COMMUNITY

- ♦ WILLS & TRUSTS
- ♦ ELDER LAW
- ♦ PROBATE
- ♦ TRUST ADMINISTRATION
- ♦ HALACHIC WILLS
- ♦ TAX PLANNING
- ♦ MEDICAID PLANNING
- ♦ ESTATE PLANNING
- ♦ SPECIAL NEEDS PLANNING
- ♦ ASSET PROTECTION

Emanuel Haas, Esq.

Ari J. Zaltz, Esq.

Haas & Zaltz, LLP

845.425.3900
INFO@HAASZALTZ.COM | WWW.HAASZALTZ.COM
2 PERLMAN DR | STE 301 | SPRING VALLEY, NY 10977

DJ KAEJ

FOR ALL YOUR SIMCHA NEEDS!

347.618.5028
bookings@djkaej.com

ARE YOU LOOKING FOR A
STRAUSS
CLEANING

At Strauss Cleaning, we do a thorough job, making sure that every inch is spotless. Call us now to schedule your service.

Free
Estimate

Call now at 201-742-3136

We Specialize in
Commercial Jobs:
- Offices
- Schools
- Shuls
- Retail Stores
- Event Spaces

POMONA
ENTERPRISES CORP.
Custom Home Builders
845-354-0018

www.POMONAENTERPRISES.com

JUNKBOYZ
PRESERVATION

TELETECH
SECURITY & COMMUNICATIONS

UNLIMITED ISRAEL
ON ISRAEL'S MOST RELIABLE NETWORK

P: 845-371-9800

SUBSCRIBE ONLINE!

FILL OUT THE ONLINE FORM TO SUBSCRIBE:
RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בס"ד

Ramapost offers a weekly printed subscription to the following Divrei Torah:

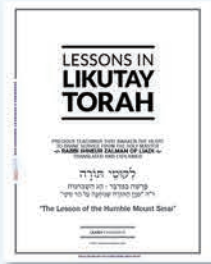
Please fill out the online form at RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH to subscribe. We ask that your free printed divrei torah be picked up every Friday at our Monsey (Rt 59) or Wesely Hills/Pomona location.

Meoros Hatzadikim
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits (English)
Ramapost.com/meoros-hatzadikim

Sichat Hashavua
(Hebrew)

Likutay Torah
(English)

Oneg Shabbos
(English)

Hitkashrut
(Hebrew)

Ohr Chaim
(Hebrew)

Torah Wellsprings
R' Elimelech Biderman (English)

RAM HATORAH
Compilation of Divrei Torah
Ramapost.com/ram-hatorah

ENGLISH
DIVREI TORAH

TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM • ANFEI EREZ • MIZMOR L'DOVID • PENINIM • KINDER TORAH • PARSHA PSHELTEL • RAV BRAZIL

RAM HATORAH is a free weekly compilation of divrei torah that is organized, printed and distributed by Ramapost to hundreds of readers. You can view/download past and present editions at

RAMAPOST.COM/RAM-HATORAH. טיב הקהילה • שבילי פנחס • דברי חזק והתעוררות • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ח

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com

P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601

382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

"ESSENTIALLY" ABOVE & BEYOND!

י"ב תמוז תש"פ • 4 יולי 2020 • מאנסי: הדלקת נרות - 8:14 • מוציש"ק - 9:44 (דקות 72) • No. 89 • Issue 40 • Vo. 2 • בסייד

רס התורה

דברי תורה מודפסים ומופצים בחופשיות על ידי ראמפוסט

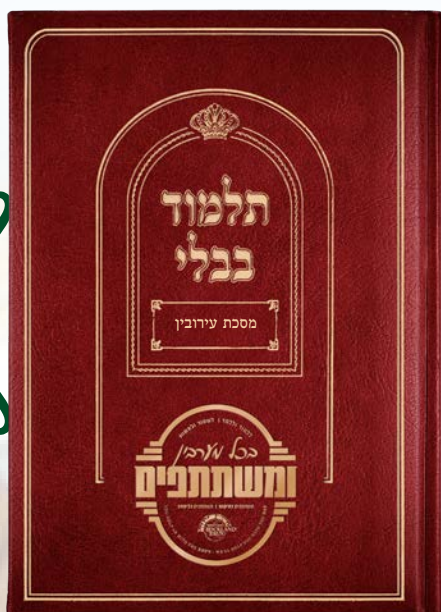
"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

GET A SEFER ON US!

LOOK OUT FOR YOUR MAILING!

- SEE CENTER FOR MORE INFO -

פרשת חקת-בלק

NEXT WEEK!
SHABOS
ERUV
07.11.20
פרשת פנחס

טיב הקהילה • שבילי פנחס
חוט של חסד • המברך
דברי שי"ח

WWW.DRYVEUP.COM/ERUV

**דברי תורה
עברית**